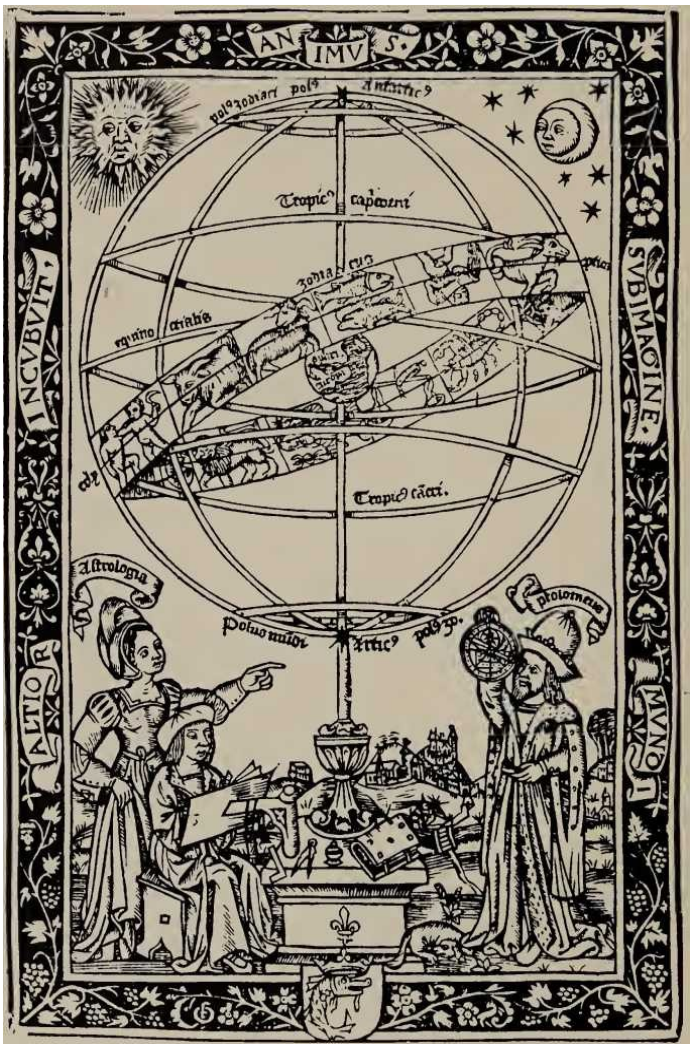

Büyülü Sanat.. Geleceği Öngörmek

'Sihir'

Sanatı

Geleceği Öngörmek

DANIEL COHEN

Fotoğraflar ve reprodüksiyonlarla resimlendirilmiştir.

MZ TERI ATS ÖĞRETİM MERKEZİ Illinois Eyalet Üniversitesi Kütüphanesi Normal, Illinois

DODD, MEAD & COMPANY • New York

—MC.

Gelecekten biri olan kızım Theodora'ya

RESİM KAYNAKLARI

Bu kitaptaki illüstrasyonlar, aşağıdakilerin izni ve nezaketiyle kullanılmıştır: ABC Televizyon Ağı, 186; John Cutten, 169; Nickolas Muray, 51; New York Halk Kütüphanesi Resim Koleksiyonu, 13, 14, 17, 20, 23, 25 (üst), 27, 34, 56, 60, 95; Zaman Kalıbı Araştırma Enstitüsü, 31; United Press International, 134, 135, 160. 25. sayfadaki (alt) illüstrasyon, yayıncı Grosset & Dunlap, Inc.'in izniyle Stuart R. Kaplan'ın Tarot Klasikleri kitabından yeniden basılmıştır. 92 ve 94. sayfalardaki illüstrasyonlar, Popular Library tarafından yayınlanan Marz Nono Minor'ın Kendi Falcınız Olun kitabından alınmıştır.

Telif hakkı © 1973 Daniel Cohen'e aittir. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz. ISBN: 0-396-06718-2

Kongre Kütüphanesi Katalog Kart Numarası: 72-6882 Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

İçindekiler

Giriş: 'Zaman' Sorunu

Geleceği öngörmekle ilgili bir kitap, oldukça zorlu bazı sorunları ele alabilir.

Zaman nedir? Bu soru yüzyıllarca filozoflar tarafından tartışıldı ve hiçbir zaman herkesi tatmin edecek bir çözüme kavuşturulamadı. Şimdi ise bu tartışma bilim insanları tarafından ele alınıyor, ancak bir çözüme daha da yaklaşılmadı.

Özgür irademizle mi hareket ediyoruz yoksa gelecek önceden mi belirlenmiş? Dinler bu soru üzerinde bölünmüş durumda, ancak henüz bir çözüme kavuşmadı.

Bu kitap bu tür sorularla ilgilenmiyor. Çoğu insan zamanın doğası veya geleceği görmenin mümkün olup olmadığı konusunda endişelenme zahmetine girmedi. Sadece mümkün olduğunu varsaydılar. Kadercilik ve özgür irade doktrinleri arasındaki tartışma teologların dikkatini çekti, ancak çoğu sıradan insan, geleceği görebilirseniz bir şeyler yapabileceğiniz varsayımıyla hareket etti. İnsanlığın büyük çoğunluğu açısından zamanla ilgili tek gerçek sorun, geleceği en iyi nasıl görebileceğimiz ve bilebileceğimizdi.

Bu kitap, insanın zaman içinde ileriye bakma yönündeki pratik girişimlerini konu alıyor. Tarihin başlangıcından çok önce başlayıp günümüze kadar uzanan bir öykü. Hiçbir yerde, hiçbir insan...

Geleceği Öngörmenin Büyülü Sanatı: Dünya ve tarihte hiçbir dönem geleceği öngörme girişiminden muaf olmamıştır. Bu girişim neredeyse temel bir biyolojik dürtü gibi görünmektedir.

Günümüzde gelecekteki olayları tahmin etmek için kabul görmüş birçok tekniğimiz var. Bilimsel kamuoyu yoklaması ve bilgisayar simülasyonu bu alandaki oldukça yeni gelişmelerden ikisi. Modern teknolojideki ilerlemeler sayesinde hava tahminleri her zamankinden daha iyi hale geldi ve hatta inişli çıkışlı iş döngüsü bile gizeminin bir kısmını ekonomistlerin istatistiksel analizine bıraktı. Bu saygın tahmin yöntemlerinden hiçbiri bu sayfalarda yer almayacak. Biz sadece çoğu insanın doğaüstü olarak tanımlayacağı geleceği tahmin etme yöntemleriyle ilgileniyoruz.

Parapsikologlar, önseziyle ilgili laboratuvar deneylerinin doğaüstüyle ilgili çalışmalar olmadığını iddia edebilirler. Ayrıca, gerçekleşen sezgiler, önseziler ve kehanet içeren rüyaların çok sayıda kaydına işaret ederek, kehanetin doğaüstü değil, doğal olduğunu söyleyebilirler. Ancak parapsikologlar bile, teorilerinin ve kanıtlarının ortodoks bilim insanları tarafından kabul edilmediğini ve tüm emeklerine, zekalarına ve iyi niyetlerine rağmen, parapsikoloji alanının doğaüstünün sınırlarında kaldığını kabul etmek zorundadırlar.

Geleceği öngörmeye yönelik bu girişimler başarısız olmamış olsa da -hatta birçoğu günümüz bilgisi ışığında gülünç görünse de- göz ardı edilemez ve edilmemelidir. Astrolojinin artan popülaritesini insanlığın "kayıp kadim bilgeliği" yeniden kazandığının bir işareti olarak benimsemeyecek olsak da, birçok insan için bu kadar önemli olan inançları basitçe hafife alamayız. Astrolojinin ve benzer uygulamaların günümüzün uzay çağında hala yaygın olarak kullanılması bazı insanlar için büyük bir sürpriz oldu, ancak olmamalıydı.

Zaman Sorunu

İnsanlığın ilerlemesini cehalet ve batıl inançtan akıl ve bilimsel anlayışın ışığına doğru ilerleyen bir süreç olarak düşünmek yaygın bir görüştür. Özellikle son üç yüz yılda bu büyük ölçüde doğrudur. Ancak bu ilerleme,

insan gelişiminin tüm öyküsünü anlatmaz. Eğer öyle olsaydı, milyonlarca Amerikalı her gün burç yorumlarına bakmaz ve üniversite mezunları ciddi ciddi tarot kartlarını incelemezdi. Gerçek şu ki, modern bilim ve akıl tüm insan ihtiyaçlarını karşılayamaz. Bizi mutlaka mutlu etmez veya kendimizle barışık hale getirmez. Birçok açıdan, modern insan geleceği konusunda birkaç yüzyıl öncesine göre daha az emindir. Bu belirsizliğe çoğu zaman atalarımız gibi astroloji, kart okuma, rüya yorumu ve benzeri yöntemlerle tepki veririz.

Aşağıda anlatılanlar, aslında insanın en eski ve en etkileyici hayallerinden birinin, yani geleceği gizleyen perdeyi kaldırabileceğimiz hayalinin tarihidir. Bu hayal muhtemelen gerçek dışıdır, ama...

Bu çok güçlü bir şey. Bilimsel gelişmenin bu çağında bile hâlâ bizimle ve yakın zamanda da ortadan kaybolmayacak. İnsanların bu hayali nasıl takip ettiklerini anlayarak, belki de kendimiz hakkında biraz bilgi edinebiliriz.

İlham ve Yorumlama

Geleceğin sizin için neler sakladığını bilmek ister misiniz? Elbette istersiniz. Herkes yarına önceden bir göz atmayı ister. Yüzyıllar boyunca erkekler ve kadınlar geleceğe bakmak için birçok yol denediler.

İşte, 19. yüzyıl İngiltere'sinde popüler bir okuma kaynağı olan Rahibe Bridget'in Rüya ve Kehanet Kitabı'nda belirtilen küçük bir falcılık ritüeli.

29 Şubat—Bu gün, dört yılda bir kez gerçekleştiği için, özellikle geleceğe bir göz atmayı arzulayanlar, özellikle de gelecekteki beylerinin görünüşünü ve ten rengini öğrenmek için can atan genç kızlar için son derece hayırlıdır. Kullanılacak tılsım şöyledir: Üçer üçer yapılmış en küçük yirmi yedi iğneyi bir don yağı mumuna batırın. Mumun ters ucundan yakın ve ardından bir bakirenin mezarından çıkarılmış kilden yapılmış bir şamdanın içine yerleştirin. Bunu şöminenin sol köşesine, saat tam on ikiye vurduğunda koyun ve hemen yatağa gidin. Mum söndüğünde, iğneleri alın ve kendi başınıza batırın.

Sol ayakkabı; ve dokuz gece geçmeden kaderin sana açıklanacak. *

Doğru şekilde yapıldığında bu ritüelin hatasız olduğu söylenir.

Rahibe Bridget'in tavsiyeleri bize şimdi tuhaf ve gülünç gelebilir, ancak bu falcılığa olan inancımızı kaybettiğimiz anlamına gelmiyor. Şu anda milyonlarca insan, Rahibe Bridget'in Rüya ve Kehanet Kitabı'ndan çok daha eski astroloji çizelgelerine başvuruyor. Son derece eski ve inanılmaz derecede gizemli bir Çin kehanet yöntemi olan I Ching, özellikle üniversite kampüslerinde Batı'da popüler hale geldi. Garip ve muhteşem sembollerle dolu Tarot kartları yeniden yaygın olarak kullanılıyor. Falcılık, modanın kaprislerine tabi bir uygulamadır ve çağlar boyunca modalar değişmiştir.

İnsanoğlunun geleceği öngörmeye yönelik ilk girişimlerinin nerede ve ne zaman gerçekleştiğini bilmenin bir yolu yok. Muhtemelen uzak atalarımızla başladı. Modern insana giden uzun evrimsel yolda bir noktada, atalarımızın gelecekle ilgili endişelenmeye ve şimşek veya gök gürültüsü gibi belirli doğal olayların önemini merak etmeye başlamaları için beyin yeterince gelişmişti. Sanki tanrılar konuşuyormuş gibi görünmüş olmalı. Ama ne diyorlardı?

Küçük, görünüşte rastgele olayların da geleceğe dair bir ipucu verebileceği düşünülüyordu. Taş Devri insanlarının mezarlarında arkeologlar, küçük, garip bir şekilde oyulmuş kemikler buldular. Bilim insanları bunlara kehanet kemikleri diyor ve bunların yere atılıp, kabile büyücüsü veya sihirbazı tarafından anlamlı bulunan bir desen oluşturacak şekilde düştüğünü varsayıyorlar. Bugün, dünyanın her yerindeki ilkel kabileler arasında benzer uygulamalara rastlanabilir.

Dicle ve Fırat nehirlerinin vadisi, insan medeniyetinin beşiğidir. Binlerce yıl önce, rahipler...

Babil halkı, yeni başlayanlara hepatoskopi öğretmek için kullanılmak üzere koyun karaciğerinin kil modellerini yapmıştır. (Hepatoskopi, kesilmiş bir koyunun karaciğerinin lob sayısı, kan damarları, genel şekli ve renginin incelenmesiyle geleceğin tahmin edildiği özel bir kehanet türüydü.) Ayrıca Babillilerin kayıtlarında, her kıvrım veya bükülmeye farklı bir anlam ve önem atfedilen koyun bağırsaklarını gösteren diyagramlar da buluyoruz.

En eski zamanlardan beri, hem ilkel hem de medeni insanlar, geleceği tahmin etmek için inanılmaz çeşitlilikte yöntemler geliştirmişlerdir. Ancak bu yöntemlerin tamamı iki temel tekniğe dayanmaktadır: ilham ve yorumlama. Geleceği tahmin etmenin daha ünlü yöntemlerinden birkaçına kısaca bakacağız ve bu iki tekniğin nasıl kullanıldığını göreceğiz.

Kahinler

Kehanet, bir tanrı veya tanrının insanlarla iletişim kurduğu "aracı" (kişi veya nesne olabilir) tarafından bir soruya verilen cevaptır. Ancak bu kelime genellikle kehanetin verildiği yer için de kullanılır. Yunanistan'da kehanetler genellikle belirli yerlerle ilişkilendirilirdi.

Belki de Yunanistan'daki en eski kehanet merkezi, ülkenin kuzeybatısındaki dağlık bir bölge olan Dodona'da bulunuyordu. Yunanlılar yüksek medeniyetlerine ulaşmadan bin yıl önce, insanlar kutsal bir meşe ağacının etrafında toplanarak yapraklarının hışırtısından tanrı Zeus'tan bir mesaj duyup duyamayacaklarını görmek istiyorlardı. Daha sonraki zamanlarda kehanete danışma süreci daha resmi bir hal aldı. Ağacın dallarına bronz kaseler asıldı ve yaprakların hışırtısını, güvercinlerin ötüşünü, yakındaki bir derenin şırıltısını ve kaselerin çarpışmasını yorumlamak üzere bir grup rahip görevlendirildi. Bu seslerin Zeus'un sesi olduğuna inanılıyordu.

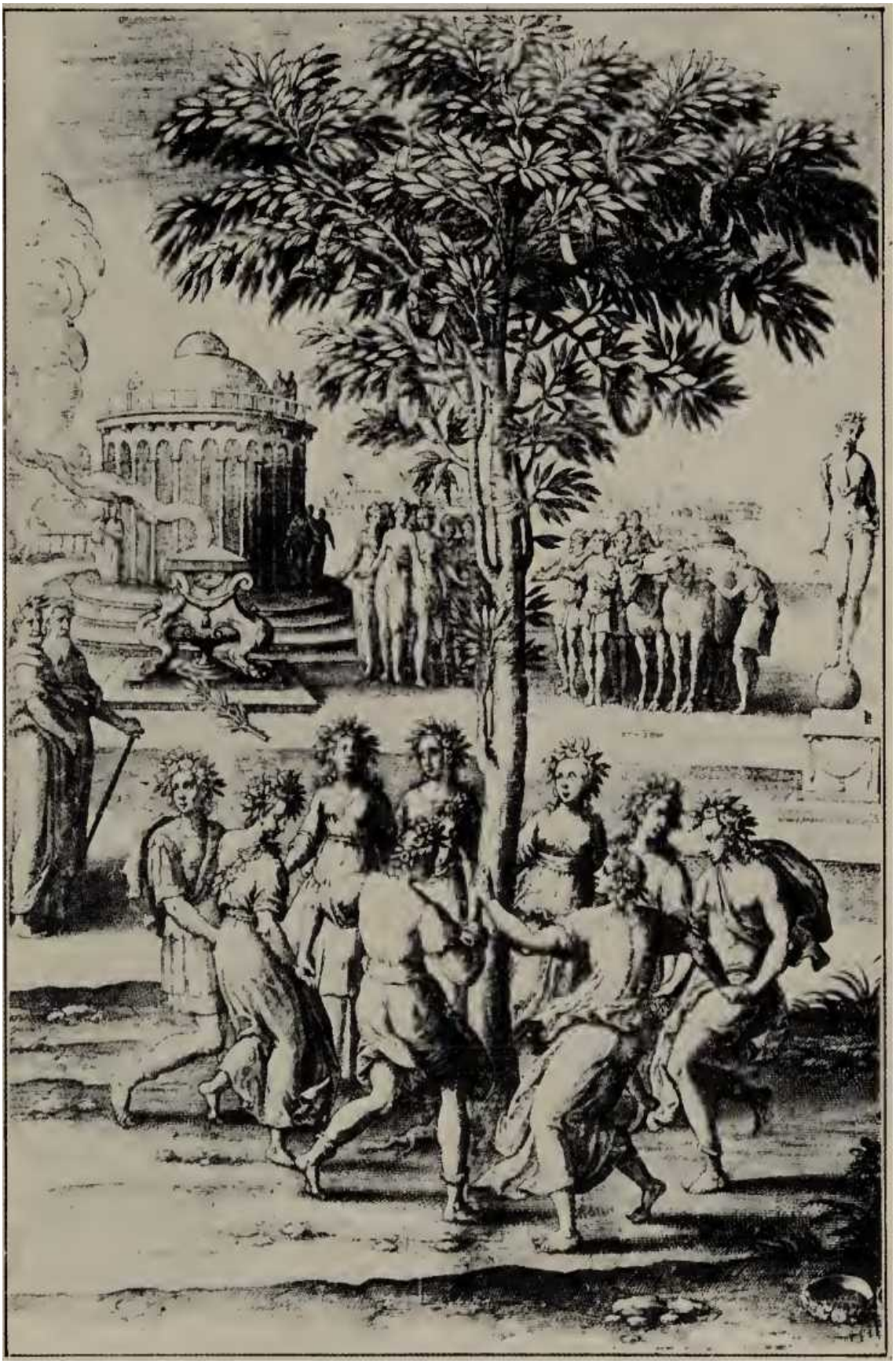

Dodona'daki kutsal meşe ağacının romantik bir manzarası.

Delphi'deki Pythia'ya dair tuhaf bir 19. yüzyıl görüşü. Aslında, yılanlarla güreşmek onun kehanet yönteminin bir parçası değildi.

Dodona'da kullanılan temel teknik yorumlamaydı. Ancak bu görünüşte rastgele sesler kolayca yorumlanamazdı. Görevlerini düzgün bir şekilde yerine getirmek için rahiplerin özel bir "yeteneğe" ihtiyacı vardı. İşte burada ilham devreye girdi.

Delphi'de süreç oldukça farklıydı. Delphi'deki kehanet merkezi, tüm Yunanistan'ın, hatta tüm dünyanın en ünlüsüydü. Efsaneye göre, tanrı Apollon'un Python adlı bir canavarı öldürdüğü yerde bulunuyordu. Canavarın cesedi tapınağın altında yatıyordu ve çürüyen cesedinden çıkan buharların, Delphi'li Pythia adlı bir rahibenin kehanet dolu sözlerine ilham verdiği söyleniyordu. Sorun şu ki, Pythia'nın ilham dolu hezeyanları sıradan bir insan için kafa karıştırıcı ve tamamen anlaşılmazdı. Dodona'daki yaprakların hışırtısı ve kaselerin çarpışmasından daha fazla anlam ifade etmiyorlardı. Bu nedenle, kehanetleri yorumlamak için yine bir grup rahip çağrılmak zorunda kaldı.

Yorumlama yapılsa bile, Delfi'den gelen bir kehanet genellikle o kadar belirsizdi ki, soruyu soran kişi kahinin ne tavsiye ettiğinden asla tam olarak emin olamazdı. Klasik hikaye, MÖ 560-546 yılları arasında hüküm süren ve Delfi tapınağının büyük bir hamisi olan Lidya Kralı Kroisos ile ilgilidir. Pers İmparatorluğu'na karşı savaşa girip girmeme konusunda kararsız kaldığında, Delfi'ye elçiler göndererek tavsiye istedi. Aldığı cevap şuydu:

Kroisos Halys nehrini geçtiği zaman, büyük bir krallığı yıkacak.

Bu cevap, Kroisos'un zaten yapmak istediğini yapmasına, yani Perslere saldırmasına olanak sağladı. Böylece Halys Nehri'ni geçti, yenildi ve krallığını kaybetti. Kroisos, kahinin kendisine ihanet ettiğini düşündü. Delphi'ye öfkeli bir mesaj göndererek nedenini sordu.

Kahine bu kadar büyük bir lütuf gösterdikten sonra, kendisine yanlış bir kehanet mi verilmişti? Kahin, mesajın yanlış olmadığını, çünkü hangi krallığın yıkılacağını belirtmediğini söyleyerek cevap verdi. "Delfi cevap" terimi, belirsiz herhangi bir cevabı ifade etmek için kullanılmaya başlandı.

Birçok Yunanlı ve diğerlerinin Delphi tapınağına duyduğu saygıya rağmen, tapınak skandallardan muaf değildi. Rahipler ve rahibeler, bir çatışmada bir tarafın lehine veya aleyhine cevaplar vermeleri için rüşvet alıyorlardı. Daha da utanç verici olanı ise bazı Pythiaların davranışlarıydı. Başlangıçta, Pythia bölgedeki genç bakireler arasından seçiliyordu. Ancak bu sözde saf kızların aşk ilişkileri kötü şöhret kazandı. Sonunda, özellikle çekici bir peygamber kadının sevgilisi tarafından tapınaktan kaçırılmasının ardından, Delphi'yi kontrol edenler bir değişiklik yapılması gerektiğine karar verdiler. O zamandan itibaren, Pythialar yaşlı bekar kadınlar arasından seçilmeye başlandı.

Delphi'nin konumu başlı başına muhteşemdi. Tapınak yüksek bir kayalığın üzerine kurulmuştu ve oraya ancak dik ve zorlu bir patikadan uzun bir tırmanıştan sonra ulaşılabiliyordu. Gerekli ritüelleri yerine getirdikten (ve şüphesiz gerekli ücretleri ödedikten) sonra, hacı bir soru sorma hakkına sahipti. Genellikle sorular yazılı olarak sorulur ve cevaplar da yazılı olarak iletilirdi. Soru soranın tapınağın kutsal alanına girmesine nadiren izin verilirdi.

Tapınağın içinde, çürüyen pitondan çıktığı söylenen dumanlarla çevrili, Pythia uzun altın bir üçayak üzerinde oturuyordu. Dumanların tamamen sahne efekti olduğu anlaşılıyor, çünkü arkeologlar tapınağa doğal gazın girebileceği herhangi bir havalandırma deliği veya çatlak bulamadılar. Pythia'nın trans hali sahte, kendi kendine oluşturulmuş veya bir uyuşturucu maddeyle tetiklenmiş olabilir, çünkü transa geçmek için defne yaprakları çiğnemesi ve kutsal bir dereden su içmesi gerekiyordu. Trans hali...

Yunan vazosunda, Atina'nın efsanevi kralı Aigeus'un Delphi'deki Pythia halkını ziyaretini tasvir eden bir sahne yer almaktadır.

Pythia olarak görev yapan bazıları için oldukça zorlu bir süreçti ve en az birinin, cevaplar için çok fazla baskı altında kalması sonucu öldüğü bildiriliyor. Cevaplar belirsiz olsa da, Delphi'deki gibi bir kehanet merkezini ziyaret etmenin duygusal etkisi ezici olmalıydı. Böyle bir ortamda, insan

geleceğe dair doğru bir kehanetten başka bir şey elde ettiğine nasıl inanabilirdi ki?

Lebadeia'daki kahinlik merkezini ziyaret etmek, endişeli hacı için daha da zorlu bir deneyimdi. Birkaç gün boyunca kurbanlar sunup arınma ayinleri yaptıktan sonra, hacı bir çukura girer, dar bir geçitten sürünerek karanlık bir mağaraya ulaşır ve orada tanrı onunla konuşurdu. Bu deneyim genellikle çok korkutucuydu.

Hacının tekrar ışığa kavuştuğunda, rahipler onu Hafıza Tahtına götürene kadar tanrının kendisine ne söylediğini hatırlayamadığı anlatılır.

Yunanistan'ın Altın Çağı'nın (MÖ beşinci yüzyıl) büyük filozofları ve yazarları, kehanetlerin değerini sorgulamaya başladılar ve sonunda çoğu kehanet açıklamalarını tamamen reddetti. Kehanetler halk üzerindeki etkilerini bile kaybetmeye başladı ve Hristiyanlık çağının ilk yüzyılında, Delfi'deki büyük kehanet merkezi tek bir Pythia ile idare edilirken, eski zamanlarda aynı anda en az üç Pythia görev yapıyordu.

İnsanlar kehanetlerin azalmasının nedenleri hakkında çok fazla spekülasyon yaptılar. Yunan yazar Plutarch (MS 46-120) bu konuda bir kitap bile yazdı. İleri sürülen nedenlerden biri, tanrıların insan kötülüğünden tiksinerek soruları yanıtlamayı bırakmış olmalarıydı. Bir diğeri ise, kehanetleri harekete geçiren ruhları kontrol eden doğal bir döngünün var olduğu ve ruhların gitmiş olsalar da bir gün geri dönecekleriydi.

Belki de kahinlerin gerilemesiyle ilgili anlatılan en etkileyici ve gizemli hikaye, Epeiros yakınlarındaki kıyı şeridinde seyreden bir denizcinin kıyıdan gelen bir ses duyduğunu anlatır: "Palodes'e vardığınızda, büyük Pan'ın öldüğünü ilan edin!" Bu orman tanrısının ölümü, kahinlerin gerilemesinin başlangıcı olarak kabul ediliyordu.

Sebepleri ne olursa olsun, kehanetlere danışma uygulaması Hristiyanlığın zaferine kadar Roma dünyasında varlığını sürdürdü. Hristiyan imparatorlar, kalan kehanet merkezlerini ya engellediler ya da aktif olarak zulmettiler. İlk Hristiyan imparator Konstantin, Delphi'deki kutsal üçayaklı sehpayı çaldı ve Konstantinopolis'e götürdü; sehpa bugün hala orada bulunmaktadır. Kehanet merkezlerinin rahipleri ve hamileri sık sık işkence gördü ve öldürüldü, ancak bu vahşet bile inancı tamamen ortadan kaldıramadı.

Kehanetlerde. Sonunda birkaç kehanet merkezi Hristiyanlaştı. Özellikle Yunanistan'daki bazı kiliseler, pagan kehanet merkezleri gibi kehanetler yayınladı. 1920'ye kadar, Amorgos adasındaki Aziz George Balsamites kilisesindeki rahipler, kehanet akıntısından su alıp suda yüzen kalıntılardan geleceği tahmin ettiler.

Alametler ve İşaretler

Yunanlılar kahinleriyle ünlü olsa da, erken dönem Romalılar en çok kehanet ve alamet yorumlamalarıyla tanınıyordu. Kehanet, insanların işlerinde önemli bir değişikliği önceden haber veriyor gibi görünen olağandışı herhangi bir olaydır. Alamet ise özellikle güçlü bir kehanettir.

Tarihte kehanetlere güvenen tek halk Romalılar değildi. Babilliler, kehanetleri yorumlamak için bir dizi özel kural belirlemişlerdi. Örneğin, “Eğer bir karga bir adamın evine girerse, o adam istediğini elde edecektir .”

Yunan tarihinin seyri, en muhteşem alametlerden biri olan ay tutulmasının yorumlanmasıyla değişmiş olabilir. MÖ 415'te Atinalılar Syracuse adasına karşı bir sefer düzenlediler. Sefer kötü sonuçlandı ve geri çekilmeye hazırlanırken bir ay tutulması meydana geldi. Atinalı komutan Nicias bunun kötü bir alamet olduğuna karar verdi ve ayrılışını geciktirdi. Sonuç olarak ordusunu ve hayatını kaybetti. Böyle bir alameti yorumlamanın belirli bir yolu yoktu. Bir tutulma genellikle kötü şans anlamına geliyordu, ama kimin

için? Büyük İskender, belirli bir savaşın arifesinde bir ay tutulması gözlemlediğinde, adamlarına bunun düşman için kötü bir alamet olduğunu söyledi. Ertesi gün saldırdı ve kazandı.

Kehanet ve alametlere en çok takıntılı olanlar Romalılardı. Devlet, bu konuda uzmanlaşmış bir grup insanı görevlendirmişti.

Roma kahinleri veya falcıları, Cato'nun şu sözünü örneklendiriyor: "Bir falcının başka bir falcıyı görünce neden gülmediğine şaşıyorum!"

Olağanüstü olayları kaydetmek ve yorumlamakla görevli kahinler vardı. Kriz zamanlarında garip olaylara dair hikayeler hızla yayılırdı. Tarihçi Livy (MÖ 59-MS 17), Hannibal'ın İtalya'yı işgali sırasında meydana geldiği varsayılan yüzlerce alameti listelemiştir:

“Altı aylık, özgür doğmuş bir çocuğun sebze pazarında ‘Ben zafer kazanacağım’ diye bağırdığı, Forum Bearum'da ise bir öküzün kendi kendine bir evin üçüncü katına tırmandığı ve ardından toplanan gürültülü kalabalıktan korkarak kendini aşağı attığı rivayet edilir. Gökyüzünde hayalet bir donanmanın parladığı görülmüş; sebze pazarındaki Umut tapınağına yıldırım çarpmış; Lanuvium'da Juno'nun mızrağı kendi kendine hareket etmiş ve bir karga tapınağa inip yatağına konmuş; Amiternum bölgesinde insan biçimli ve beyaz giysili varlıklar uzaktan görülmüş, ancak kimse onlara yaklaşmamıştır.”

Livy'nin kendisi bu tür raporlara oldukça şüpheyle yaklaşıyordu ve bunların "batıl inançtan kaynaklanan korku"nun sonucu olabileceğini düşünüyordu.

Roma liderleri, halkın kehanetlere olan inancını çoğu zaman kendi amaçlarına uygun şekilde yorumlayarak alaycı bir şekilde istismar ederlerdi. Julius Caesar, düşmanı Büyük Pompey'e karşı bir sefer düzenlemek için Afrika'ya geldiğinde, tökezleyip yüzüstü yere düştü. Askerler dehşete kapıldılar, çünkü bu kehanet kesinlikle Caesar'ın davasının başarısız olacağının bir işaretiydi. Ancak Caesar yerden fırladı ve "Afrika, seni kucaklıyorum!" diye bağırdı, böylece kehanetin alışılagelmiş anlamını tamamen tersine çevirdi. Askerler sevinçle karşıladılar ve hızlı bir zaferle yola koyuldular.

Kehanetlerin gücüne olan inanç, Romalıların uyguladığı karmaşık kehanet yöntemleri ortadan kalkmış olsa da, Hristiyanlık dönemi boyunca güçlü bir şekilde devam etti. Kuyruklu yıldız, meteor yağmuru, güneş tutulması veya salgın hastalık gibi büyük doğal olaylar, dünyanın sonunun yaklaştığının bir işareti olarak görülüyordu.

Herhangi bir olay bir alamet olarak kabul edilebilir. 1539'da Piskopos Olas Magnus, dev bir deniz yılanının ortaya çıkışını bildirdi. Şöyle dedi: "Bu olmaz, ancak yakın zamanda krallıkta harika bir değişimin habercisidir; yani prensler ölecek veya tahttan indirilecektir."

^J STI MIR AN WTEI1Ä

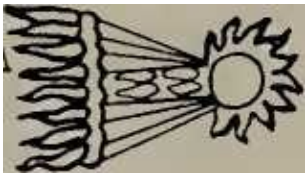

'BEN

1066'da Halley kuyruklu yıldızının görünmesi. Ortaçağdan kalma bir duvar halısından.

"Sürgün edilirlerse, yakında büyük savaşlar başlayacaktır."

Günümüzde bile, kehanetlere ve alametlere olan inanç binlerce küçük şekilde devam etmektedir. Yolumuza siyah bir kedi çıkarsa, bunun kötü şansın habercisi olduğuna inanılır. Dört yapraklı yonca bulursak, bunun iyi şansın işareti olduğuna inanılır. Sabah ayakkabılarımızı bağlarken bağcığımız koparsa, günün kötü geçeceğine inanılır. Bu örnekler neredeyse sonsuza kadar çoğaltılabilir.

Günümüzde, kehanetlere olan inancın ardındaki nedenler hakkında pek düşünmüyoruz. Ancak Yunanlar ve Romalılar, bunları açıklamak için bütün bir felsefi sistem geliştirdiler. Bu doktrine sempatizm denir ve evrenin tüm parçalarının bilinmeyen güçler tarafından birbirine bağlı olduğunu savunur. Bu teoride rastgele veya şans eseri olaylar diye bir şey yoktur. Evren bir bütündür, büyük ve mükemmel bir tasarımdır. Felsefe, "Aşağıda ne varsa,

yukarıda da o vardır" ifadesiyle özetlenmiştir. Doktrin Yunanlardan çok daha eskidir, ancak onlar bunu resmileştirmişlerdir.

Yaklaşık olarak MS 400 yılında, Synesios adında bir adam sempati doktrinini mantıksal sınırına kadar taşıdı. Romalıların...

1724 yılında yayımlanan ve tutulmaların doğal nedenlerini açıklayan bir broşürün bir bölümü; "Güneş ve Ay tutulmalarının nedenleri ve doğası hakkında bilgisiz insanların endişelerini azaltmak" amacıyla yazılmıştır.

İnsanların sık sık kuşların hareketlerini gözlemleyerek geleceği tahmin etmeye çalıştıklarını gören yazar, kuşların da zekâları varsa insanların hareketlerini gözlemleyerek geleceklerini tahmin edebilecekleri sonucuna vardı.

Yapay Kehanetler

Doğal alametlerle ilgili en büyük sorunlardan biri, ne zaman gerçekleşeceklerini asla bilememenizdir. İstediğinizi elde edip edemeyeceğinizi anlamak için bir kuzgunun evinize girmesini bekleyemezsiniz. Tarihin çok erken dönemlerinde insanoğlu bu sorunun üstesinden gelmenin bir yolunu buldu. Eğer tüm olaylar birbiriyle ilişkiliyse, o zaman herhangi bir olay geleceği tahmin etmek için kullanılabilir. Zarın düşüşü, fincanın dibindeki çay yapraklarının deseni, ateşten yükselen dumanın şekli, geleceğe dair ipuçları verebilir. Geleceği tahmin etmek için geliştirilen tekniklerin sayısı ve çeşitliliği gerçekten şaşırtıcıdır. İşte 19. yüzyılda yayınlanan Horne'un Yıllığı'nda listelenen birkaç örnek:

Ateşle kehanet (piromansi); suyla kehanet (hidromansi); taşlarla kehanet (litomansi); kura ile kehanet (kleromansi); küllerle kehanet (tefromansi); dumanla kehanet (kapnomansi); zarla kehanet (astragalomansi); un, kepek veya tahılla kehanet (alfitomansi); ve mum ve lambalarla kehanet (lampadomansi).

Bu kehanet yöntemleri hiçbir zaman geniş bir popülerliğe sahip olmadı ve çoğu bugün hiç uygulanmıyor. Yapay kehanet yöntemlerinin arasında en yaygın kullanılanı ise kart falcılığı veya kartlarla, özellikle de tarot kartlarıyla yapılan kehanettir.

Kart falı prensibi oldukça basittir. Evrende rastgele veya şans eseri olaylar olmadığı için, deste karıştırıldıktan sonra kartların düşme şekli geleceğe dair bir bakış açısı sunmalıdır. Tamamen sıradan kartlar falcılık için kullanılabilir ve sıklıkla da kullanılır, ancak tarot destesi daha büyük ve daha mistik bir öneme sahip gibi göründüğü için daha çekicidir. Tarot destesi geleneksel olarak yetmiş sekiz karttan oluşur. Kartların elli altısı, normal bir iskambil destesindeki kartlara karşılık gelir, ancak her renkte dört resimli kart bulunur—kral, kraliçe, şövalye ve uşak, normalde üç yerine

—ve renkler kupa, değnek, pentagram ve kılıçtır, normalde maça, sinek, kalp ve karo değil.

Tarotun gerçek sırrının, fazladan yirmi iki kartta yattığı söylenir. Bunlara tarot denir – bu kelime hem fazladan yirmi iki kart hem de tüm deste için kullanılır – veya büyük arkana. Bu kartlar, Cambaz, Ölüm, Şeytan, Asılmış Adam ve Yıldırım Çarpmış Kule gibi isimler taşır. Tarotun birçok versiyonu mevcuttur ve çoğunda büyük arkana kartları garip resimler taşır ve gizemli sembollerle doludur.

Tarot kartlarının kökeni belirsizdir. Kimileri bunların Hindistan'dan göçebe çingeneler tarafından Avrupa'ya getirildiğini söyler, ancak

Hazırlanmış bir desteye dayalı Tarot kartları

Fransa'nın Marsilya kentinde, on beşinci yüzyılın sonlarında.

Fransız Devrimi döneminde yapılmış tarot kartlarına örnekler. İmparatoriçe ve İmparator, Büyükanne ve Büyükbaba konumuna indirgenmiş ve tüm taçlar kaldırılmıştır.

Bunun hiçbir kanıtı yok ve kartlardaki sembollerin çoğu belirgin bir şekilde Batı kökenli. Kesin olarak bildiğimiz tek şey, tarot destelerinin on dördüncü yüzyıl civarında Avrupa'da ortaya çıkmaya başladığı ve o zamandan beri Batılı okültistlerin sayısız ayrıntı eklediğidir.

Tarotun "anlamı" üzerine yüzlerce cilt kitap yazılmıştır. Bazı okültistlere göre kartlar, eski Mısır'ın bilgelik tanrısı Thoth kültünün tüm büyülü

bilgeliğini içerir. Diğerleri ise sembollerinde çeşitli sapkın mezheplerin ve gizli toplulukların sahip olduğu okült bilginin anahtarını bulur. Ancak işin aslı şu ki, kökenleri ne olursa olsun, tarot kartları temelde falcılık araçlarıdır. Falcı, kartları belirli bir düzende dizerek geleceği tahmin edebilmelidir. Tarotun ardında eski Mısır bilgeliği değil, çok daha eski ve evrensel bir yapay kehanet inancı vardır.

Kristal Küre

Kristal falı, kristalomansi veya kehanet, kart okuma veya doğal alametlerin yorumlanmasından oldukça farklıdır. Neredeyse tamamen ilhama dayalı bir kehanettir ve geleceği tahmin etmenin en eski ve en popüler yöntemlerinden biridir.

Teoride, kristal kürenin kendisinde sihirli veya özel bir şey olması gerekmez. Sadece falcının dikkatini odaklayabileceği parlak bir nesnedir. "Kürek okumak" terimi, "belirsiz bir şekilde ayırt etmek" veya "ayırt etmeyi başarmak" anlamına gelen İngilizce "descry" kelimesinden gelir.

Kehanet yalnızca kristallerle sınırlı değildir. Antik Mısır'da falcı mürekkep dolu bir havuza bakardı. Afrika'dan Sibirya'ya kadar şamanlar ve büyücüler berrak su havuzunu kullanırlardı. Antik Yunanistan'da ve Orta Çağ'da Avrupa'da son derece cilalı bir ayna en popüler olanıydı ve bazı Arap ülkelerinde dikkatler aynaya yönelirdi.

Büyücülerin gelecekteki veya uzak olayları görmelerini sağlayan sihirli ayna.

Parlatılmış bir tırnağa odaklanmak. Yeterli konsantrasyon sağlandıktan sonra, parlak yüzeyde gelecekteki veya uzak olaylara dair bir vizyonun belirmesi beklenir. Önemli olan, baktığı nesne değil, falcının kendisidir.

Ancak hiçbir kehanet yöntemi uzun süre basit kalmaz ve kehanetle fal bakma kısa sürede ayrıntılı ve hayranlık uyandıran büyülü ritüellerle çevrelendi. Kristal kürenin kendisinin yaklaşık dört inç çapında, son derece cilalanmış bir küre olması gerekiyordu. Gerçek kristal en iyisi olarak kabul ediliyordu, ancak bu hem pahalı hem de bulunması zor olduğu için genellikle cam kullanılıyordu.

Orta Çağ'da kristal küreye bakmak, ruhları çağırmanın bir başka yöntemi olarak kabul ediliyordu. Bu gerçekten tehlikeli olabilirdi, çünkü ruhlarla yapılan her türlü ticaret kınanıyordu.

Kilise tarafından şeytani olarak kabul edilen bu uygulamayı deneyenler yakılma cezasıyla karşı karşıya kalabilirdi. Kristaldeki ruhları çağırmak, ayrıntılı hazırlıklar ve önlemler gerektiriyordu. Yirminci yüzyılın başlarında yazılmış popüler bir anlatıya göre, kristal falcısının işini nasıl yaptığı şöyleydi:

“Kristalin incelenmesinden hemen önceki birkaç gün boyunca, kristal falcısı sık sık abdest almalı ve dua ve oruçla birlikte sıkı bir dini disipline uymalıdır. Kristal ve üzerinde durduğu kaide, kutsal karakterlerle yazılmalı, ayrıca çağırma işleminin yapılacağı odanın zemini de kutsal karakterlerle yazılmalıdır. ... Kullanılan tüm aletler ve aksesuarlar –kılıç, asa ve pergel, ateş ve üzerinde yakılacak parfüm, ayrıca kristalin kendisi– asıl törenden önce kutsanır veya 'enerjilendirilir'. ... Çağırma işlemi sırasında, falcı doğuya döner ve kristalden istediği ruhu çağırır. Zemine önceden sihirli daireler çizilmiştir ve kristal falcısının ruh kovulduktan sonra bir süre bu dairelerin içinde kalması arzu edilir.”

Kristal küreye bakma modern zamanlarda oldukça popülerliğini korumuş olsa da, ayrıntılı törenlerin çoğu terk edilmiştir. Modern kristal küreye bakan kişi genellikle loş bir odada oturur. Kristal bir masaya yerleştirilir veya elde tutulur ve ardından belki kısa bir dua veya yakarıştan sonra

kristal küreye bakan kişi camda görüntüler görmeye başlayabilir. Bu sırada kişi trans halinde olabilir, ancak bu gerekli değildir. Kristalden yansıyan değişen ışık noktalarının, bakanı daha "hassas" hale getiren bir otohipnoz durumuna yol açtığı düşünülmektedir. Çoğu modern okült teoriye göre, herkes kristalde görüntüler göremez. Sadece zaten "psişik yeteneklere" sahip olan kişi görebilir.

Bela Lugosi, "You'll Find Out" filminde kristal falcısı rolünde.

Kristalomansiyi etkili bir şekilde kullanmak.

Kehanet olgusunu inceleyen psikologlar, bunun herhangi bir psişik yetenekten ziyade bir dizi psikolojik faktörle ilgili olduğuna inanıyorlar. Geleneksel olarak, en iyi kehanetçilerin yaygın inanışın aksine yaşlı çingene kadınları değil, on bir yaşın altındaki gençler olduğunu belirtiyorlar. Birçok çocuğun "görüntü oluşturma" konusunda yüksek bir kapasiteye sahip olduğunu, yani boş bir ekrana yeterince uzun süre bakarlarsa, onlara çok gerçekçi görünen zihinsel bir görüntüyü ekrana yansıtabildiklerini vurguluyorlar. Bu yetenek doğal görünüyor ve birçok durumda hayali görüntünün netliği o kadar mükemmel ki, gerçek bir halüsinasyon oluşturuyor.

Kahinin kristalinde gördüğü görüntüler, ister halüsinasyon olsun ister olmasın, çoğu zaman anlamı belirsizdir ve anlaşılabilmesi için yorum gerektirir. Kehanet öyküsünde sıklıkla olduğu gibi, kahinin gördüğü kehanet görüntülerinin anlamı, ancak kehanet edilen olay gerçekleştikten sonra netleşir.

II. Kaderde Yazılı

Bilgisayarlar pek çok şey yapmak üzere programlanmıştır, ancak muhtemelen onlara verilen en tuhaf iş burç yorumu hazırlamaktır. Astroloji bilgisayarları dünyanın dört bir yanındaki mağazalarda ve diğer kamuya açık yerlerde çalışmakta ve çok büyük bir iş hacmine sahiptir. Bilgisayar tarafından hazırlanan burç yorumu, modern teknoloji ile eski inançların eşsiz bir karışımını temsil etmektedir.

Eski kehanet sanatlarının arasında, gökten kehanet anlamına gelen astroloji, en iyi şekilde hayatta kalmış ve sadece hayatta kalmakla kalmayıp, gelişmiştir. Şu anda astroloji, periyodik canlanma dönemlerinden birini yaşıyor. Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa'daki popülaritesi bugün inanılmaz derecede yüksek. Amerika Birleşik Devletleri'nde yaklaşık bin kişi profesyonel astronom olarak geçimini sağlıyor. Belki de bunun on katı kadar kişi astrolojiden geçimini sağlıyor. Bugün insanı aya gönderebiliyoruz, ancak birçok insan hala binlerce yıl önce olduğu gibi kaderlerinin anahtarı olarak yıldızlara bakıyor.

Astroloji, Dicle ve Fırat nehirlerinin vadisi olan Mezopotamya'da başladı. Burası insan uygarlığının ve birçok kehanet yönteminin beşiğiydi. Günümüzde gökyüzünün eski insanlar için ne kadar önemli olduğunu anlamamız zor.

Burç yorumları yapmak üzere programlanmış bir bilgisayar. Bilgisayar 1040'tan fazla astronomik faktörü inceliyor.

Çoğumuz şehirlerde yaşıyoruz ve zamanımızın büyük bir bölümünü kapalı mekanlarda geçiriyoruz. Binalarımız ısıtılıp klimalı olduğundan, gök cisimlerinin en belirgini olan güneşi bile fark etme olasılığımız azalıyor. Gece gökyüzü genellikle bulutlarla veya modern insanın teknolojisinin bir

yan ürünü olan dumanla örtülüyor ve şehirdeki milyonlarca yapay ışığın parıltısı yıldızları görmemizi tamamen engelleyebiliyor.

Binlerce yıl önce Dicle-Fırat vadisinde yaşayan insanların gökyüzünün etkisi ne kadar farklıydı. Bölge tamamen düz ve gökyüzü son derece berrak. İnsanların çoğu çiftçi ve çoban olarak dışarıda yaşıyor ve çalışıyordu. Gökyüzünde ilerleyen büyük, yakıcı güneşi son derece iyi biliyorlardı. Gece gökyüzünü gözlemlemek için daha fazla zamanları vardı. Ay, her ay görünmezden doğaya doğru ilerleyişiyle...

Tam anlamıyla muhteşem bir manzaraya sahip olmak, son derece hayranlık uyandırıcı bir şey gibi görünmüş olmalı. Sonra neredeyse sayısız yıldız ve beş gezegen (çıplak gözle görülebilen tek gezegenler) vardı. Bu düzenli gece gösterisine ara sıra görünen yıldız kaymaları, çok daha nadir olan kuyruklu yıldızlar ve müthiş ve korkutucu ay ve güneş tutulmaları da eklenince, muhteşem ve ezici bir görüntü ortaya çıkıyordu. Babillilerin ve Kaldelilerin astronom ve astrolog olmaları hiç de şaşırtıcı değil. Nitekim, "Kaldeli" kelimesi "astrolog" kelimesinin eş anlamlısı haline geldi.

Bu insanların yıldızları ve diğer gök cisimlerini güç sembolleri, tanrıların yuvaları veya bizzat tanrılar olarak onurlandırmalarının nedenini hayal etmek zor değil. Ayrıca gökyüzünün enginliğini, geçmişin, bugünün ve geleceğin yazılı olduğu devasa bir kitap olarak görmeye başladılar. Gökyüzünün dikkatli bir şekilde incelenmesi, gözlemcilere değişen mevsimler hakkında ipucu verecektir. Eğer gökyüzü mevsimleri tahmin edebiliyorsa, neden ulusların kaderini de tahmin edemesin?

Eski Çinlilerin kendi astrolojik sistemleri vardı, ancak muhtemelen erken ve kayıtlara geçmemiş bir dönemde Mezopotamya astrolojisinden etkilenmiş olabilirler. Aynı şey eski Hindistan halkı ve onların astrolojik sistemi için de söylenebilir. Meksika ve Orta Amerika'nın büyük medeniyetlerinin astrolojisi, Eski Dünya sistemlerinden bağımsız olarak gelişmiştir ve belki

de tüm tarihte hiçbir halk, Mayalar ve Aztekler kadar gökyüzünün insan işleri üzerindeki etkisine takıntılı olmamıştır. Ancak modern astroloji temel fikirlerini Mezopotamya'dan almıştır.

Keldani astrolog-rahiplerinin tek bir müşterisi vardı, ama o da iyi bir müşteriydi: kralın kendisi. Astrolog, tahminlerini gökyüzünün o anki görünümüne dayandırıyordu, ancak Keldaniler için gökyüzü sıradan insanların kaderini göstermezdi.

Günümüz astrologları öncelikle haritalar ve tablolarla çalışır. Kaldeliler gecelerini gökyüzüne bakarak geçirirlerdi. Herhangi bir değişiklik – bir bitkinin renginde ve parlaklığındaki görünür değişiklik, parlak bir meteor, ayın etrafındaki hale – büyük önem taşıyabilirdi. Kaldeliler gece nöbetlerinde gök cisimlerinin düzenli hareketleri hakkında önemli miktarda gözlem verisi topladılar.

Hiçbir halk, Kalde astrolojisini Yunanlılardan daha büyük bir coşkuyla benimsemedi ve ona en çok katkıda bulunan da Yunanlılar oldu. Astroloji Yunanistan'da popüler hale geldiğinde, Yunanlılar oldukça gelişmiş bir matematik sistemine sahipti. Bunu, Kalde astrolojisinin temel kavramlarına eklediler. Yunanlılar ayrıca kişiselleştirilmiş burç yorumunu da icat ettiler. Kelimenin kendisi "saati izlemek" anlamına gelir. Yunanlılar demokratik bir halktı ve astrolojiyi herkes için faydalı hale getirmeye çalışmaları doğaldı. Yunan astrologları, bir insanın kaderini, doğduğu saatte, hatta dakikada gökyüzünün görünümünü inceleyerek hesaplıyorlardı. Astroloji uygulaması, MS 2. yüzyılda İskenderiyeli büyük astronom-astrolog Claudius Ptolemy tarafından resmileştirildi. Ptolemy, döneminin tüm popüler astrolojik uygulamalarını ve teorilerini Tetrabiblos veya dört kitap adlı bir eserde topladı. Bu eser, astrolojinin "İncil'i" olarak kalmaktadır. Ptolemy'nin zamanından bu yana evren hakkındaki anlayışımızda devrim niteliğinde birçok değişiklik yaşanmış olsa da, günümüz astrologları hâlâ Ptolemy'nin sistemini kullanmaktadır.

Modern astrolojiyi anlamak için, yüzyıllar öncesine dayanan evren kavramlarına dayandığını hatırlamalıyız. Astrologların evreninde dünya merkezdeydi ve diğer gezegenler, güneş, ay ve yıldızlar dünyanın etrafında dönüyordu.

Astrologun dünyası da düzdü ve gökyüzü de bir şeye benziyordu.

Dünya'nın üzerinde devasa, ters çevrilmiş bir kase. Daha sonra evren...

Dev bir küre olarak görülen, suyla dolu bir dünya adası, bu evrensel okyanusun merkezinde yüzüyordu. "Sabit" yıldızlar gökyüzü kubbesinin içine yapışmışken, gezegenler ise...

Ay ve güneş, kürenin içindeki yıldızlar arasında düzenli bir yolda ilerliyordu. Yıldızların konumlarının birbirlerine göre sabit olduğuna inanılıyordu. Eski çağlarda durum böyleydi.

Modern astronominin ortaya koyduğu uzayın ölçülemez enginliğiyle karşılaştırıldığında, evren küçük, rahat ve neredeyse kişiseldi.

Zodyak veya "yaşam çemberi", başlangıçta güneşin bir yılda geçtiği yıldız grupları veya takımyıldızlarıydı. Yunanlılar zodyaka kesin bir matematiksel boyut verdiler ve onu on iki eşit bölüme veya "eve" ayırdılar. Bu evlerin her biri, o evde "yer aldığı" söylenen belirli bir takımyıldız veya "burç" adıyla adlandırıldı.

Zodyak

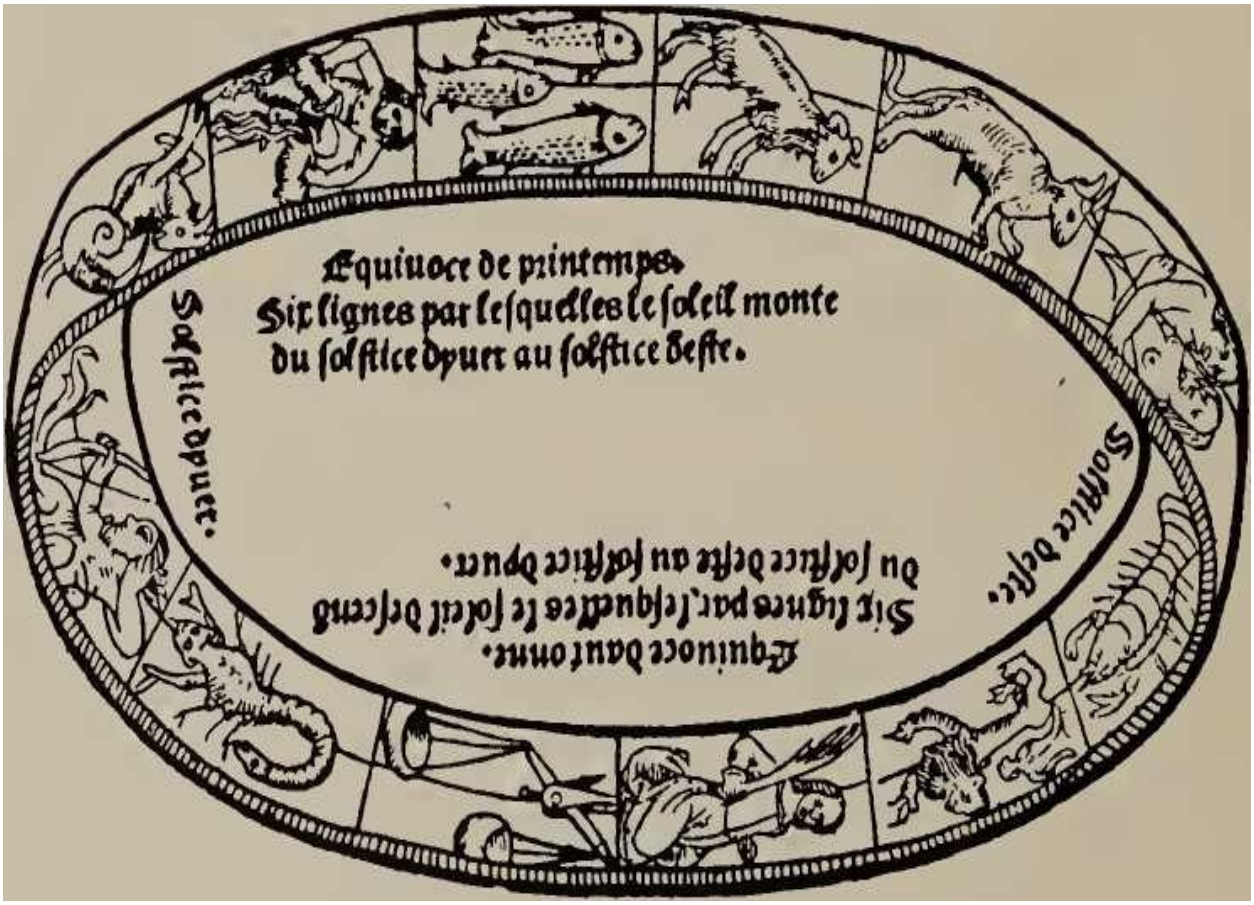
Equinoce de printemps
Six lignes par lesquelles le soleil monte
du solstice dyuer au solstice deste.
Solstice dyuer.
Solstice deste.

Çeşitli burçlar tanıdık turlardır: Koç; Boğa; Terazi; Akrep ; Yay; Oğlak ; Kova ve Balık. Takımyıldızlar veya burçlar "evlerinde" kalmazlar. Yıl boyunca evlerin sabit ızgarasına karşı tam bir tur atarlar. Her burca atanan tarihler, güneşin o belirli evde "durduğu" tarihlere karşılık geldiği varsayılır.

Zodyak evleri, astrologlar için zor bir sorun ortaya çıkarır. Astroloji yılı, ilkbaharın başlangıcı olan ilkbahar ekinoksu zamanında, yani yaklaşık 21 Mart'ta başlar. O zaman güneşin Koç burcunda olduğu söylenir. Ancak artık öyle değil. Batlamyus, hesaplamalarını MÖ 2. yüzyılda yaşamış Hipparchus adlı bir Yunan astronomun gözlemlerine dayandırdı ve sonraki tüm astrologlar hesaplamalarını Batlamyus'a dayandırdılar. MÖ 2. yüzyılda güneş 21 Mart'ta gerçekten de Koç burcundaydı. Ancak astrolojik sistem, ekinoksların presesyonu olarak bilinen bir olguyu hesaba katmadı.

Dünya ekseni hafif bir yalpalama gösterir ve dairesel bir yörüngede hareket ederek bir turu tamamlaması 25.800 yıl sürer. Bu durum gökyüzünün görünümünde bir değişikliğe neden olur. Bu değişiklik o kadar hafiftir ki, hassas aletler olmadan muhtemelen tek bir nesilde fark edilmez ve hatta bir yüzyıl kadar sonra bile çıplak gözle bakan biri için neredeyse ihmal edilebilir düzeyde olur. Ancak Hipparchus'un zamanından bu yana iki bin yıldan fazla zaman geçti ve şimdi değişiklik oldukça belirgin. Aslında, zodyak tamamen bir ev kaydı. Şimdi, 21 Mart'ta Güneş Koç burcunun başında durmak yerine, Balık burcundan geçti ve neredeyse Kova burcunda duruyor.

İlkbahar ekinoksu gününde. Bu, başlamakta olduğu söylenen ve büyük övgüler alan "Kova Çağı"nın kökenidir.

Astrolojiye sempati duyan bir yazar, “Sorun şu ki, eski kiracılar taşındı ama isimleri hâlâ kapılarda yazılı,” diyor. Astrologların büyük çoğunluğu bu değişikliklere pek dikkat etmedi. Onlara göre 21 Mart ile 20 Nisan arasında doğan bir kişi Balık burcunda değil, Koç burcunda doğmuştur. Eğer astrologlar kitaplarına değil de gökyüzüne baksalardı, son birkaç yüzyılda doğan tüm Balık burçlarının aslında Koç burcunda, tüm Kova burçlarının Balık burcunda ve benzeri burçların da Koç burcunda doğmuş olması gerektiğini bilirlerdi.

Astrologlar elbette ki, ekinoksların presesyonunu hesaba katmak için haritalarını ve tablolarını düzeltebilirlerdi, ancak çoğu bunu yapmamayı tercih etti. Eski sisteme, az da olsa müdahale etmenin, her şeyi alt üst edebileceğini düşünüyorlar. Aynı nedenle birçok astrolog, yalnızca eski astrologların çıplak gözle görebildiği beş gezegenin etkilerini hesaplamaya devam ediyor. Bazıları 1781'de teleskopla keşfedilen Uranüs gezegenini ekledi ve birkaç güncel kişi Neptün ve Plüton'u da ekliyor, ancak çoğunluk eski yöntemlere bağlı kalıyor.

Uygun çizelgeler ve tablolar verildiğinde, bir burç yorumu hazırlamak özel bir yetenek gerektirmez, ancak son derece zahmetli bir iştir. Farklı gezegenler ve takımyıldızlar farklı evlerde ve birbirlerine göre farklı açılarda bulunur. Tüm bunların ve çok daha fazlasının bir anlamı olduğu varsayılır. Popüler astrolog Sydney Omarr'a göre, Balık burcunda doğan erkekler hassas, hayal gücü yüksek ve son derece yaratıcıdır.

Omarr, Albert Einstein ve Enfi'co Garuso'nun ikisinin de Balık burcu olduğunu belirtiyor. Bu, Balık burcu için oldukça gurur verici bir durum. Ancak sadece 19 Şubat ile 21 Mart arasında doğmak yeterli değil...

Bu, otomatik olarak size bir Einstein veya Caruso olarak geleceğinizi garanti etmez. Eğer bir kişi Mars Balık burcundayken doğarsa, Omarr'ın sözleriyle, "belirli bir konsantrasyon eksikliği" göstermeye meyillidir. Bu, kişinin [bu burç altında doğan kişinin] oldukça bilinçli bir şekilde 'sulu' olmaya, bir alandan diğerine geçmeye meyilli olduğu anlamına gelir.

Astrolojinin çeşitli unsurları anlamlarını nereden aldı? Balık burcunun "hayal gücü yüksek" olduğunu ve Mars'ın onları "sulu" yaptığını kim keşfetti? Gerçek şu ki, bunu bilmiyoruz. Herkes, Keldani astrologlarının binlerce yıldır veri topladığını ve bu gözlem yığınına dayanarak anlamlar atadığını varsayıyor. Ancak bu inancı destekleyecek en ufak bir kanıt bile yok. Keldani astrolojik verileri, "Şebat ayında gök gürlerse, çekirge istilası olur" veya "Ayın etrafında hale varsa, ay yağışlı veya bulutlu olur" gibi kayıtlardan oluşuyor. Bilimin evrimi tarihi uzmanı Dr. Mark Graubard, çeşitli astrolojik işaretlere verilen anlamı, eski ve ortaçağ insanlarının çeşitli bitkilere atfettiği tıbbi özelliklerle karşılaştırıyor. "Evlere, burçlara ve gezegenlere atfedilen tüm güçlerin, tıpkı adamotu, sarımsak, lahana veya tarçına atfedilen şaşırtıcı tıbbi özellikler gibi, hayal ürünü olduğunu iddia etmek çok daha mantıklıdır."

Sonuç olarak, astrologlar belirli bir burç kümesinin ne anlama geldiğinden her zaman emin değillerdi. Yunan astrologları, Keldani atalarından daha az ayrıntılıydılar. Bir insanın burç haritası hem iyi hem de kötü alametler içeriyordu. Bir insan hayatı boyunca, yıldızların konumuna göre belirlenen ve iyi veya kötü sonuçlanabilecek belirli "hassas" dönemler vardı. Çok karmaşık matematiksel hesaplamalar gerektiriyordu.

Bir burç haritası hazırlamak ve yorumlamak, matematiksel olarak kesin bir işlem değildi. Dengelenmesi gereken çok sayıda farklı unsur vardı ve her birinin anlamı o kadar belirsizdi ki, iyi bir astrologun müşterileri için tahminlerde bulunabilmesi için bir sanatçının, neredeyse bir sihirbazın becerisine ihtiyacı vardı. Batlamyus'un kendisi şöyle demişti: "Bir astrologun vardığı her yargı, sezgisinin ve biliminin sonucu olmalıdır."

'^-Ptolemy'nin uyarılarına rağmen, burçlara her zaman belirli anlamlar yükleniyordu. Her burcun vücudun farklı bir bölümünü yönetmesi gerekiyordu; Koç başı koruyordu, İkizler kolları koruyordu, Aslan omuzları yönetiyordu ve benzeri.

Romalılar, kendi kehanet yöntemlerine sahip oldukları için astrolojiyi benimsemekte yavaş davrandılar. Roma'da astrolojiye karşı da büyük bir muhalefet vardı. Her türlü kehanete karşı çıkan hatip ve devlet adamı Cicero (MÖ 106-43), astrologların geleceği tahmin etmede bu kadar mükemmel bir yönteme sahip olmalarına rağmen neden bu kadar çok astrologun kandırıldığını, soyulduğunu ve öldürüldüğünü açıkça sordu. Ayrıca, astrologların Sezar, Pompey ve Crassus için uzun ve huzurlu bir yaşam öngördüklerini, ancak üçünün de şiddet sonucu öldüğünü belirtti. Ancak ilk imparator Augustus (MÖ 63-MS 14) bu konuyla ilgileniyordu. Hatta doğduğu burç olan Oğlak burcunun işaretiyle sikke bastırmıştı.

Augustus'un halefi, MS 14-37 yılları arasında hüküm süren Tiberius, huysuz ve şüpheci bir adamdı. Saltanatının büyük bir bölümünde Roma'dan uzakta,

Capri adasında inzivada yaşadı. Söylentilere göre, adaya fal baktırmak için astrologlar getirtmiş ve işleri bittiğinde onları kayalıklardan denize attırmıştı, böylece düşmanlarından hiçbiri imparatorun geleceği hakkında bilgi sahibi olamayacaktı. Bir gün, çok zeki bir astrolog olan Thrasyllus, Tiberius'u ziyaret etmeye davet edildi.

Different parts of the body were widely believed to be influenced by different signs of the zodiac.

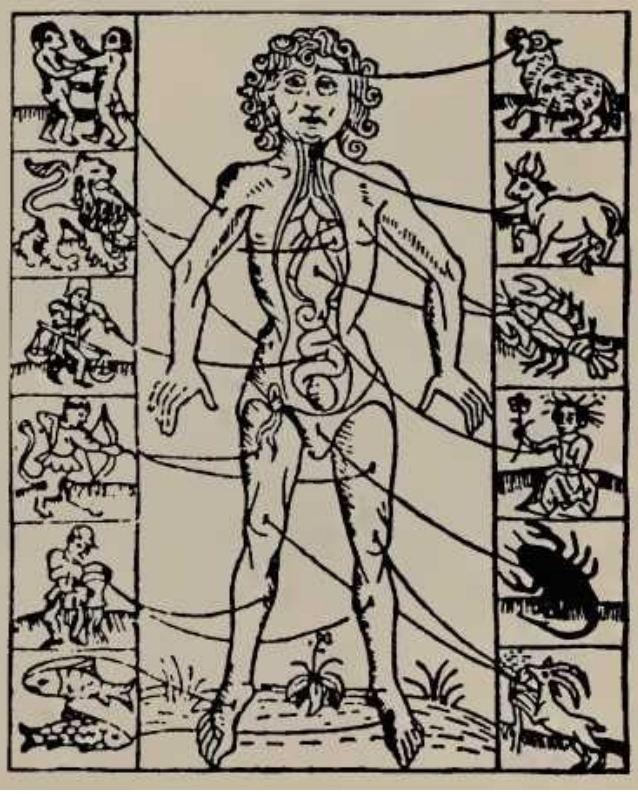

Adadaki inziva yerinde. Thrasyllus, meslektaşlarının çoğunun başına gelenler hakkında oldukça iyi bir fikre sahipti. Astrolog ve imparator denize bakan kayalıklar boyunca yürürken, Thrasyllus aniden büyük bir tehlike olduğunu bağırarak ortalığı karıştırmaya başladı. İmparator, tehlikede olduğunu düşünerek dehşete kapıldı. Ancak Thrasyllus, imparatorun güvende olduğunu, asıl tehlikenin kendisinde olduğunu açıkladı. Tiberius, yürüyüşlerini bitirir bitirmez Thrasyllus'un denize atılacağını biliyordu ve bunun alışılmadık derecede isabetli bir tahmin olduğuna karar verdi. Astrologun hayatını bağışladı ve onu sırdaşı yaptı.

■^İlk Hristiyanların astrolojiye karşı tutumu^ Yahudilerden kaynaklanmıştır^ ve Yahudiler astrolojiden nefret ederdi. Babilliler, İncil zamanlarında İbranilerin komşuları, düşmanları ve zalimleri olmuşlardı. Şiddetli tek tanrıcı İbranilerin, dinsiz rakiplerinin uygulamalarına hevesli olmaları pek olası değildi. İbranilerin tutumu, Yeşaya 47:13'te güçlü bir ironiyle ifade edilir: “Şimdi astrologlar, yıldız falcıları, aylık kehanetçiler kalksınlar ve seni başına gelecek bu şeylerden kurtarsınlar.”

Sonraki yüzyıllarda, Yunan kültürünü benimsemiş dünyevi Yahudiler, Yunan kültüründen etkilenen diğer insanlar gibi astrolojiye dair yorumlar satın aldılar. İskenderiye'nin eğitimli Yahudileri arasında, özellikle yetenekli astrologlar olarak ün salmış birçok kişi vardı. Ancak yine de İncil'deki astrolojiye karşı duyulan nefret Yahudi yaşamında güçlü bir şekilde varlığını sürdürdü ve ilk Hristiyanlar tarafından da benimsendi.

Hristiyanlığı kabul eden Roma İmparatoru I. Konstantin (MS 280?-337), astrologları başkentinden kovdu. Aziz Augustinus (MS 354-430), astrolojiye karşı birçok dini itirazı sıraladı. "Tanrı gezegenleri yarattı ve onları yörüngelerine yerleştirdi ki, O kendi zamanında dünyayı yönetsinler?"

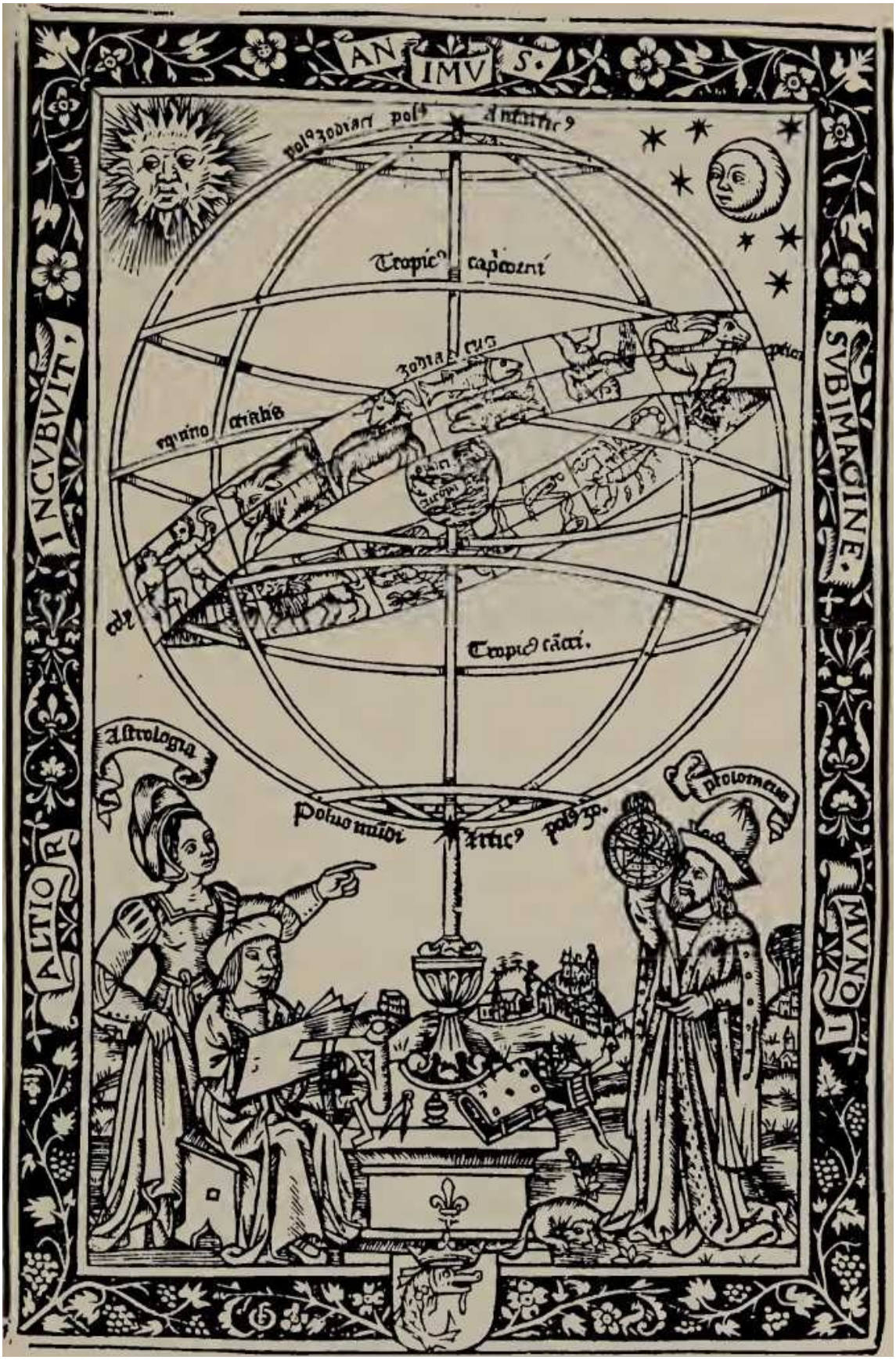
AN IMVS
INCVBVIT
ALTIOR
SVBIMAGINE
MVNDI
Tropic⁹ capricorni
Tropic⁹ cancri.
Astrologia
ptolomeus

16. yüzyıla ait astroloji ve astronomiyi konu alan alegorik çizim.

Bilgelik sonsuza dek emekliye mi çekildi, uykuda mı kaldı ve işe yaramaz mı oldu? O halde dua ve kurbanın ne faydası var?

Astroloji, Hristiyan dünyasında gerçekten de büyük bir gerileme yaşadı. Ancak bu gerileme, ona yönelik saldırılardan ziyade, genel kültür ve okuryazarlık seviyesindeki düşüşten kaynaklanıyordu. Batlamyus'u okuyabilen ve bir burç yorumu yapmak için gereken matematiği yapabilen insan sayısı giderek azalıyordu. Roma dünyasını işgal eden barbarlar ise daha basit kehanet yöntemleriyle ilgileniyorlardı.

Batı Avrupa'da astroloji neredeyse tamamen yok olurken, Araplar arasında gelişti. Araplar, özellikle astrolojiyi tıp ile ilişkilendirerek astrolojik bilgiye bazı özgün katkılarda bulundular, ancak temelde eski gelenekleri yaşattılar. Arap dünyası İslamiyet'i kabul ettiğinde, astroloji şaşırtıcı bir şekilde bu dönüşümden sağ çıkmayı başardı.

On birinci yüzyıl civarında Batı Avrupa'da astrolojiye olan ilgi yeniden canlanmaya başladı. Astrologlar genellikle Kilise ile doğrudan bir çatışmadan kaçınmaya özen gösterirlerdi. Cesur bir astrolog İsa için bir burç yorumu yaptı ve bu küfür niteliğindeki eylemi nedeniyle kazıkta yakıldı. Astroloji spekülasyonu için çok daha güvenli bir konu, dünyanın sonu veya diğer büyük felaketlerin tarihiydi.

1179 yılında, Toledo'lu John olarak bilinen gizemli bir astrologun yazıları Hristiyan dünyasında gerçek bir paniğe yol açtı. John, tüm gezegenlerin 1186 yılının Eylül ayında "fırtınalı" Terazi burcunda bir araya geleceğini öngördü. Gezegenlerin gökyüzünün bir bölümünde bu şekilde kümelenmesine kavuşum denir. Tahmine göre, dünya şiddetli fırtınalar ve depremlerle sarsılacaktı.

Bu kehanetin olağanüstü bir etkisi oldu. Almanya'da insanlar mağaralara kaçtı. İstanbul'da İmparatorluk Sarayı'nın pencereleri duvarla örüldü ve İngiltere'de Canterbury Başpiskoposu oruç ve dua zamanı ilan etti. Eylül,

Astrolog, hekim ve matematikçi Jerome Cardan.

1186 yılı geldi geçti, tahmin edilen gezegenlerin kavuşumu gerçekleşti, ancak fırtınalar ve depremler her zamankinden daha kötü değildi. Daha sonra astrolojinin savunucuları, ünlü tahminin yanlış olmadığını, sadece

yanlış anlaşıldığını açıklamak için acele ettiler. 1186'da Moğollar Avrupa'yı işgal etti ve bu, Toledo'lu John'un tahmin ettiği "fırtına"ydı.

Rönesans döneminde, astroloji de dahil olmak üzere klasik öğrenimin tüm dallarında genel bir canlanma yaşandı. On beşinci yüzyıla gelindiğinde astroloji tamamen saygın bir hale gelmiş ve toplumun tüm sınıfları tarafından açıkça uygulanmaktaydı. Prensler, krallar ve hatta papalar, önemli işlerin yapılması gereken uygun tarihleri hesaplamaları için astrologlardan utanmadan yardım istiyorlardı. Üniversitelerde astroloji dersleri veriliyor ve on beşinci ve on altıncı yüzyılların neredeyse her bilgini bir tür astroloji eğitimi almıştı.

Astrolojinin ilerleyişi her zaman sorunsuz olmamış ve bazı önemli başarısızlıklar da ortaya çıkarmıştır. Jerome Cardan (1501-1576) bunlardan biridir.

Mükemmel bir matematikçi ve oldukça iyi bir hekimdi, ancak şanssız bir astrologdu. İngiltere Kralı VI. Edward'ın elli beş yaşında, üç ay ve on yedi günlükken hastalanacağını öngörmüştü. Hastalıklı genç kral on altı yaşında öldü. Cardan ayrıca kendisinin de yetmiş beş yaşında öleceğini tahmin etmişti. Bu yaşa ulaştığında ve hala hayatta ve sağlıklı olduğunu görünce, burç yorumunun doğruluğunu kanıtlamak için intihar ettiği söylenir.

Cardan'ın genç ortağı Giambattista della Porta (1535-1615) aynı türden hatalar yapmaya niyetli değildi. Onun mottosu "yıldızlar yönlendirir, zorlamaz" anlamına gelen "astra inclinant, non nécessitant" idi. Yıldızlar insanlara belirli yatkınlıklar verirdi, ancak kaderlerini kesin olarak belirlemezdi. Astrologun görevi, insanların yıldızların yönlendirdiği yatkınlıklarıyla uyum içinde yaşamalarına yardımcı olmaktı, onlar için kesin bir gelecek öngörmek değil. Bu, günümüzdeki çoğu astrologun da benimsediği bir görüştür.

Uzun bir süre boyunca Avrupa'da seküler öğrenim, bir konu hakkında ne söylediklerine bakmak için Yunan ve Roma yazarlarının metinlerine başvurmaktan ibaretti. Ancak zamanla insanların bu eserlerin evren hakkında söylediklerinin çoğunun apaçık yanlış olduğu farkına varmaları başladı. Bu tür bir şüphe, insanlar gökyüzüne tekrar bakmaya başladıkları anda astrolojiyi de etkilemeye başladı. Astrologların gökyüzünün, Kopernik ve Galileo gibi kişilerin tanımladığı gökyüzünden çok farklı olduğu açıktı.

Astroloji ve astronomi arasındaki ayrılığın tarihindeki kilit isimlerden biri Johannes Kepler'di (1571-1630). Kepler, tüm zamanların en büyük üç veya dört astronomundan biri olarak kabul edilmelidir. Döneminin diğer astronomları gibi Kepler de astrolojiyle ilgileniyordu. Aslında, fakir bir adam olduğu ve astrolojinin astronomiden daha iyi para kazandırdığı için alışılmadık derecede aktif bir astrologdu.

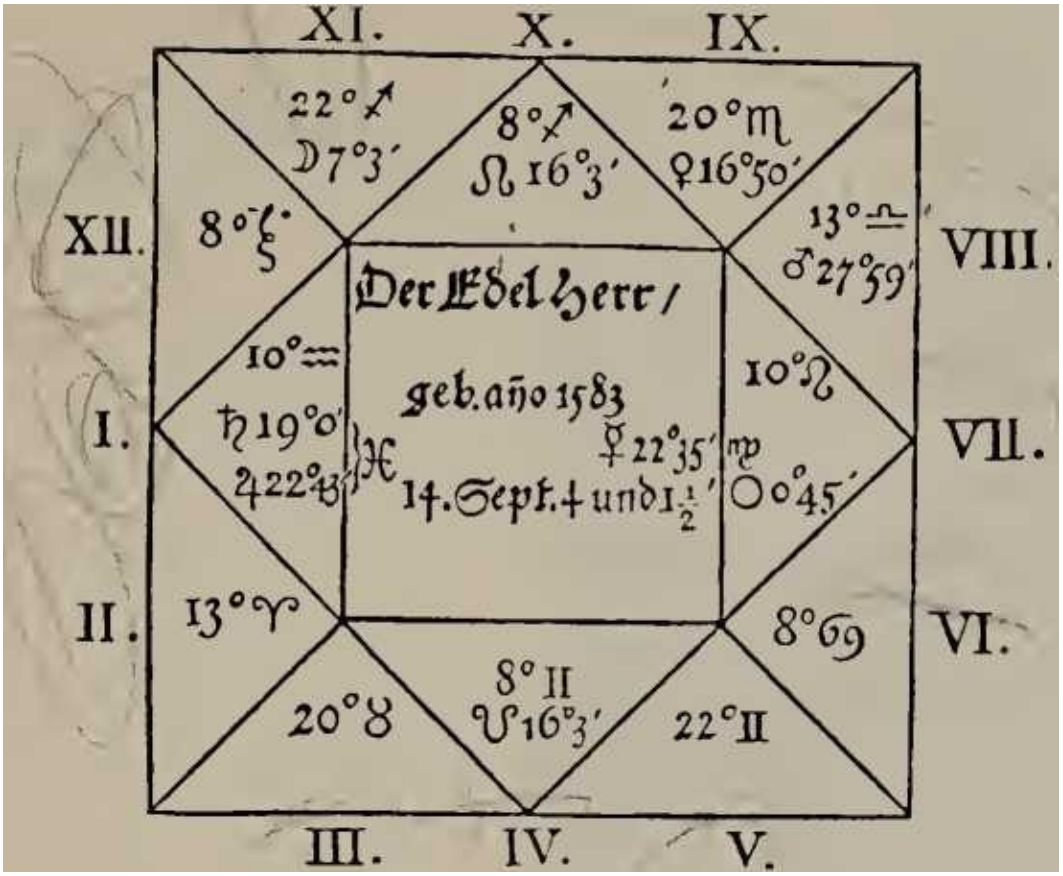

Kepler'in 1608'de çizdiği Wallenstein'ın burç haritası. Günümüz astrologları burç haritalarını dairesel bir diyagram üzerinde çiziyorlar.

Ancak çok başarılı bir astrolog değildi. Örneğin, kısa bir süre Avusturyalı maceracı General Wallenstein'ın hizmetinde bulundu. Wallenstein için çıkardığı astrolojik harita hala mevcut ve generalin son rezilliğini ve suikastını öngöremediğini görüyoruz. Kepler'in kendisi de astrolojik hesaplamaların çoğunun kalitesizliğinden ve düpedüz sahtekarlığından sık sık şikayet ederdi. Ancak Kepler'in bilimsel dehasının yanı sıra, bir tür mistik deydi ve astrolojide en azından bir miktar gerçeklik payı olduğuna inanıyordu.

Ancak sonuçta, Kepler gibi astronomların gözlemleri ve hesaplamaları astrolojinin bilimsel saygınlığını kaybetmesine neden oldu. 17. yüzyılın sonlarında, Fransa'nın önde gelen üniversitesi ve Avrupa'nın en saygın eğitim kurumlarından biri olan Sorbonne'dan astroloji öğretimi yasaklandı. Astroloji Avrupa'da yaygın olarak uygulanmaya devam etse de, eğitimli kesim arasında artık moda değildi. Bununla birlikte, aynı zamanda okuryazarlığın genel artışı da bu duruma katkıda bulundu.

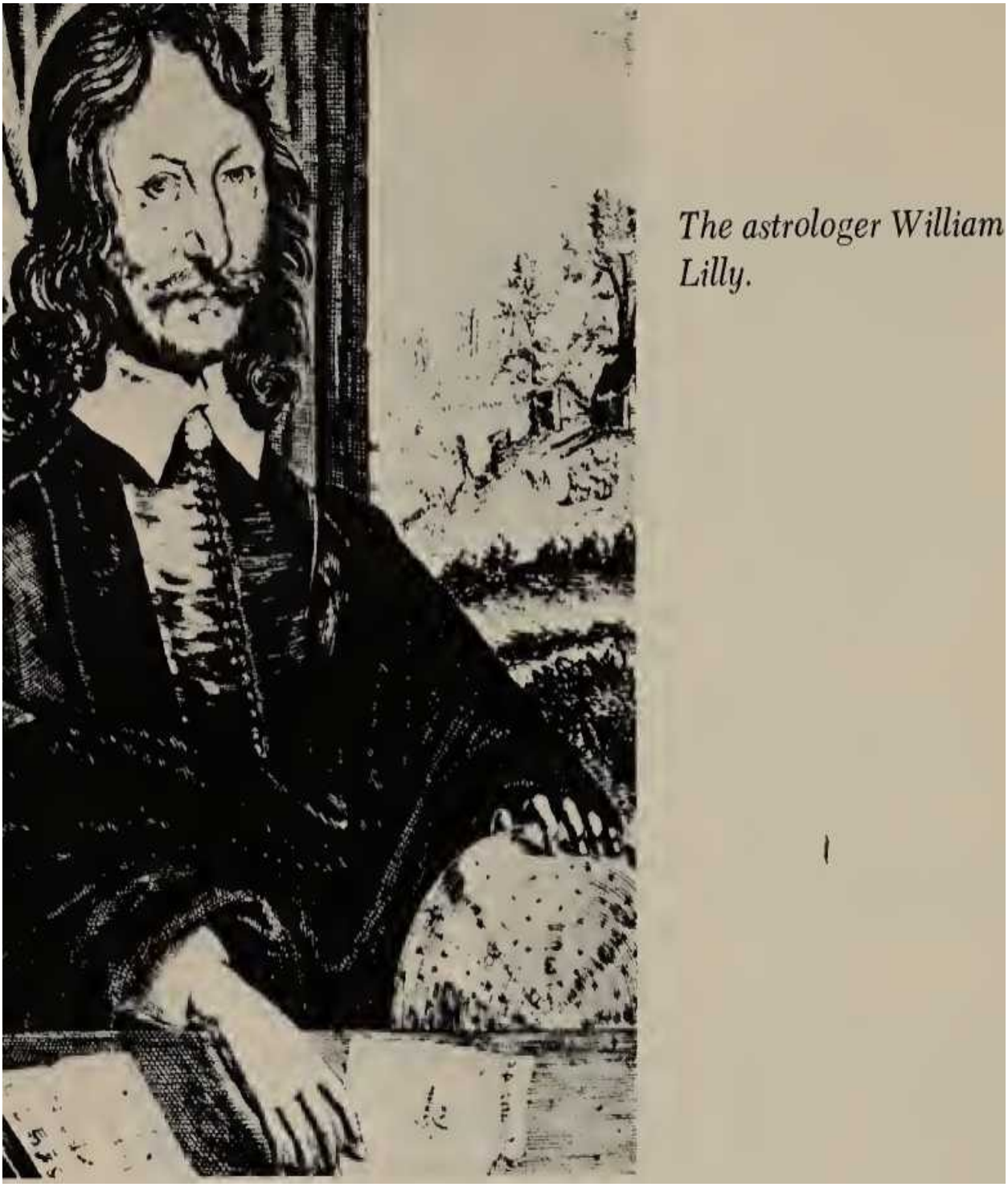

The astrologer William Lilly.

Matbaanın yaygın kullanımı, son derece popüler astrolojik takvimlerin yayınlanması yoluyla astrolojiyi genel halk için daha erişilebilir hale getirdi. Önceki yüzyılların bilgin astrologları bu takvimlerdeki tahminleri

basitleştirilmiş ve bayağı bulmuş olabilirler, ancak astrolojinin karmaşık ve incelikli ayrıntılarıyla pek ilgilenmeyen sıradan halk arasında büyük bir çekiciliğe sahiptiler.

Almanak yapımcılarının daha üst sınıfına özgü bir örnek, eserleri 17. yüzyılın ortalarında popüler olan İngiliz William Lilly idi. Lilly'nin şöhretinin büyük bir kısmı, 1666'da Londra'yı kasıp kavuran büyük yangını önceden tahmin ettiğine dair inanışa dayanmaktadır. Peki gerçekten öyle miydi? 1648 yılına ait Astroloji Tahminleri adlı eserinde şöyle yazmıştı:

“1656 yılında, İngiltere’nin genel göstergesi olan Mars’ın apheliumu Başak’ta olacak; bu da İngiliz monarşisinin yükselen burcu, ancak Krallığın yükselen burcu Koç’tur. Dolayısıyla, Mars’ın bu apsisi Başak’ta göründüğünde, İngiliz devletinde, monarşisinde ve Krallığında insan işlerinde tuhaf bir felaketten daha azını kim bekleyebilir? O zaman, ya bu zamanlarda ya da o yıla yakın bir zamanda veya o zamandan on yıl kadar sonra, bu krallıkta daha önce hiç görülmemiş tuhaf bir kader devrimi, bu monarşi ve hükümet için büyük bir felaket ve büyük bir değişim meydana gelecektir; şu anki koşullar göz önüne alındığında, bu konuda görüşümü dile getirme özgürlüğüm veya cesaretim yok – sadece çeşitli yangınlar ve yıkıcı bir veba nedeniyle Londra için, denizdeki tüccarları için, karadaki ticareti için, yoksulları için, orada yaşayan her türlü insan için uğursuz olacaktır.”

Ayrıca Lilly, 1651'de bir broşür yayınladığını iddia etti.

On yedinci yüzyıla ait, kötü bir hasadı işaret eden "göksel işaretleri" gösteren bir gravür.

"İçinde büyük bir hastalık ve ölümlülüğü temsil eden bir hiyeroglif çerçevelediği; burada kefenlenmiş insanların, mezar kazan kişilerin, türbelerin, tabutların vb. tasvirlerini görebileceğiniz" bir sayfa vardı. Sonraki sayfada ise "tabutlardan ve kazmalardan sonra, alevler içinde büyük bir şehrin tasviri yer almaktadır."

Bu, felaketin en genel türden tahminidir. Londra'da yangınlar ve veba olacağını tahmin etmek aslında hiç de bir tahmin sayılmazdı. Yangınlar ve veba, 17. yüzyılda Londra'nın olağan olaylarından biriydi. Yine de, Parlamento Londra yangınlarının nedenlerini araştırırken, bazı üyeler astrologun şehri yakma planının bir parçası olup olmadığını merak ettiler, çünkü felaket hakkında her şeyi önceden biliyor gibiydi. Lilly, tüm şüphelerden hızla aklandı.

Siyasi çalkantı dönemleri, profesyonel tahminciler için her zaman tehlikelidir. Tahminleri kazananları desteklerse ne ala, ama kaybedenleri desteklerse büyük sıkıntıya düşebilirler. Lilly, çoğu başarılı astrolog gibi, çoğu sorunun her iki tarafında da yer almayı başardı.

Astroloji takvimleri kısa sürede alay konusu oldu ve muhtemelen astrolojiyle en çok eğlenen kişi, büyük İngiliz hicivci Jonathan Swift'ti.

Swift'in asıl hedefi, eski bir ayakkabı ustası ve popüler bir takvim yazarı olan John Partridge'di. Isaac Bickerstaff takma adıyla Swift, Partridge gibi "alkolik taklitçilere" öfkeli bir astrolog gibi davrandı. "1708 yılı için tahminler. Ay ve günün, adı geçen kişilerin ve gelecek yılın büyük olaylarının ayrıntılı olarak anlatıldığı... İngiltere halkının daha fazla yanıltılmasını önlemek için yazılmıştır" vaadiyle bir broşür yayınladı.

Swift'in Isaac Bickerstaff broşürlerinden bir illüstrasyon.

"Sıradan takvim yapımcıları tarafından dayatılan bir şey."

Partridge hakkında "Bickerstaff" şunları yazdı: "Kendi kurallarıma göre doğum yıldızına danıştım ve 29 Mart'ta, gece saat on bir civarında, şiddetli bir ateşten kesinlikle öleceğini buldum."

Swift, bir sonraki adım olarak Partridge'in adıyla bir broşür yazdı ve Bickerstaff'ın yanlış tahminlerinin kendisine büyük sıkıntılar yaşattığını iddia etti: "Bundan sonra üç ay boyunca dışarı çıkamadım, ama birdenbire sokakta biri yanıma geldi. 'Bay Partridge, en son gömüldüğünüz tabutun parasını henüz ödemedim...' "

Swift, Bickerstaff rolünü tekrar üstlenerek bir başka broşür yayınladı: "Rahmetli John Partridge'in Tüm Yanlış İftiralarından ve Hatalı İddialarından Yıldızların Savunması..."

Bazı insanlar şakayı anlamadı ve Bickerstaff almanakını gerçekmiş gibi kabul etti. Astrolojiye düşman olan Portekiz Engizisyonu bile bir kopyasını yaktı. Ama Swift'in

Mizah, Partridge'i veya takvim yayınını öldürmedi. Partridge 1715 yılına kadar yaşadı ve takvimi 19. yüzyılın başlarında hala yayınlanıyordu.

Astroloji, kamuoyundaki saygınlığında düşüşünü sürdürerek 1898'de bir Fransız ansiklopedisinde şu sözlerle anılmaya başlandı: "Halkın safdilliğinden faydalanan dolandırıcılar dışında neredeyse hiç taraftarı yok ve hatta bunlar bile hızla ortadan kayboluyor." Ancak makalenin yazarı, zaman zaman konuya olan ilginin yeniden canlanabileceği konusunda da uyarıda bulundu.

Günümüzde astrolojiye olan ilginin yeniden canlanması , I. Dünya Savaşı dönemine kadar uzanmaktadır. O zamanlar çok az gazete düzenli astroloji köşeleri yayınlamaya başlamıştı. Başlangıçta editörler bu köşeleri, o dönemde popülerleşmeye başlayan bulmacalar gibi eğlence amaçlı yayınlar olarak gördüler. Astroloji yazıları son derece popüler oldu ve tirajı büyük ölçüde artırdı; bu nedenle kullanım alanları genişletildi. Bugün, sendikalı bir astrologun günlük tahminlerini yayınlamayan bir gazete neredeyse yok denecek kadar azdır.

Birinci Dünya Savaşı dönemi, Amerika'nın en büyük astroloji yıldızı Evangeline Adams'ı da ortaya çıkardı. 1914'te New York'ta falcılık yaparken tutuklandı. Falcılık, New York'ta o zamanlar da, şimdi de yasa dışıdır, ancak yasa nadiren uygulanır. Tutuklanma, bu az tanınan astrolog için büyük bir şans oldu. Mahkemeye Ptolemy'den başlayarak bir yığın kalın kitapla geldi

ve astrolojinin sadece "falcılık" değil, eski ve saygın bir sanat olduğunu savundu. Davadaki hakim, argümanıyla ilgilendi ve bir test istedi. Astrologa oğlunun doğum tarihini, saatini ve yerini verdi, ancak bunların oğluna ait olduğunu söylemedi. Astrolog kitaplarına baktı, bir burç yorumu hazırladı ve sundu.

MAHKEMELER? OT HICKOIJ^S RU1K1

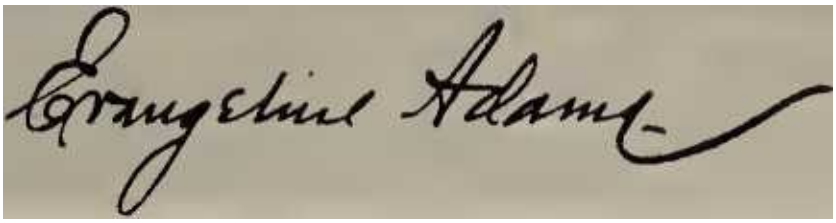

Bir analiz yapıldı. Hakim etkilendi ve astrologun oğlunu kendisinden daha iyi anladığını belirtti. Evangeline Adams aleyhindeki dava düştü.

Bu tanıtım, film yıldızı Mary Pickford ve opera şarkıcısı Enrico Caruso gibi ünlüleri, Evangeline Adams'tan burç yorumu almak için akın etmeye itti. Hatta kurnaz Wall Street finansçısı J. Pierpont Morgan'ın bile, ona danışmadan önemli bir adım atmayan sadık bir müşterisi olduğu söylentileri vardı. Evangeline Adams, 1930'da radyoya çıktı ve anında başarı yakaladı. Sadece bir ay içinde çok sayıda dinleyiciye ulaştı.

150.000 mektup ve kartpostalda burç yorumu talebi yer alıyordu. Sonunda federal yetkililer astrologları ve benzer uygulayıcıları yayınlardan men etti. Evangeline Adams, yasak yürürlüğe girmeden önce öldü ve bugün de sıkı bir şekilde uygulanmıyor; çünkü televizyon ve radyoda zaman zaman astroloji programları yayınlanıyor. Evangeline Adams'ın kariyeri boyunca kanıtladığı şey, astrolojide gerçekten büyük paralar kazanılabileceğiydi.

Savaşın belirsizlikleri, II. Dünya Savaşı sırasında astroloji işine bir ivme daha kazandırdı. Savaşın son günlerinde hem Hitler hem de propaganda bakanı Dr. Joseph Goebbels astrolojik haritaları incelemeye başlamış gibi görünüyor. Haritalar Nazi liderleri için cesaret verici bir mesaj içeriyordu; çünkü uzun bir dizi ezici yenilgiden sonra, burçlar Nisan 1945'in sonlarında büyük bir Alman zaferi ve Ağustos ayında barış olacağını gösteriyordu.

Nisan sonlarında hem Hitler hem de Goebbels intihar etti ve Alman ordusu 7 Mayıs'ta teslim oldu.

Astrolojiye olan ilginin gerçek anlamda artması, 1960'ların sonlarında okült ve mistisizme olan genel ilginin bir parçası olarak başladı. Astroloji hakkında kitaplar ve dergiler büyük gelir kaynakları olmakla kalmıyor, aynı zamanda astrolojik motifli posterler, kıyafetler, takılar ve diğer nesneler için de büyük bir pazar var. Astroloji, hatta bir hit şarkıya bile ilham kaynağı oldu: Hair müzikalinden "The Age of Aquarius".

Günümüz astrologlarından bazıları, astrolojinin aslında bilimsel olduğunu ve bazı bilim dallarındaki öncü çalışmaların eski astrolojik kavramları desteklediğini iddia ediyor. Ortaçağ simyacılarının şarlatan olarak nitelendirildiğini, ancak simyacıların "imkansız" hedeflerinden en az birinin, bir elementi başka bir elemente dönüştürmenin, modern bilim tarafından başarıldığını belirtiyorlar. Astrologlar, bir gün kendilerinin de bilimsel öncüler olarak görüleceğini söylüyorlar.

Bazı yaşam süreçlerinin, sanıldığından daha yakından uzaylı etkilerle ilişkili olması oldukça doğrudur. Bazı yengeç ve istiridye türlerinin aktivite kalıpları ay tarafından ince bir şekilde etkilenebilir. İnsan davranışları üzerinde de benzer etkiler olması mümkündür. Ancak bu tür geçici ve sınırlı sonuçların astrolojinin iddialarını desteklediğini söylemek, büyük ve tamamen haksız bir abartıdır. Simyanın öncü çalışmalarına dair iddialar bile abartılıdır. Kimyacılar ve fizikçiler simyacıların kullandığı yöntemleri kullanmaya devam etselerdi hiçbir şey başaramazlardı. Simyanın tüm ilkelerini bir kenara bıraktıktan sonra ancak hedeflerinden birine ulaşabildiler.

Şu anda astrolojinin, son üç yüz yıldır sahip olduğundan daha fazla bilimsel desteği yok. Dr. Mark Graubard şöyle yazıyor: “Astroloji varlığını sürdürecek ve muhtemelen gelişecek. Zaman ve uzay ve yıldız alemlerindeki

büyük ilerlemeler onu destekliyor. Ancak egemenliği gözlemevlerinin dışında, astronomlar topluluğunun dışında olacak. Yeniden canlanması bilimsel değil, sosyal bir olgudur.”

Astrologlar, bilim insanlarının ne derse desin, uygulamalarının "işe yaradığını" savunuyorlar. Elbette birçok insan astrolojinin hayatlarına dair yeni içgörüler kazanmalarına veya geleceklerini planlamalarına yardımcı olduğuna inanıyor. Ancak bu tür öznel değerlendirmeler gerçek bir kanıt sayılmaz. Yüzyıllar boyunca hekimler ve hastaları, kan alma ve bağırsak temizleme yöntemlerinin bir dizi rahatsızlık için mükemmel tedaviler olduğuna inanmışlardır. Birçok hasta bu tür tedavilerle "iyileştiklerini" bildirmiştir. Şimdi biliyoruz ki bu tedaviler faydasızdan da öteydi ve şüphesiz birçok hastayı öldürdü, çok azını iyileştirdi, hatta hiç birini iyileştirmedi.

Astrolojinin tahmin gücünü test etmek zordur çünkü astrologların verdiği "tahminler" genellikle çok belirsizdir.

Aslında astrologlar kesin tahminlerde bulunmaya karşı uyarıda bulunuyor ve böyle şeylerin mümkün olmadığını, yapabilecekleri tek şeyin çeşitli "etkileri" özetlemek olduğunu söylüyorlar.

İlginç bir test, burç yorumunuzu birkaç farklı astrologa okutmaktır. Bu yazar, burç yorumunu altı farklı, ancak muhtemelen güvenilir astrologa okutmuştur. Astrologların hiçbiri benim geçmişim veya karakterim hakkında kapsamlı bilgiye sahip değildi. Sonuç olarak, karakterim, geçmişim ve geleceğim hakkında oldukça farklı altı yorum ortaya çıktı. Bazı burç yorumları birkaç temel benzerlik gösterdi; üçü iyi bir dansçı olduğumu söyledi, oysa değilim. Bunu astrologlardan birine söylediğimde, tam potansiyelimi kullanırsam iyi bir dansçı olabileceğimi söyledi. Altı burç yorumu genel olarak altı farklı bireyi tanımlıyor gibiydi; benim veya burç yorumlarını okuyan arkadaşlarımın görüşüne göre, hiçbiri ben değildim.

Burç yorumlarının hepsi birkaç yıl önce yapılmıştı ve içlerinde yapılan tahminler de pek işe yaramıyor gibi görünüyor.

Yine de, eğer biri astrolojiye inanmaya meyilliyse, burç yorumlarını okuyarak nesnel gerçeklikle ilgili görünen şu ya da bu unsuru bulabilir ve en azından bazı burç yorumlarının doğru olduğunu ve astrolojinin haklı çıktığını ilan edebilir.

Peki astroloji işe yaramıyorsa, insanlar neden sürekli astrologlara geri dönüyor? Bu sorunun cevabı basit değil. Astroloji gibi uzun süredir varlığını sürdüren bir uygulamanın, birçok farklı insan için birçok farklı anlama geldiği açıktır.

Şu anda astroloji moda. Normalde ilgilenmeyecek birçok insan, sırf "herkes yapıyor" diye ilgilenmeye başlıyor. Astroloji, sohbet başlatmanın iyi bir yoludur. "Ben Balık burcuyum, sen nesin?" çok daha etkili bir sorudur.

“Ne güzel bir hava var, değil mi?” cümlesinden daha ilginç bir giriş. Astrolojiye inanmayan insanlar bile sırf eğlence olsun diye günlük gazetelerindeki burç yorumlarına bakıyorlar.

Modern astroloji, geleceği tahmin etmek kadar karakter analizine de önem verdiğinden, bir astrologla görüşmek kişinin kendisi hakkında bilgi edinmesinin kolay ve zahmetsiz bir yolu gibi görünüyor. Ayrıca, aksi takdirde affedilemez davranışlar için bir bahane görevi de görebilir. William Shakespeare bunu biliyordu, çünkü Kral Lear'da şöyle der: "...sanki zorunluluktan dolayı kötü adamlar, ilahi zorlamayla aptallar, gezegenlerin etkisine zorla itaat ederek düzenbazlar ve zina yapanlarmışız gibi." Felaketlerimizin sorumlusunu "güneşe, aya ve yıldızlara yüklemek" ne kadar da uygun olurdu.

Ancak bu, resmin sadece bir parçası ve belki de en önemli parçası değil. İnsanlar bugün astrolojiye her zaman inandıkları bazı nedenlerle

inanıyorlar. Modern bilim, dünya hakkında birçok şeyi açıkladı ve modern teknoloji, hayatı Keldaniler, Yunanlar, Romalılar veya Rönesans Avrupalıları için olduğundan daha güvenli ve fiziksel olarak daha konforlu hale getirdi. Ancak bilim ve teknoloji bize yarın ne olacağını söyleyemez veya iyi şans ve mutluluğu garanti edemez. Dahası, eski dini ve ahlaki değerlerin çoğu çöktü. Bazıları için hayat sinir bozucu, tatmin edici olmayan ve amaçsız görünüyor. Astroloji, inanana hayatını ve tüm evrenin kaderini yönlendiren anlaşılabilir güçler olduğunu söyleyerek, duygusal boşlukların bir kısmını doldurmaya yardımcı olabilir. Astroloji, tüm bunları bilimin temel kurallarını ihlal etmeden yapabilir. Astrolog, çizelgeleri, sembolleri ve karmaşık kurallarıyla, sonuçlarına yalnızca sezgiyle değil, mantıklı ve objektif bir süreçle ulaşıyormuş gibi görünür.

Son olarak, çoğu astrolog müşterilerine müşterilerinin ne istediğini söyler.

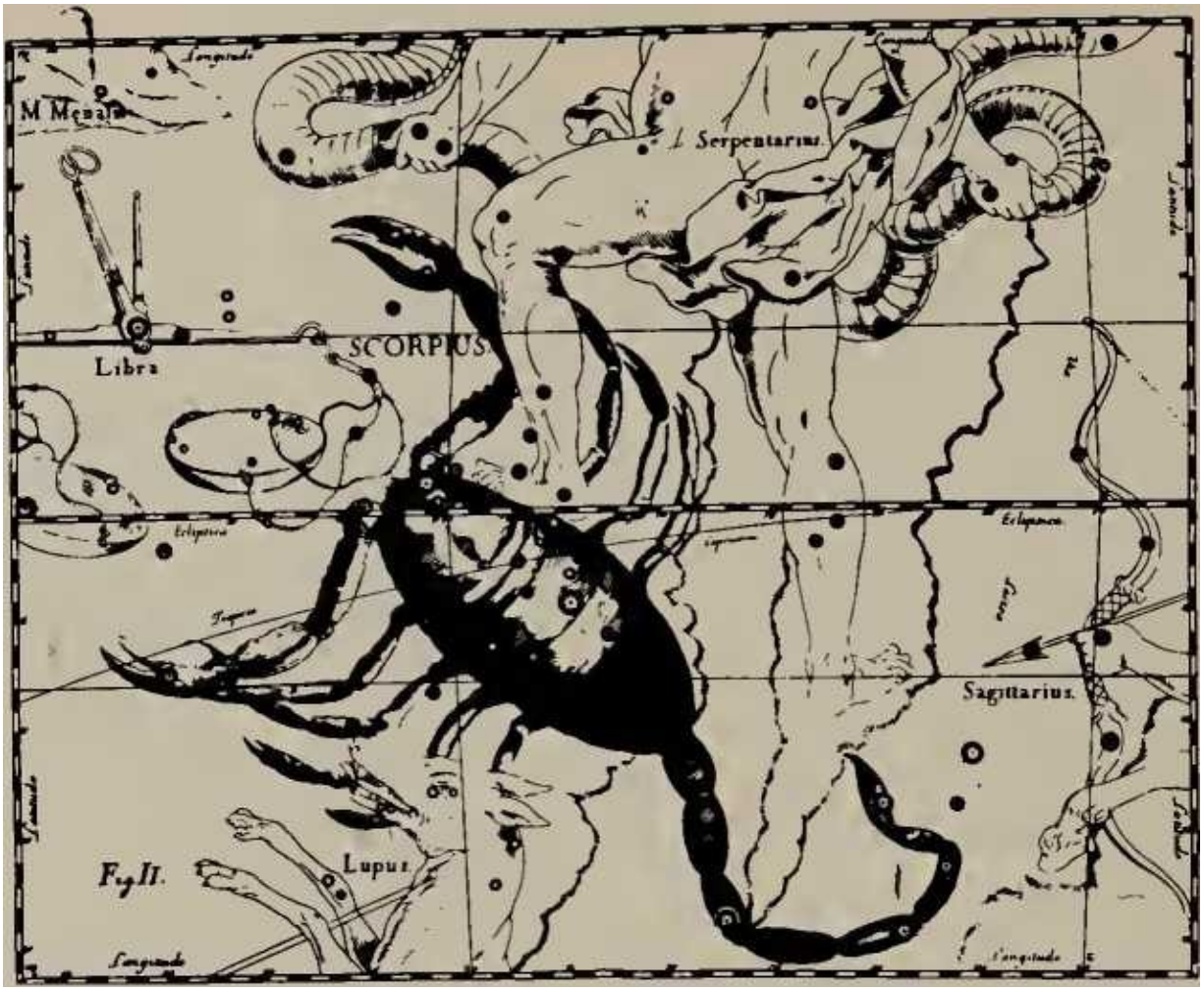

16. yüzyıl sonlarına ait bir gök haritasından Akrep burcu.

duymak istediklerini, açıklamalarını o kadar belirsiz hale getirerek, herkesin dilediği gibi yorumlayabileceği bir noktaya getiriyorlar.

Hiçbir astrolog, doğduğunuz burcun karakterinizi ömür boyu belirleyeceğini iddia etmez. Yine de yüzyıllar boyunca, çeşitli burçlarla ilişkili olduğu varsayılan genel özelliklerin birçok listesi derlenmiştir. Sadece eğlence olsun diye kendi doğum tarihinizi bu listeyle karşılaştırabilirsiniz.

- Koç burcu, 21 Mart - 20 Nisan

Koç burcu insanları, burçlarının sembolü olan koç gibi yaratıcı, maceraperest ve hatta agresiftirler. Olumsuz yönleri ise dikkatsiz olabilmeleridir. Koç burcu insanlarının mükemmel evlilik partnerleri oldukları söylenir, ancak genellikle uygun bir eş bulmaları iki veya üç evlilikten sonra olur. Fiziksel olarak, tıpkı koçlar gibi uzun yüzleri ve yüksek elmacık kemikleri vardır.

'Boğa burcu, 21 Nisan - 21 Mayıs'

Boğa burcu genellikle son derece agresif olarak düşünülse de, bu burç altında doğan insanlar genellikle sağlam, pratik ve agresif olmayan bir yapıya sahiptir. Kararlılık bu burcun en belirgin özelliğidir. Bir astrologun dediğine göre, Boğa tipi "kolay kolay sinirlenmez, ancak kışkırtıldığında öfkelenir." Boğa burcu insanları iyi birer arkadaş olurlar ancak oldukça romantik değildirler. Tipik Boğa yüzü, güçlü ve belirgin hatlarla karakterizedir.

İkizler, 22 Mayıs - 21 Haziran

İkizler burcu bir hava burcudur ve bu nedenle bu burçta doğan kişiler genellikle havadar, gizemli ve değişken olma eğilimindedir. İkizler burcu insanları zekidir ancak duygusal olarak soğuk olabilirler. Aşk konusunda ise İkizler en romantik burçlardan biridir, ancak bu burçtan insanlar bağlanmaktan hoşlanmazlar.

Farsça bir astroloji kitabından Yay burcu, yani okçu.

Evliliğe yatkındırlar. Ayrıca hassastırlar ve kolayca incinirler. İkizler burcu insanları uzun yüzleri ve küçük kulaklarıyla "zarif" bir görünüme sahiptirler.

Yengeç burcu, 22 Haziran - 22 Temmuz

Adının aksine, Yengeç burcu evcimen ve anaç bir burçtur. Yengeç kadınları iyi anneler olurlar. Yengeç aynı zamanda duygusal bir burçtur ve bu burç altında doğan insanlar son derece hassastır. Bazı astrologlar, sezgisel ve keşifçi olan ikinci bir Yengeç tipi insan olduğunu söyler. Byron, Rembrandt ve Rousseau gibi kişiler Yengeç burcu altında doğmuştur. Fiziksel olarak iki tip Yengeç insanı vardır: uzun ve ince olanlar ile kısa ve tıknaz olanlar.

/ BEN

Aslan burcu, 23 Temmuz - 23 Ağustos

Aslan burcu, cesur ve dışa dönük kişilerin burcudur. Bu tür insanlar çok etkili olabilir ve iyi politikacılar ve liderler olabilirler. Lorenzo de Medici, XIV. Louis ve Napolyon gibi tarihi şahsiyetler Aslan burcuydu. Aslan burcu insanları aşırı gururludur, bu da özellikle evlilikte başkalarıyla ilişkilerinde sorunlara yol açabilir. Bu burç altında doğan kişilerin aslanlar gibi yakışıklı ve gururlu bir görünüme sahip oldukları söylenir.

Başak burcu, 24 Ağustos - 23 Eylül

Başak burcu, kesinlik ve zekanın burcu olarak kabul edilir. Her şey mantıklı, düzenli ve hassastır. Başak burcu İsviçre'yi yöneten burçtur ve bu nedenle İsviçreliler bu kadar mükemmel zanaatkârlardır. Başak burcu insanları aşk konusunda romantik olmaktan ziyade daha pratik olma eğilimindedir. Düzenlilik çok önemli olduğu için her zaman çekici bir görünüm sergilerler. Başak burcu insanlarının narin, ince yapılı yüz hatları ve çok hızlı hareketleri vardır.

Terazi burcu, 24 Eylül - 23 Ekim

Terazi burcu insanı sosyal, kültürlü ve kibardır. Belki de

En belirgin özelliği, bu tür bir kişinin neredeyse tamamen saldırganlıktan yoksun olmasıdır. Şiddetsizliğin savunucusu Gandhi, Terazi burcuydu. Teraziler için bir sorun, muhalefetle karşılaştıklarında karşılık vermek yerine geri çekilme eğiliminde olmalarıdır. Teraziler ayrıca aşk ilişkilerine atılmaya meyillidirler, ancak daha sonra karmaşanın içinde incinirler. Uzun boylu, ince yapılı kişiler genellikle Terazi burcudur.

Akrep burcu, 24 Ekim - 22 Kasım.

Geleneksel olarak Akrep burcu uğursuz bir üne sahipti. Hem erotizm hem de ölümle ilişkilendirilen bir burçtu. Hollandalı baştan çıkarıcı kadın ve casus Mata Hari ile yazar Edgar Allan Poe Akrep burcunda doğmuştu. Günümüz astrologları ise burcun iyi yönlerini vurgulayarak, bu burçta doğan kişilerin azim, kararlılık ve keskin gözlem yeteneğine sahip olduklarını belirtiyorlar. Yoğun ve delici bakışlara sahip kişiler genellikle Akrep burcudur.

Yay burcu, 23 Kasım - 21 Aralık

Yay burcu başarı burcudur. Yay burcu insanlarını sevmek kolaydır ve çevrelerindekilerin saygı ve hayranlığını hızla kazanırlar. Hem zeki hem de kararlı olan bu burçta doğanlar genellikle doğru kararlar alırlar. Zorluklar ve başarısızlıklar onlar için sadece bir meydan okuma olur ve onları daha büyük çabalara teşvik eder.

Oğlak burcu, 22 Aralık - 20 Ocak

Oğlak burcu, filozofların, bilginlerin ve tefekkür için yalnızlığı arayan herkesin burcudur. Bir astrologun sözleriyle, "ince, derli toplu, sakin, zeki ve aynı zamanda melankolik bir mizaca sahiptir." Oğlaklar aşk konusunda hassas ve neredeyse çekingendir ve genellikle imkansız derecede romantik hayaller kurarlar. Görünüş olarak Oğlaklar genellikle ağırbaşlı ve ciddi olma eğilimindedir.

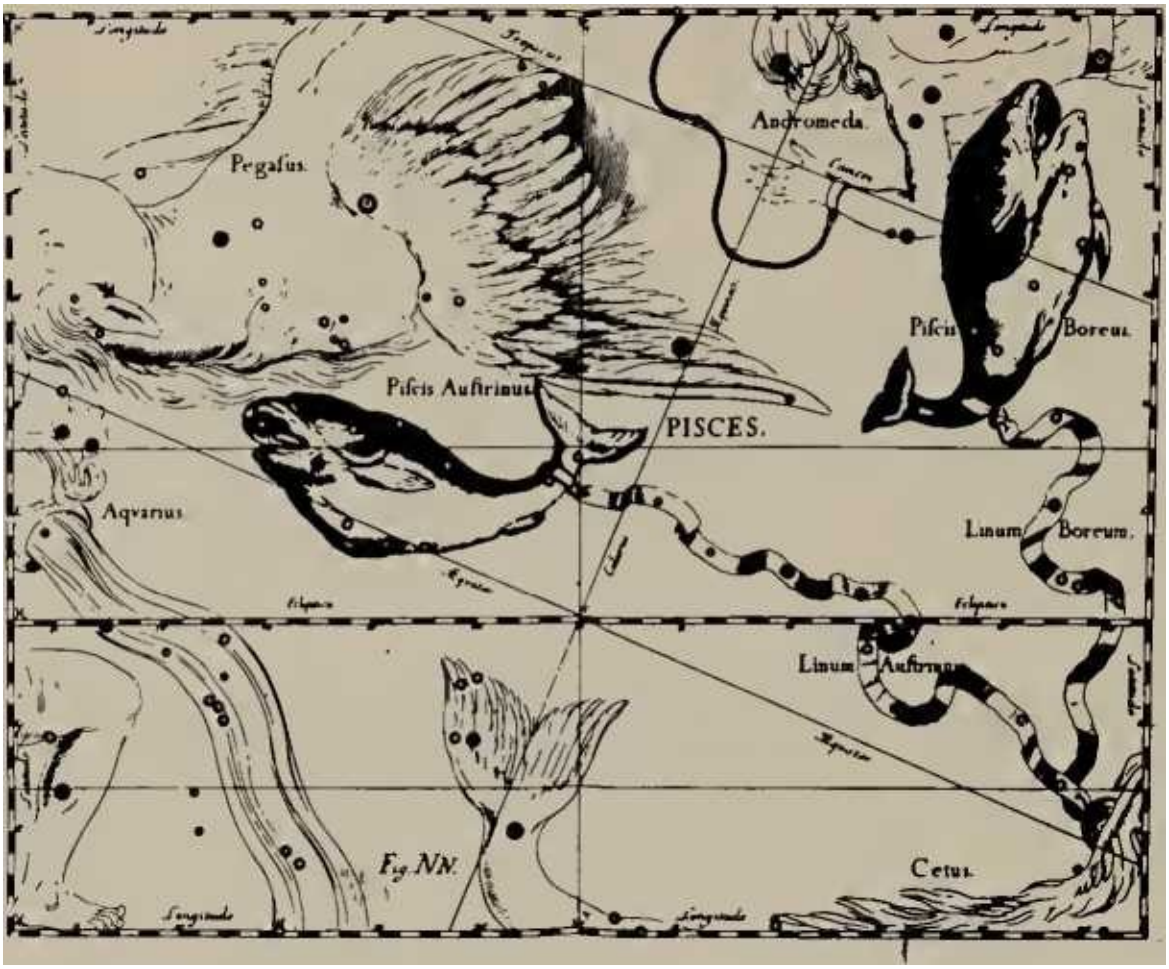

Balık burcu, 16. yüzyılın sonlarına ait bir gök haritasından.

Kova burcu, Su Taşıyıcısı, 21 Ocak - 19 Şubat

Muhtemelen bu burçla ilişkilendirilen kişilik tipi konusunda diğerlerinden daha fazla tartışma vardır. Kimileri onu sıradan bir insan için bir işaret olarak görürken, diğerleri onu özellikle yetenekli kişiler için bir işaret olarak değerlendirir. Birçok bilim insanı Kova burcunda doğmuştur. Ancak çoğu astrolog, Kovaların çalışkan ve cömert olma eğiliminde oldukları konusunda hemfikirdir. Kovalar, iyi profillere sahip olmalarıyla bilinirler.

Balık burcu, 20 Şubat - 20 Mart

Balık burcu insanları en iyi ihtimalle idealist, en kötü ihtimalle ise amaçsızca dolaşanlardır. Nazik, utangaç ve hassas oldukları için genellikle aktif hayattan uzaklaşırlar. Ayrıca tereddütlü olma ve sık sık fikir değiştirme eğilimindedirler. Balık burcu altında doğan birçok ünlü kişi akıl sağlığını yitirmiştir ve astrologlar Balık burcu insanlarını alkolden uzak durmaları konusunda uyarmaktadır. Bu burç altında doğan bir kişi iyi bir evlilik partneri olur. Gözlerinde uzaklara dalmış, hayalperest bir bakış olanlar genellikle Balık burcudur.

Sayılar Ne Anlatıyor?

Lise matematik dersi almış herkes, MÖ 6. yüzyılda yaşamış Yunan matematikçi Pisagor'un adını en azından bilir. Muhtemelen, "dik üçgenin hipotenüsünün uzunluğunun karesi, kenarlarının uzunluklarının karelerinin toplamına eşittir" şeklindeki Pisagor teoremini ezberlemeniz istenmiştir.

Pitagor teoremi, Pitagoras'ın insan bilgisine yaptığı katkının tamamı değildi. Dünyanın küresel olduğunu öğreten ilk insan olarak biliniyor. Pitagoras'ın, sabah yıldızı ve akşam yıldızının aslında tek bir yıldız olduğunu ve hatta bir yıldız değil, Venüs gezegeni olduğunu keşfeden ilk kişi olduğuna inanılıyor. Ses üzerine yaptığı çalışmalar, antik Yunan görüşünün modern zamanlarda neredeyse hiç değişmeden kaldığı tek fizik dalının temelini oluşturdu.

Böylesine bir geçmişle Pisagor, tarihin en büyük bilim insanlarından biri olma onuruna kesinlikle sahip olabilir. Ancak aynı derecede, tarihin en etkili sihirbazlarından biri olma iddiasına da sahiptir. Pisagor'un öğretileri, sayısal falcılık olarak bilinen sihir ve kehanet uygulamasının başlangıç noktası olmuştur.

Numeroloji, astroloji kadar popüler olmasa da günümüzde hala birçok takipçiye sahip.

Pisagor'un hayatı ve çalışmaları hakkında çok şey yazılmıştır, bunların çoğu muhtemelen doğru değildir. Pisagor, takipçileri tarafından yarı tanrı olarak tapılmış ve ona her türlü harika ve mucizevi başarı atfedilmiştir. Ancak

efsanelerden ve elimizdeki birkaç otantik bilgiden yola çıkarak bu olağanüstü adamın hayatının bir taslağını oluşturabiliriz.

MÖ 6. yüzyılda Samos adasında doğdu. Mısır ve Doğu'da eğitim gördüğü, daha sonra Samos'a dönerek öğrendiklerini Yunanlı hemşerilerine aktardığı söylenmektedir.

Pisagor'un yaşamına dair elimizdeki ilk ve tek makul derecede kesin tarih, MÖ 529'dur; bu tarihte Samos'tan ayrılarak Güney İtalya'daki bir Yunan kolonisi olan Krotona'ya gitmiştir. O zamanlar orta yaşlı bir adamdı.

Pisagor, Krotona'da ünlü "kardeşliğini" kurdu; bu gizli topluluk, o dönemde Yunanistan'da popüler hale gelen gizemli dinlere ve kültlere birçok yönden benziyordu. Katılmak isteyenler çeşitli aşamalardan geçerek inisiyasyondan geçiyorlardı. İlk olarak birkaç yıl "dinleyici" olarak kalmak zorundaydılar ve Üstadı sadece bir perdenin arkasından dinlemelerine izin veriliyordu. İç Çember'e yükseltildiklerinde ise mutlak gizlilik yemini ediyorlardı. Tarikatın ne kadar büyük olduğunu gerçekten söyleyemeyiz, ancak önemli bir siyasi güce sahip olacak kadar büyük ve güçlüydü. Pisagorcular Krotona'daki aristokrat grupları destekllediler ve aristokratlar yenilgiye uğradığında Pisagor şehirden kovuldu ve sürgünde öldü. Tarikatın kendisi, kurucusunun ölümünden sonra yaklaşık bir yüzyıl daha devam etti.

Pisagorcular son derece gizli bir yaşam sürdükleri için inançları hakkında hiçbir fikrimiz yok. Muhtemelen bir şeye tapıyorlardı.

Yunanistan'ın düzenli Olimpos tanrılarına ek olarak birkaç Doğu tanrısı da vardı. Ardışık bedenler aracılığıyla reenkarnasyona inanıyorlardı ve hayvanlara karşı şefkat göstermeyi öğütlüyorlardı*. Reenkarnasyona inananlar olarak, kötü muamelede bulundukları hayvan bedeninde kimin ruhunun olduğundan asla emin olamazlardı. Pisagor'un takipçileri arasında ölçülülük ve soğukkanlılık değerliydi.

Onlara atfedilen bir dizi garip ritüel uygulaması da bulunmaktadır. Her zaman sandaletlerini önce sağ ayaklarına giymeleri gerekiyordu, ancak ayaklarını yıkarken sol ayaklarından başlıyorlardı. Kalktıklarında yatak örtülerini toplayıp yattıkları yerin izini düzeltmeleri gerekiyordu. Saçlarını veya tırnaklarını kestiklerinde kesilen yerlere tükürmeleri emredilmişti. Bütün bunlar tuhaf geliyor ve oldukça ilkel büyülü inançları akla getiriyor; ancak Yunanlılar arasında ilkel büyü, genellikle gelişmiş felsefeyle karışıyordu.

Eğer Pisagorcular hakkında bilinmesi gereken tek şey bu olsaydı, diğer birçok gizemli kült gibi sadece tarihsel bir tuhaflık olarak kalırlardı. Onları farklı kılan şey, sayılara olan takıntılarıydı.

Belki de bu saplantı, Pisagor'un telli çalgıların davranışı hakkındaki keşifleriyle başladı. Tellerin kısalmasıyla daha yüksek perdede ses çıkardığını buldu. Dahası, perdenin uzunlukla basitçe ilişkilendirilebileceğini keşfetti. Örneğin, bir tel diğerinin iki katı uzunluğundaysa, çıkardığı ses sadece bir oktav daha düşüktü. Buradan hareketle Pisagor ve takipçileri, "entelektüel atletizm tarihindeki en muhteşem sonuç çıkarma sıçramalarından biri" olarak adlandırılan şeyi yaptılar. Pisagorcular, evrendeki her şeyin büyük bir matematiksel tasarımla birbirine bağlı olduğuna ve geleceği keşfetmek için sadece temel sayısal denklemi çözmenin yeterli olduğuna inanmaya başladılar.

Geleceği öngörmenin büyülü sanatı, ilişkilerle ilgilidir. Ayrıca, sayıların kendilerine de mistik özellikler yüklenmiştir.

Pisagor'a numeroloji düşüncesini ilk olarak bir müzik aletinin titreşen telinin mi ilham verdiğini söyleyemeyiz. Ancak daha sonraki numerologlar ve okültistler "titreşim" fikrine tutkuyla sarıldılar. Okült teoride her insan, nesne veya durumun kendine özgü bir titreşim yaydığı varsayılır. Titreşim hızı, kişinin, yerin veya şeyin temel karakterini içerir. Bugün iyi veya kötü

titreşimler almaktan bahsediyoruz. Genellikle bu ifade sadece bir "beğenme veya beğenmeme" ifadesidir, ancak gerçek okültist, diğer kişilerden veya şeylerden gelen titreşimleri gerçekten hissedebildiğine ve bunların kendi yaydığı titreşimlerle uyumlu olup olmadığını bildiğine inanır.

19. yüzyılda fizikçiler, ışığın, elektriğin ve manyetizmanın dalgalar veya dalgalanmalar halinde hareket ettiğini ve tüm maddelerin moleküllerinin sürekli hareket halinde olduğunu gösterdiler. Bu, titreşimlerle ilgili gizemli fikri her zamankinden daha popüler hale getirdi. Ancak okültistlerin titreşimlerinin elektromanyetik spektrumla hiçbir ilgisi yoktur. Bunlar, Pisagor'un zamanlarına kadar uzanabilecek sesle ilgili bir analojiye dayanmaktadır. Bir insanın karakteristik titreşimini bularak, numerolog o insanın karakterini ve kaderini tahmin edebileceğine inanır.

Numeroloji geleceği görmenize nasıl yardımcı olur? Bu sorunun tek bir cevabı yok, çünkü yüzyıllar boyunca bu uygulama çok çeşitli karmaşık ve egzotik biçimler almıştır. Ancak numerolojik düşüncenin nasıl işlediğine dair bir ipucu edinmek için basit bir numerolojik probleme bakalım.

Her harfi bir sayıya dönüştürüp, toplamı dokuzdan küçük bir sayıya indirgeyerek kendi adınızın sayısal veya dijital kökünü bulabilirsiniz. Sadece dokuz rakam vardır;

Numeroloji uzmanına göre, dokuzdan büyük tüm sayılar temel sayıların tekrarından ibarettir. (Her zaman olduğu gibi, istisnalar da vardır. Birçok numeroloji uzmanı 11 ve 22 sayılarını dokuz temel sayı kadar önemli bulmaktadır. Burada numeroloji teorisinin tam bir özetini vermeye çalışmıyoruz, sadece en basit haliyle nasıl çalıştığını göstermeye çalışıyoruz.) Bu dijital köke ulaştığınızda, genel olarak ne tür bir insan olmanız gerektiği ve ne tür bir geleceğe sahip olacağınız konusunda size bilgi verecektir.

En azından numeroloji teorisine göre, beklenebilir.

Alfabenin her harfine sayısal bir anlam yüklenmiş olsa da, numerologlar hangi harfe hangi değerin verilmesi gerektiği konusunda hiçbir zaman tam olarak hemfikir olmamışlardır. İşte bu yüzden bu konuda farklı görüşler öne sürüyorlar.

Modern bir sisteme göre atanırlar:

123456789

ABCDEFGHI '

JKLMN 0 , PQR ft

STUVWXY.Z '

İşte sistemin nasıl çalıştığı, benim adımı örnek olarak kullanarak açıklayayım.

DANIEL COHEN

4+1+5+9+5+3 + 3 + 64-8 + 5 + 5 = 54

İsmimdeki tüm harflerin sayısal değerlerini toplarsak, toplam 54 elde ederiz. Bu, dijital kök olarak kullanılamayacak kadar büyük bir sayıdır; bu nedenle, onu sadeleştirmek için 5 ve 4 rakamlarını toplarız ve Daniel Cohen isminin dijital kökü olan 9'u elde ederiz.

Dokuz, numerologlara göre (en azından bazılarına göre, çünkü bu konularda genel bir görüş birliği olmadığını tekrar vurgulamamız gerekiyor) oldukça iyi bir sayıdır.

(Yorumlama): “Dokuz, yüksek zihinsel ve ruhsal başarı sayısıdır. Dokuzlar geniş görüşlü, vizyoner, idealisttir. Romantik, tutkulu, dürtüseldirler; geniş

bir sempatiye ve büyük bir çekiciliğe sahip insanlardır. Parlak bilim insanları, öğretmenler ve sanatçılar olurlar.” Bazı olumsuz özellikleri de vardır; dokuzlar karşı çıkıldığında hoşgörüsüz olabilir ve bencil ve kibirli olma eğilimindedirler. Sonuç olarak, numeroloji açısından dokuz, olabileceğiniz en iyi şeylerden biridir.

Ancak bir sorun var. Çoğumuzun takma adı veya ikinci adının baş harfi var. Adımızın dijital kökenini hesaplarken takma adımızı mı yoksa ikinci adımızın baş harfini mi kullanmalıyız? Numeroloji uzmanları genellikle kişinin en çok bilinen adını kullanmasını tavsiye eder. Benim durumumda, arkadaşlarımın çoğu bana Dan diyor. Öyleyse, bu takma adı kullanarak dijital kökeni hesaplayalım:

DAN COHEN

4 + 1 + 5 + 3 + 6 + 8 + 5 + 5 = 37

Buradaki sayısal değer 37'dir. Üç ve yediyi toplarsak on elde ederiz. Ama on işe yaramaz. Onun dijital kökünü bulmak için bir ve sıfırı toplarız ve bir elde ederiz.

Bir rakamına sahip bir kişi, dokuz rakamına sahip bir kişi kadar takdire şayan değildir. Bir, bölünemeyen bir sayıdır (kesirlere bölünebilir, ki bu da numerolojide pek bir rol oynamaz). Bu nedenle, bir rakamına sahip kişiler tek yönlü düşünmeye eğilimlidirler veya daha olumsuz bir ifadeyle, tek bir amaca odaklanırlar. İyi lider olabilirler, ancak iş birliğine yatkın değillerdir. Çok hoş insanlar değillerdir ve az sayıda yakın arkadaşları vardır. Sadece kişisel bir çıkar gördüklerinde arkadaş canlısı ve sempatiktirler. Genel olarak, "kendi çıkarlarını gözeten" insanlardır. Yine de, bir olmak en kötü şey değildir.

Sayılar Ne Anlatıyor?

Ben

Sayıları iki olan kişiler genellikle yumuşak huylu, tatlı dilli ve saldırgan olmayan kişilerdir. İşleri hallettiklerinde genellikle liderlikten ziyade diplomasi yoluyla yaparlar. Sıklıkla kararsızdırlar. İki rakamının karanlık tarafı ise acımasız ve aldatıcı olmalarıdır.

Üç daha iyidir, çünkü üçler gerçekten parlar. Canlı, yetenekli ve genellikle şanslıdırlar. Kusurları ise kendilerini çok fazla şeye adamaları, işleri ciddiye almamaları ve popülerlik için çok fazla endişelenmeleridir.

Dört, mükemmel derecede berbat bir sayıdır, olabilecek en kötü sayıdır. Dörtler, ağırkanlı ve ilham vermeyen kişilerdir. Onlar hakkında söylenebilecek en iyi şey, ayakları yere basan ve çalışkan olmalarıdır, ancak dört aynı zamanda başarısızlığın da sayısıdır. Mutlu tahminler yapmayı tercih eden numerologlar, geleneksel olarak dört ile ilişkilendirilen kötü özellikleri genellikle göz ardı ederler.

Beşler zeki ama huzursuz ve geleneklere uymayan kişilerdir. Seyahat etmeyi ve risk almayı severler. Çekici olsalar da, düşüncesiz de olabilirler. Beşlerin aktif bir cinsel yaşamları olduğu varsayılır. (Popüler bir numeroloji sistemine göre, "seks" kelimesinin rakam toplamı da beştir.)

Altı rakamına sahip kişiler uyumlu, nazik ve dengelidir. Genellikle geleneksel ve biraz sıkıcı olma eğilimindedirler. Zekâ eksikliklerine rağmen oldukça başarılı olabilirler.

Yedi rakamı, bilginleri, mistikleri ve okültistleri temsil eder. Ciddi ve zekidirler, ancak çok neşeli değillerdir. Ayrıca genellikle çok mutlu da değillerdir.

Sekizler dünyayı görmüş geçirmiş, güçlü, dayanıklı ve pratik insanlardır. Başarıya ulaştıklarında bu zekâ ve şansla değil, sıkı çalışma ve azimle olur.

Kişisel olarak çekici değillerdir. Sekiz büyük başarının sayısı olduğu gibi, büyük başarısızlığın da sayısıdır.

Bu tür bir karaktere karşı birçok mantıklı itiraz vardır.

Numeroloji ile analiz ve falcılık. Açık olan bir şey, bize verilen isim üzerinde hiçbir kontrolümüzün olmamasıdır. İsmimiz, görünüşe göre, tamamen şans eseri ortaya çıkıyor. Ancak numerologlar, astrologlar ve kehanete inanan diğer herkes için hiçbir şey şans eseri olmaz. Pisagorcular reenkarnasyona inanıyordu ve çoğu modern numerolog da aynı görüşü paylaşıyor. Dolayısıyla, numerolog için bir çocuğun karakteri esasen doğumdan önce, muhtemelen önceki yaşamlarında şekillenir. Hayatının temel olayları da önceden belirlenmiştir. Bir bireyin özgür irade eylemiyle hayatının önceden belirlenmiş seyrini ne kadar önemli ölçüde değiştirebileceği sorusuna ne numerologlar ne de kehanete inanan diğer kişiler kesin bir cevap verebilmiştir. Çocuğun ebeveynleri, bilinçaltında, çocuklarının zaten oluşmuş karakterini ve kaderini ifade edecek bir isim seçmeye yönlendirilirler. Bir isim seçimle veya koşullar nedeniyle, örneğin bir kadın evlendiğinde, değiştirildiğinde, bu tesadüfi bir olay değildir. Bu, büyük bir planın parçasıdır ve amacı, numerolojinin doğru kullanımıyla sezilebilir.

Bir ismin dijital kökünden karakter ve kader analizi, dediğimiz gibi, numerolojinin yalnızca bir biçimidir ve son derece basit bir biçimidir. Çok popülerdir, ancak hiçbir gerçek numerolog, sadece isminizin dijital kökü dört diye hayatınızın başarısız olacağını söylemez; tıpkı iyi bir astrologun sadece doğduğunuz burcu bilerek kaderinizi tahmin edemeyeceği gibi. Numeroloji uygulamasının sonsuz varyasyonları vardır. ■

Pisagor teorilerinin yanı sıra, modern numeroloji üzerindeki en büyük etkiyi muhtemelen Yahudi mistik, büyülü ve okült yazılarının bir derlemesi olan Kabala (veya Cabala) oluşturmaktadır. Hristiyanlık çağının ilk yüzyıllarında Yahudiler, büyük ölçüde hak etmedikleri halde, büyük bir üne kavuştular.

On altıncı yüzyıldan kalma bir çizimde, elinde bir Yahudi Kabbalist'in tuttuğu görülüyor.

Hayat ağacı.

Büyücüler. Bu itibarın büyük bir kısmı sadece iftiradan ibaretti. Yahudiler, kötü büyücüler oldukları bahanesiyle sık sık zulüm gördüler. Ancak Yahudilerin de, tarihteki diğer tüm halklar gibi, büyücüleri vardı. Eğitimli ve sık sık seyahat eden yabancılar olarak Yahudiler, bazı sihir dallarını

Hristiyanlardan daha özgürce uygulayabiliyorlardı. Ortaçağda birçok Hristiyan prens, şeytanları kovmak veya geleceğini öğrenmek için bir Yahudi büyücüye başvurmaktan çekinmedi.

Yahudiler tarafından icat edilen veya uyarlanan okült ve büyülü bilgilerin çoğu, kökeni belirsiz İbranice kitaplardan oluşan Kabala'da toplandı. Kabala'nın en eski kitabı, Tanrı'nın dünyayı İbranice alfabesine dayanarak nasıl yarattığını anlatan Yaratılış Kitabı'dır. (Birçok modern sayı sistemi...)

(Özetleri, tahminlerini İngiliz alfabesinden ziyade İbrani alfabesine dayandırır.) Oluşum Kitabı'nın, Roma'ya karşı Yahudi isyanının liderlerinden biri olan bilgin Haham Akiba tarafından ikinci yüzyılın başlarında yazıldığı söylenir. Kitap muhtemelen o kadar eski değildir. Daha büyük olasılıkla, altıncı yüzyılın sonlarında yazılmış ve daha sonra o dönemin yaygın bir uygulaması olarak ünlü önceki bilgine atfedilmiştir.

İşte Kabbalistik numerolojinin nasıl çalıştığına dair bir örnek. İbrani alfabesi yirmi iki harften oluşur. Tanrı, altı günlük yaratılış süresince toplamda yirmi iki şey yarattı: Birinci günde şekilsiz madde, melekler, ışık, üst gökler, yer, su ve hava; ikinci günde gökyüzü; üçüncü günde denizler, tohumlar, otlar ve ağaçlar; dördüncü günde güneş, ay ve yıldızlar; beşinci günde balıklar, su sürüngenleri ve uçan yaratıklar; ve altıncı günde vahşi hayvanlar, evcil hayvanlar, kara sürüngenleri ve insan. Bu, yedinci yüzyıl Kabbalisti Sevillalı İsidor tarafından derlenen bir listeye göre böyledir.

Numeroloji uzmanına göre, yirmi iki İbrani harfi var olan her şeyi temsil eder ve yirmi iki sayısı kutsaldır. Numerolojiden etkilenen yazarlar, eserlerini genellikle yirmi iki bölümden oluşturmuşlardır. Yeni Ahit'teki Vahiy Kitabı yirmi iki bölümden oluşmaktadır. Aziz Augustinus'un Tanrı Şehri adlı eseri yirmi iki kitaptan oluşmaktadır. 19. yüzyıl okültisti Eliphas Levi'nin Doktrin ve Ritüel adlı eserinin her cildinde yirmi iki bölüm bulunur ve kötü şöhretli Satanist Aleister Crowley, Büyü Teorisi ve Uygulaması adlı

kitabını yirmi iki bölümden oluşturmuştur. Ayrıca bir tarot destesinin büyük arkanasında yirmi iki kart vardır ve kartlar genellikle Kabbalistik semboller taşır.

En önemli Kabbalistik eser olan İhtişam Kitabı'nın, 2. yüzyılda yaşamış bir hahamın vahiyleri olduğu söylenir.

19. yüzyıl Fransız okültist ve Kabalist Eliphas Levi'ye göre, Süleyman'ın Büyük Sembolü.

Kitabın yazarı Shimeon ben Yochi'dir, ancak kitabın derlenmesi ve muhtemelen en azından kısmen yazılması, 1275 civarında İspanyol Kabbalistik bilgin Moses de Leon tarafından yapılmıştır.

Kabala dili inanılmaz derecede anlaşılmazdır. İhtişam Kitabı'nda "kazıların kazıları... devasa bir yılan biçiminde" diye okuruz; "kuyruğu başının içindedir. Pullarında şişlikler vardır. Tepesi kendi yerindedir. Fakat başı büyük denizin suları tarafından kırılmıştır. İki taneydi. Bir oldular..."

Kabala'nın, ondan aklı başında çıkabilen hiçbir insanın olmadığı, yarı şaka yarı ciddi bir şekilde söylenmiştir. Elbette Kabalistik ifadelerin ardındaki anlam (eğer varsa) çeşitli yorumlara açıktır. Birçok Kabalistik bilgin, eserin doğru anlaşıldığında Tanrı'nın dünya için planını ortaya çıkarabileceğine inanırken, doğru yorumun ne olduğu konusunda çok az kişi hemfikir olmuştur.

Kelimelerin anlamı şöyle olmalıdır. Ancak Kabala'nın incelenmesi, Yahudi tarihinde kehanetle ilgili en ilginç olaylardan birine yol açmıştır.

Kabala'daki bazı pasajları yorumlayarak, birçok doğulu Yahudi, Mesih'in 1648 yılında ortaya çıkacağı ve bu gelişin her türlü mucizeyle birlikte gerçekleşeceği sonucuna varmıştı. O yıl, İzmirli genç bir Kabala bilgini olan Sabbatai Zevi, Mesih olduğunu ilan etti ve mucize göstermemesine rağmen büyük bir takipçi kitlesi topladı. İzmir'in önde gelen hahamları bu kehanetten dehşete düştüler ve Sabbatai'yi şehirden sürgün ettiler. Sonraki birkaç yıl boyunca, büyük Yahudi topluluklarının bulunduğu Yakın Doğu'daki yerlere seyahat ederek Mesihliğini ilan etti ve daha fazla takipçi topladı. Bu sıralarda Hristiyan dünyası, İkinci Gelişin 1666'da gerçekleşeceği inancıyla sarsılmıştı ve Sabbatai de bu tarihi benimsemiş gibi görünüyor.

Kabala'nın kehanetlerine göre, Yahudilerin Kutsal Topraklara dönebilmeleri için önce İstanbul'daki Sultan'ın tahttan indirilmesi gerekiyordu. Bu nedenle, 1666 yılının başlarında Sabbatai ve bir grup takipçisi bu görevi yerine getirmek için İstanbul'a doğru yola çıktı. Bu çılgınca bir plandı ve karaya iner inmez, maceradan çok şaşkınlığa uğrayan Türk yetkililer tarafından tutuklandılar.

Sabbatai'nin tutuklanması takipçileri için bir şok oldu; hapsedilmiş bir Mesih, bekledikleri şey değildi. Yine de şöhreti yayılmaya devam etti ve Amsterdam ve Hamburg'a kadar uzanan yerlerde Yahudiler, Mesih Sabbatai Zevi tarafından yakında kendilerine iade edileceğine inandıkları Kutsal Topraklara dönmek için evlerini ve mallarını sattılar.

Sabbatai hapishanede giderek artan sayıda mümin tarafından ziyaret ediliyordu ve bu durum Türk yetkililer için oldukça büyük bir sorun teşkil ediyordu.

Yetkililer onu öldürselerdi bir şehit yaratacaklardı. Bu yüzden Sultan, Sabbatai'ye bir seçenek sundu: İslam'a geçerse serbest bırakılacaktı. Şaşırtıcı bir şekilde, Sabbatai teklifi kabul etti. Tahmin edebileceğiniz gibi, bu, Sabbatai'nin iddiasına inananlar için yıkıcı ve tamamen beklenmedik bir darbe oldu. Birçoğu tiksintiyle Sabbatai hareketinden uzaklaştı. Diğerleri Sabbatai'nin izinden giderek İslam'a geçti. Ancak önemli bir kısmı Sabbatai'nin gerçekten Yahudi Mesih olduğuna inanmaya devam etti. İslam'a geçmenin Tanrı'nın Yahudiler için planının gerekli bir parçası olduğunu göstermek için ustaca ve karmaşık açıklamalar ortaya atıldı. Bir kehanetin başarısız olduğunu, en ezici kanıtlarla karşı karşıya kalındığında bile kabul etmeyi reddetmek, tarih boyunca oldukça yaygındır.

Modern Yahudilerin Kabala'ya karşı tutumu belirsizdir. Yahudi bilginlerin bir kesimi tarafından hâlâ ciddi olarak incelenmektedir, ancak çoğunluk onu otantik Yahudi geleneğinin sınırlarında bir şey olarak görmektedir. On

altıncı yüzyıldan itibaren Kabala, birçok Hristiyan okültist tarafından benimsenmiştir. Bugün "gizli sırlara" erişimi olduğunu iddia eden hiçbir tarikat lideri, Kabala'nın gizemlerine en azından kısaca değinmekten kaçınamaz.

Eski ve Yeni Ahit'in birçok bölümü, Kabala'nınki kadar anlaşılması güç bir dilde yazılmıştır ve numerologlar yüzyıllardır bu pasajları numerolojik anlamları temelinde açıklamaktan büyük keyif almışlardır. İncil numerologlarının en popüler uğraşı, dünyanın sonu için bir tarih belirlemektir. Hristiyanlık çağının başlangıcından beri, muhtemelen bir yerlerde birilerinin, Mesih'in yeryüzüne döneceği ve bildiğimiz dünyanın sonunun geleceği yılı ilan etmediği tek bir yıl bile yoktur.

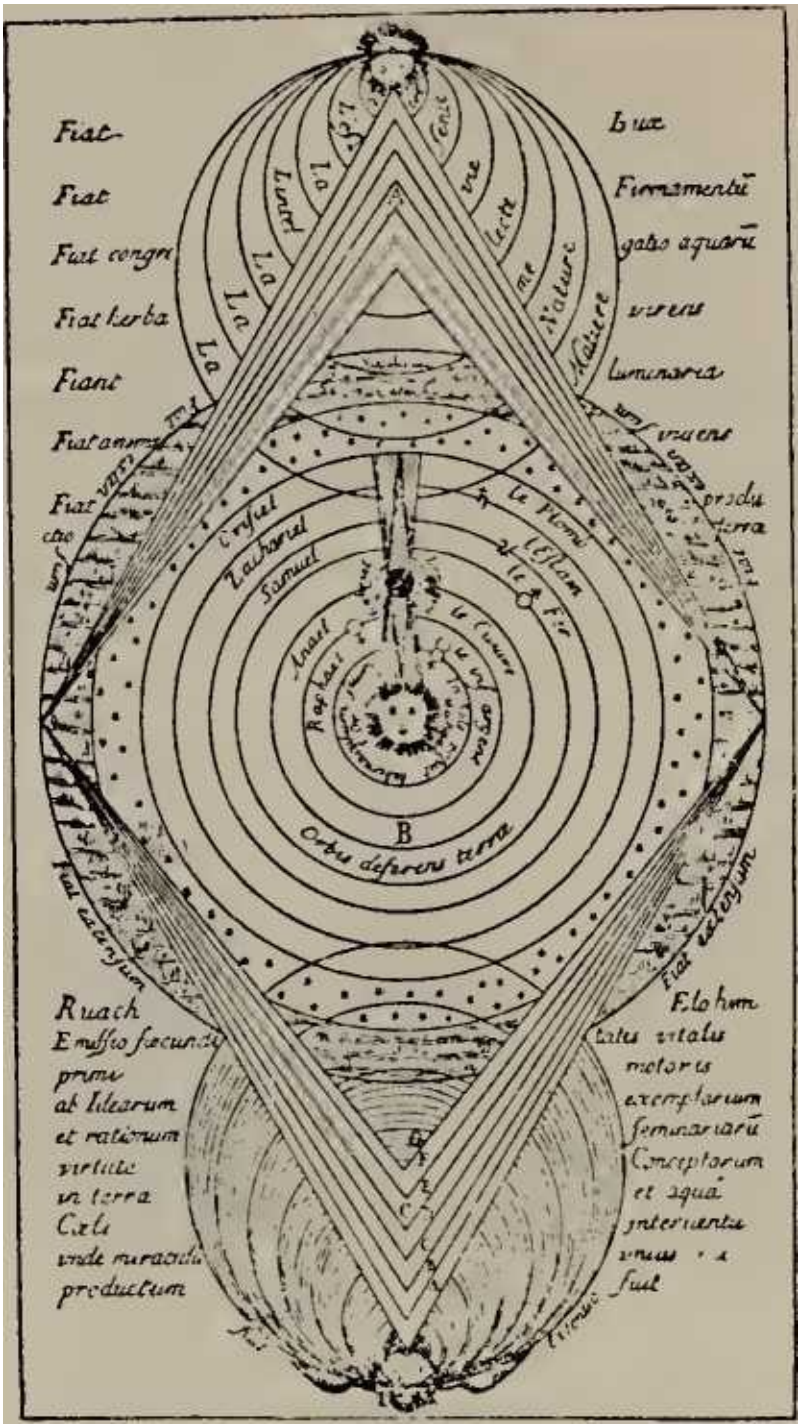

Kabbalistik öğretiyi gösterdiği iddia edilen bir diyagram.

Sonuç olarak, bu tür tahminler o kadar sık yapılıyor ki, insanların bunlara karşı şüpheci yaklaşacağını düşünebilirsiniz; ancak yine de bu tahminler geniş bir takipçi kitlesi buluyor.

İncil ile bağlantılı olarak kullanılan ikinci popüler numerolojik uygulama ise "canavarlaştırma" idi. Kutsal Kitap'ın en anlaşılmaz kitaplarından biri olan Vahiy Kitabı'nda, adı geçmeyen bir kişiye Büyük Canavar unvanı verilir ve bilinmeyen bir nedenle 666 sayısı atanır. Vahiy yazarının canavar olarak kimi kastettiğini gerçekten bilmiyoruz, ancak İmparator Nero iyi bir tahmin olabilir.

Son derece gizemli 666 sayısı, sayıbilimciler için karşı konulmaz bir çekim merkezi olmuş ve bu sayıyı düşmanlarına yüklemek için büyük çaba sarf etmişlerdir. Reformasyonun dini savaşları sırasında, Lüterci ve Katolik sayıbilimciler, birbirlerinin kiliselerinin liderlerini "cezalandırmak" için sırayla harekete geçmişlerdir.

Michael Stifel adlı bir Lüterci matematikçi, hedef olarak Papa X. Leo'yu seçti. Şu denklemi kurdu:

. LEO DECIMUS = LEO X

Denklemden, Roma sayı sisteminde geçen tüm harfleri aldı: LDCIMV X. (U'lar V olarak yazılıyordu.) Roma rakamları Arap rakamlarına dönüştürüldüğünde 50, 500, 100, 1, 1000, 5, 10'a eşitti. Bu da 1666'ya denk geliyordu ki bu, ölümcül sayıya oldukça yakın bir sayıydı. Ancak Stifel'in zekası burada bitmedi. Amacının canavardan "gizemi" kaldırmak olduğunu söyledi, bu yüzden toplamdan 1000 çıkardı; Roma rakamı M, 1000'i ve aynı zamanda gizemi temsil ediyordu. "Gizem" ortadan kalkınca, Papa Leo X "Vahiy Kitabı'ndaki Canavar olarak ortaya çıktı."

Katolik numerolog Peter Bung, Martin Luther'in ismiyle biraz daha fazla sorun yaşadı. İsmin yarısını Latinceleştirerek "Martin Lutera" haline getirdi

ve ardından harfleri numaralandırmak için karmaşık bir sistem kullanarak istediği 666 sayısına ulaştı.

Birinci Dünya Savaşı'na kadar, numerologlar hâlâ rakiplerini "ezmekle" meşguldüler. Amerikalı bir numerolog, Almanya İmparatoru Wilhelm'in savaş ilan ettiğinde 666 aylık olduğunu bulmuştu. Bugün numerolojinin bu tür uç örnekleri geniş bir takipçi kitlesine sahip değil, ancak bu, sayıların doğaüstü bir öneme sahip olduğu fikrinin popülaritesini kaybettiği anlamına gelmez.

Genel halkla iletişimde açıklık.

Herhangi bir şaşırtıcı olay, bu olayın numeroloji yoluyla nasıl tahmin edilebileceğini göstermek için bir grup numeroloğu ortaya çıkarır. İnsanlı Ay uçuşu Apollo 13 neredeyse felaketle sonuçlanıyordu ve numerologlar 13'ün çok uğursuz bir sayı olduğunu hemen belirttiler. Ayrıca bu talihsiz uçuşla bağlantılı birçok başka 13 rakamı da buldular.

Muhtemelen modern Amerikan tarihinde Başkan John F. Kennedy'nin suikastı kadar şok edici bir olay olmamıştır. Doğal olarak, burada da numerologlar büyük bir önem buldular. Kennedy ve Lincoln isimlerinin her ikisi de yedi harf içerdiğinden, Başkan Kennedy'nin suikastı ile Başkan Lincoln'ün suikastı arasında numerolojik bir bağlantı gördüler. Suikastçıların isimleri olan Lee Harvey Oswald ve John Wilkes Booth'un her ikisi de on beş harf içermektedir. Başkan Kennedy'nin suikastından sonraki aylarda, normalde numeroloji gibi konularla ilgilenmeyen birçok insan, bu numerolojik "bağlantının" önemini ciddi olarak tartıştı.

Kennedy ve Lincoln suikastları arasındaki bağlantıyı kurmak için, numerologlar kuralları değiştirmek ve sadece öldürülen başkanların soyadlarını ve suikastçıların tam adlarını kullanmak zorunda kaldılar, ancak

bu onları hiç rahatsız etmedi. Numerologların dünyasında tesadüf diye bir şey olamaz.

Sayıbilimciler kendilerini sadece yazılı sayılarla sınırlamazlar. Sayıbilimin büyük bir kısmı şeyleri ölçmekle ilgilidir ve sayıbilimcilerin fanatik bir bağlılıkla ölçtüğü şey Mısır'ın Büyük Piramidi'dir. Bu, piramitoloji adı verilen bütün bir bilim veya sözde bilim haline gelmiştir.

Mısır'da çeşitli boyutlarda ve farklı koruma durumlarında çok sayıda piramit bulunmaktadır. En büyük ve en iyi korunmuş üç piramit, Kahire'nin hemen dışındaki Giza Ovası'nda yer almaktadır. Ancak

Piramit bilimcilerine göre Mısır'da sadece bir piramit vardır, o da Büyük Piramit. Yüzyıllar boyunca Mısır, gizem ve büyünün doğduğu yer olarak kabul edildi. Büyük Piramit, Masonlar ve Gülhaçlılar gibi birçok kült ve gizli topluluğun sembolizminde önemli bir yer tutuyordu.

Piramitoloji, asıl olarak 1859'da Londra'lı bir yayıncı olan John Taylor'ın "Büyük Piramit: Neden İnşa Edildi? Ve Kim İnşa Etti?" adlı kitabını yayınlamasıyla başladı. 1859'da bile piramidin neden ve kim tarafından inşa edildiği konusunda hiçbir gizem olmamalıydı. Antik çağlardan beri gelenek, piramidin MÖ 2900 civarında hüküm süren Firavun Khufu veya Keops için bir mezar olarak inşa edildiğini savunuyordu. Ancak Taylor, fanatik bir Hristiyandı ve putperest, putlara tapan Mısırlıların böylesine muhteşem bir anıt inşa etmiş olabileceği düşüncesinden rahatsızdı. Taylor, piramidin İncil'deki atalardan biri, belki de Nuh'un kendisi tarafından, ilahi emirler altında tasarlanmış olması gerektiğine karar verdi. Taylor, "Gemiyi inşa eden kişi, tüm insanlar arasında Büyük Piramidin inşasını yönetmek için en yetkin kişiydi" diye yazdı.

Taylor, kanıt olarak piramidin ölçümlerini gösterdi ve bunun eski Mısırlıların sahip olabileceğinden çok daha büyük bir bilimsel bilgi

sergilediğini iddia etti. Taylor, anıtın yüksekliğini tabanının kenarının iki katına bölerseniz, pi'nin (bir dairenin çapının çevresine oranı) oldukça yakın bir değerini elde edeceğinizi belirtti. Pi'nin değeri, piramidin inşa edilmesinden birkaç bin yıl sonra Yunan matematikçiler tarafından ilk kez belirlenmiştir.

Taylor Mısır'ı hiç ziyaret etmedi ve eğer bu takıntısı İskoçya Kraliyet Astronomu Charles Piazzi Smyth'i etkilememiş olsaydı, kitabı muhtemelen unutulup gidecekti. Smyth Mısır'ı ziyaret etti ve aylarca Büyük Piramit'in etrafında sürünerek vakit geçirdi.

Geleceği Öngörmenin Büyülü Sanatı adlı eserinde, titizlikle ölçümler yapıyordu. Vardığı sonuç, piramidin Taylor'ın bile şüphelenmediği gerçekleri içerdiğiydi. Smyth'e göre, Piramit "eski Yunanlılar arasında bu tür şeylerin son derece çocuksu başlangıcından neredeyse 1500 yıl öncesine ait, şaşırtıcı derecede doğru bir yüksek astronomik ve coğrafi fizik bilgisi ortaya koyuyordu."

Smyth ve takipçilerinin tanımladığı sayısal korelasyonlar ilk bakışta şaşırtıcı görünüyor. Ama gerçekten öyle mi? Smyth'in takipçilerinden biri, piramidin ölçümlerinde bulunan tüm beşleri anlattıktan sonra şöyle diyor: "Bu yoğun beşlilik tesadüfi olamazdı."

Bilim yazarı Martin Gardner, bu parodide numerologların tekniklerini onlara karşı kullandı: “Sadece eğlence olsun diye, Dünya Yıllığı'nda Washington Anıtı hakkındaki gerçeklere bakarsanız, önemli miktarda beş rakamı bulacaksınız. Yüksekliği 555 fit ve 5 inçtir. Tabanı 55 fit karedir ve pencereler tabandan 500 fit uzaklıkta yer almaktadır. Tabanı 60 ile (veya bir yıldaki ay sayısının beş katıyla) çarparsanız, size 3.300 verir ki bu da tepe taşının tam ağırlığıdır. Ayrıca 'Washington' kelimesi tam olarak on harften oluşur (iki kere beş). Ve tepe taşının ağırlığı tabanla çarpılırsa, sonuç

181.500 olur; bu da saniyede mil cinsinden ışık hızının oldukça yakın bir tahminidir…”

Piramit uzmanlarının Büyük Piramidin kökeni hakkındaki spekülasyonları ne kadar büyüleyici ve olasılık dışı olsa da, burada bizim için önemsiz bir konudur. Daha önemlisi, Smyth'in hemşehrisi Robert Menzies'in teorilerini benimseyip geliştirmesidir. Menzies'in fikrine göre, piramidin iç geçitlerinin doğru ölçümü, tarihin, geçmişin, bugünün ve geleceğin harika bir taslağını sunuyordu. Geçitlerin düzeni, taş üzerine işlenmiş bir tür alegoriydi.

Piramitologlara göre, tarih MÖ 4004 yılında Adem'in yaratılışıyla başladı ve İsa'nın zamanına kadar, İnen Geçit ile sembolize edildiği gibi, aşağı doğru devam etti. Bu, İnen Geçit'in Yükselen Geçit ile birleştiği noktayla işaretlendi. Hristiyan olmayanlar İnen Geçit'ten cehennemi temsil eden yeraltı odasına doğru ilerlerken, Hristiyanlar Büyük Galeri adı verilen daha büyük bir geçide doğru yukarı çıktılar. Büyük Galeri, piramitologlara göre Kralın Mezarlık Odası'na götürmektedir.

Piramitologların Büyük Piramidin iç yapısını ve iç geçitlerin kehanetsel anlamını gösteren diyagramı.

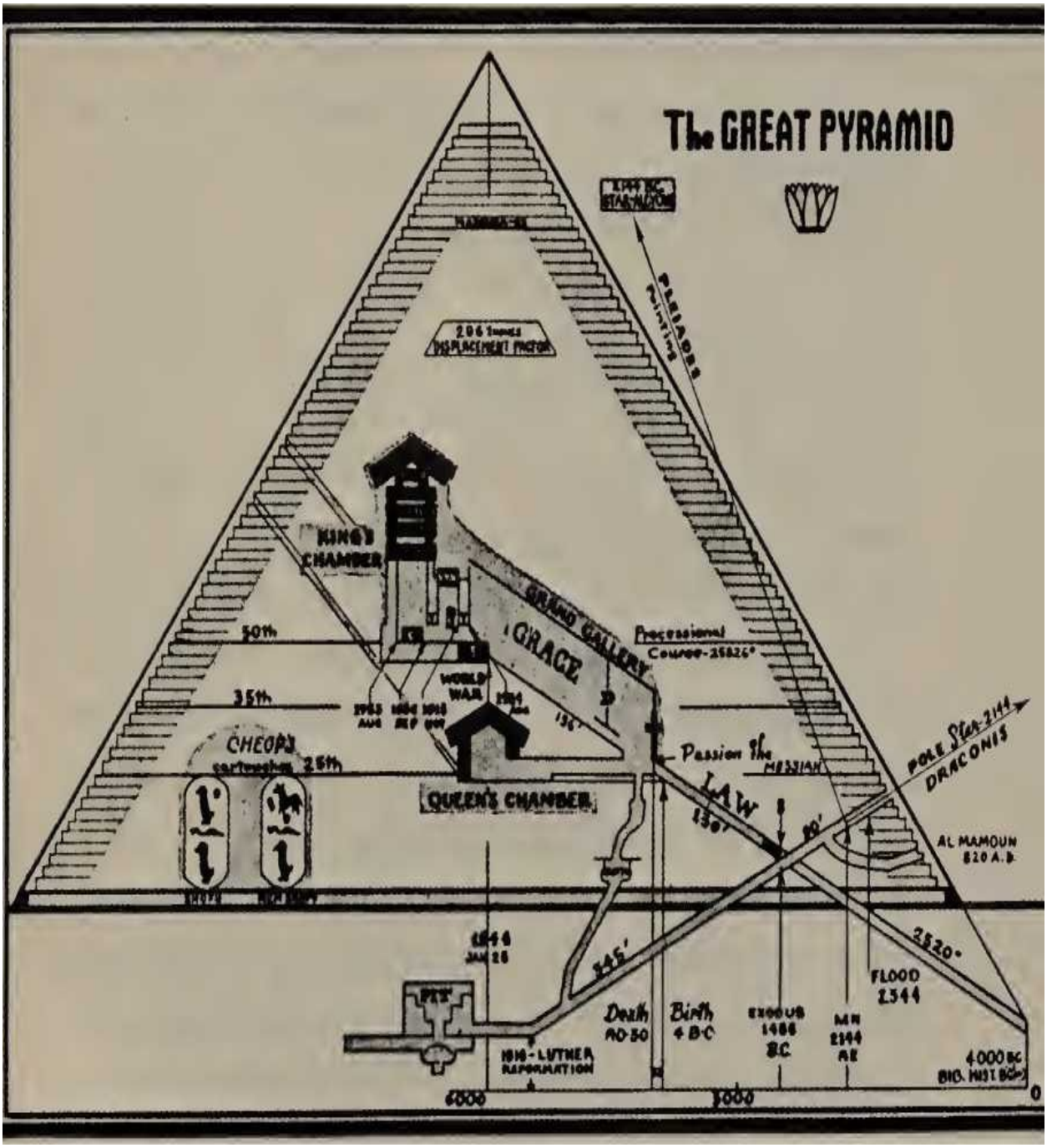

Özü itibariyle, İkinci Gelişin ihtişamını temsil ediyordu.

Smyth, Büyük Galeri'yi ölçerek İkinci Geliş'in 1882 ile 1911 yılları arasında bir zamanda gerçekleşeceğini hesapladı. Bu yirmi dokuz yıllık dönemin, İkinci Geliş'ten önce aşırı bir sıkıntı dönemi olacağına inanıyordu. Smyth

1900 yılında öldü, bu yüzden kehanet niteliğindeki kronolojisinin işe yaramayacağını asla göremedi.

Smyth'in kitapları, "putperest" Mısırlılardan hoşlanmayan ve "bilimin" nihayet İncil'in kelime anlamıyla yorumlanmasının doğru olduğuna dair kanıt sağladığını görmekten memnun olan Hristiyan köktenciler arasında büyük bir çekiciliğe sahipti.

Piramitolojiye ilgi duyanlardan biri de Pensilvanyalı bir giyim üreticisi ve vaiz olan Charles Taze Russell'dı. Russell, sonunda Yehova Şahitleri'ne dönüşen bir örgüt kurdu; bu örgüt bugün Amerika'da en hızlı büyüyen dini mezheptir. Russell ve diğer birçok piramitolog, Büyük Piramidin İkinci Gelişin 1914'te gerçekleşeceğini gösterdiğine inanıyordu. Birinci Dünya Savaşı'nın patlak verdiği yıl olduğu için, kehanetin doğru olacağı bir süre için öyle görünüyordu. Ancak İkinci Geliş tahmin edildiği gibi gerçekleşmeyince, birçok kişi mezhepten ayrıldı. Russell'ın halefi Yargıç JF Rutherford, piramitolojiden tamamen vazgeçti ve sonunda Büyük Piramidin aslında Şeytan tarafından ilham edildiğini iddia etti.

Kehanete gerçekten inanan çoğu insan gibi, piramit bilimciler de başarısızlıktan nadiren cesaretlerini kaybederlerdi, çünkü her zaman yeniden hesaplayıp yeni kehanetler ortaya koyabilirlerdi. Smyth'in zamanında Büyük Piramidin gerçek ölçüleri bilinmiyordu. Kesin bir ölçüm standardı olmadığı için, piramit bilimciler bir tane, daha doğrusu "piramit inç" gibi bölümler kullanarak birkaç tane icat ettiler. Bir zamanlar bu ülkede ölçüm sistemimizi "kutsal" ölçüye uygun hale getirmek için bir hareket vardı.

"Piramit standartları"nı oluşturmak ve Fransız Devrimi'nin bir ürünü olan "ateist ölçü sistemi" ile mücadele etmek için ortaya çıkmıştır.

İronik bir şekilde, piramitolojinin gerilemesine en çok katkıda bulunan kişi, aslında Smyth'in destekçilerinden biriydi. Adı William Flinders Petrie idi. Petrie, on üç yaşındayken Smyth'in eserini ilk kez okumuş ve teorilerin doğru olup olmadığını kendi gözleriyle görmek konusunda kararlıydı. Petrie profesyonel bir haritacı oldu ve yirmi altı yaşında ölçüm aletleriyle dolu kutularla Mısır'a doğru yola çıktı. Yıllarca tek bir amaca odaklanmış bir tutkuyla ölçümler yaptı ve hesaplamalar gerçekleştirdi, ancak Smyth'in aksine Petrie ön yargılarla kör olmamıştı. Smyth'in mucizevi korelasyonları, Petrie'nin dikkatli ölçümleri karşısında birer birer çöktü. Petrie nihayet piramitler üzerine anıtsal eserini yayınladığında, "güzel teoriyi öldüren çirkin küçük gerçeğe ulaşacak kişinin kendisi olacağını" hiç tahmin etmediğini belirtti. 1920'lerden beri piramitolojinin popülaritesi azaldı, ancak hiçbir zaman tamamen ortadan kaybolmadı.

Piramitoloji adı verilen bu ilginç olguyu en iyi özetleyen kişi, İngiliz filozof ve matematikçi Bertrand Russell'dır:

“Büyük Piramidi inceleyen ve onun gizemli sırlarını çözmeye çalışan insanları da beğeniyorum. Bu konuda birçok harika kitap yazıldı, bunlardan bazıları yazarları tarafından bana sunuldu. Büyük Piramidin, söz konusu kitabın yayınlanma tarihine kadar dünyanın tarihini her zaman doğru bir şekilde tahmin etmesi, ancak bu tarihten sonra güvenilirliğinin azalması ilginç bir gerçektir. Genellikle yazar, çok yakında Mısır'da savaşlar, ardından Armageddon ve Deccal'in gelişini bekler, ancak bu zamana kadar o kadar çok kişi Deccal olarak tanınmıştır ki, okuyucu istemeyerek de olsa şüpheciliğe yönelir.”

IV Başlar, Eller ve El Yazısı

Fizyonomi, frenoloji, el falı, grafoloji—bir kişinin karakterini ve geleceğini dışsal fiziksel işaretlerden yola çıkarak tahmin etmeye çalıştığımız tuhaf "bilimler" veya "sanatlar" için tuhaf isimler. Falcı, bir adamın burnunun şeklinden, elindeki çizgilerden veya T harflerini nasıl çizdiğinden anlam çıkarmaya çalışabilir.

Bu dört uygulamadan fizyonomi muhtemelen en eskisidir. Fizyonominin eski Yunanlılar tarafından uygulandığını biliyoruz. Konuyla ilgili olarak Yunan filozof Aristoteles'e (MÖ 384-322) atfedilen bir eser vardır, ancak birçok belge yanlışlıkla Aristoteles'e atfedilmiştir ve bu da muhtemelen onlardan biridir.

Fizyonominin temel fikri oldukça basittir. Bir kişinin yüz özelliklerinin karakterini ortaya koyduğu varsayılır. Çoğu fizyonomi, bir insanın yüzünden geleceğini okumayı amaçlamaz, ancak bu tür karakter analizi ile falcılık arasındaki çizgi incedir. Bir insanın ne olduğunu biliyorsak, ne yapacağını da tahmin edebiliriz. Modern astroloji, geleceği tahmin etmek kadar karakter analiziyle de ilgilenir.

Çoğumuz, uzun süre hasta veya mutsuz hisseden bir kişinin hasta ve mutsuz görünmesinin muhtemel olduğu konusunda hemfikiriz.

Çok gülen bir oğulun gözlerinin etrafında neşe kırışıklıkları oluşabilir ve genel olarak neşeli görünebilir. Ancak fizyonomi* çok daha derin bir analiz yapmaya çalışır. [1],

Aristoteles'in incelemesinde karakterin hayvan benzerliğine göre şekillendiği belirtilir. Eğer bir kişi katıra benziyorsa, katır gibi davranacaktır. Tavşanlar ve geyikler ince tüylü ve ürkek, yaban domuzları

ve aslanlar ise kalın tüylü ve cesur olduklarından, ince tüy ürkekliğin, kalın tüy ise cesaretin işareti olarak kabul edilmiştir.

Hayvanlara benzeme fikri kaba ve gülünç görünse de şaşırtıcı derecede kalıcıdır. 19. yüzyılın ortalarında, James W. Redfield adlı bir adam, tamamen hayvan benzerlikleri teorisine dayanan Karşılaştırmalı Fizyonomi adlı bir kitap yazdı. Redfield'e göre her ulusun ve ırkın kendine özgü bir hayvanı vardı. Britanya'nın sembolü olan John Bull, bu fizyonomist için boş bir temsil değildi; İngiliz erkeklerinin gerçekten boğalara, İngiliz kadınlarının ise ineklere benzediğine inanıyordu. Çoğu fizyonomist...

Hayvanlar arasındaki benzerlik teorisini gösteren on altıncı yüzyıla ait çizimler.

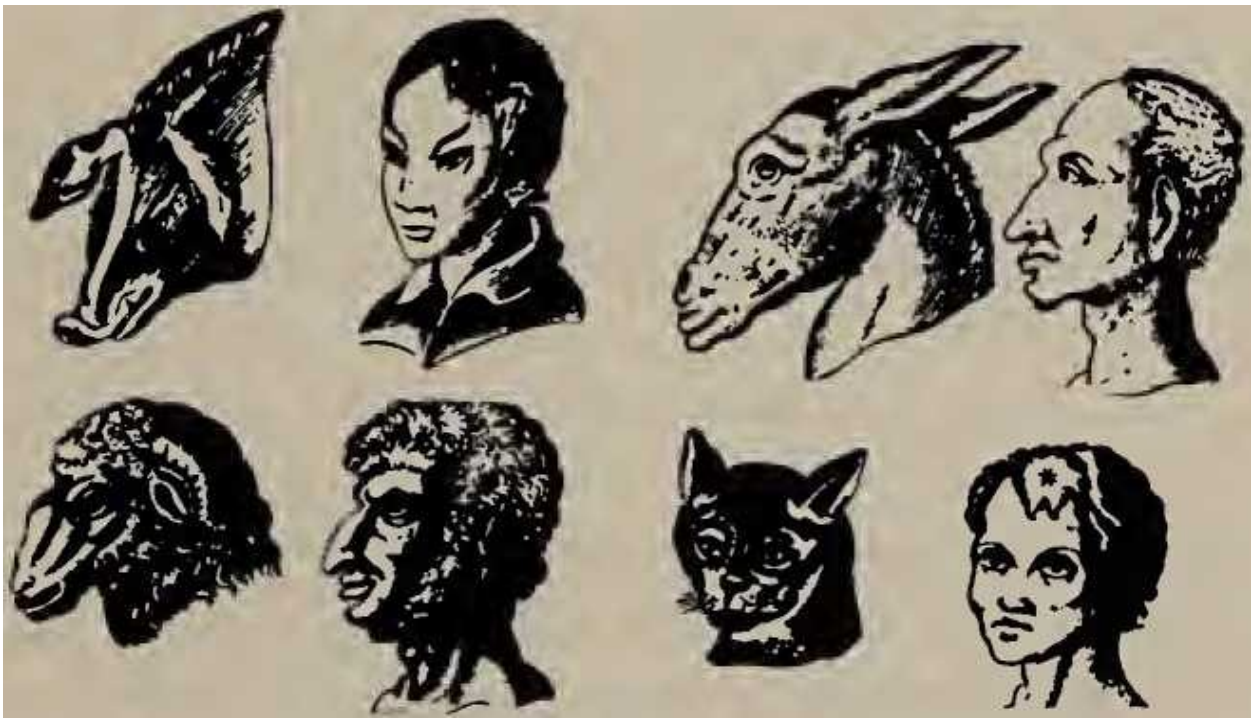

Geleceği Öngörmenin Büyülü Sanatı, daha incelikli, ancak aynı derecede yanlış teoriler de kullanmıştır.

Rönesans döneminde, fiziksel özelliklerin ve bunların temsil etmesi gereken kişilik özelliklerinin büyük listeleri oluşturulduğunda, bu sanat gerçekten gelişti. Bu Rönesans fikirlerinden bazıları bugün hala bizimle birlikte, ancak çoğu insan nereden geldiklerini bilmiyor. Örneğin, entelektüeller anlamında "yüksek alınlılar" deriz. Bunun ardındaki mantık, kubbeli büyük alınlara sahip kişilerin büyük beyinleri barındırmak için büyük beyin kafataslarına sahip olmaları ve bunun da onları daha zeki kılmasıdır. Ancak fizyonomistler bir özelliğin anlamı konusunda her zaman hemfikir değildi. Bir tanesi şöyle yazmıştı: "Yüksek alınlı, parlak alınlılar tembel ve cahildir; eğer alınları etli ve kaygan ise, öfkelidirler."

16. yüzyılda tanınmış matematikçi, hekim ve astrolog Jerome Cardan, fizyonomiyi astrolojiyle ilişkilendirmeye çalıştı. Bu girişim, göründüğü kadar mantıksız değildi, çünkü vücudun farklı bölümlerinin farklı astrolojik işaretler tarafından "kontrol edildiği" varsayımı uzun zamandır yaygındı. Cardan, bu uygulamasına metoposkopi adını verdi. En büyük önemi alın kırışıklıklarında buldu. Her kırışıklığın belirli bir gezegene ait olduğu söyleniyordu. En basit haliyle metoposkopi, Mars'ın derin bir kırışıklığına sahip bir adamın savaşçı bir adam olduğunu savunuyordu, ancak Cardan'ın önerdiği yorumların çoğu çok daha karmaşıktı. Cardan'ın "Göksel Fizyonomi" adlı kitabı zamanında çok popülerdi, ancak astrolojinin popülaritesinin arttığı günümüzde bile metoposkopi yeniden canlandırılmadı.

Fizyonominin son büyük kuramcısı, 18. yüzyılın sonlarında yaşamış din adamı ve yazar Kasper Lavater'dı. Lavater, bireysel özelliklere değil, daha çok genel bir yapıya odaklanmıştı.

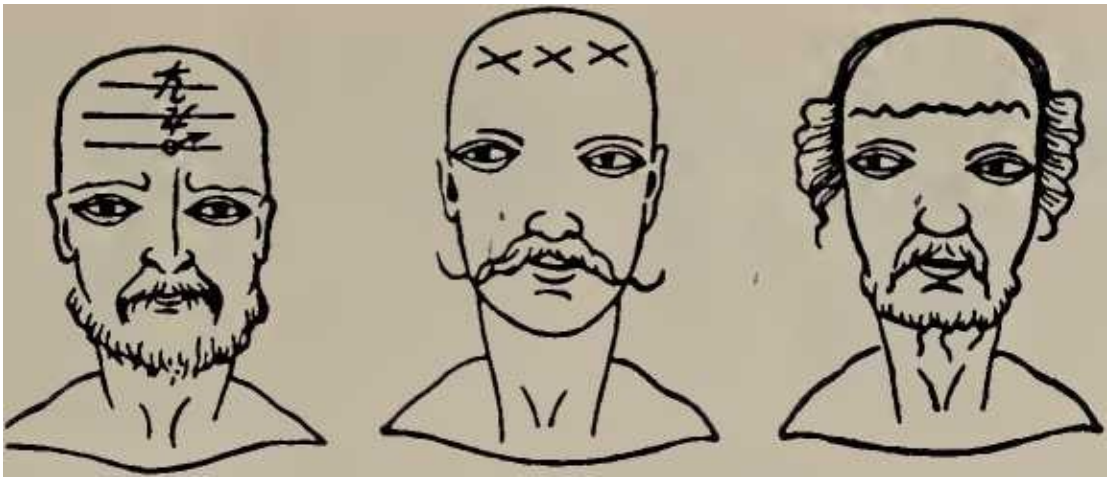

ALIN, MARS, JÜPİTER VE SATÜRN ÇİZGİLERİYLE İŞARETLENMİŞTİR

I'ORFHEAD, İLKESİZ BİR KARAKTERİ GÖSTEREN ÇİZGİLERLE İŞARETLENMİŞTİR.

ALININDA İŞARET VAR

DENİZ SEYAHATİ HATLARI

KADININ ALNINDA ŞİDDETLİ BİR ÖLÜMÜ GÖSTEREN ÇİZGİLER BULUNMAKTADIR.

KADININ ALNINDA MERHAMET ÇİZGİLERİ

KADININ ALNINDA AZİM VE KARARLILIĞIN ÇİZGİLERİ

ALIN ÇİZGİLERİNDE KARAKTER VE KADER

Jerome Cardan'ın Göksel Fizyoloji adlı eserinden metoposkopi örnekleri.

Anomi.

Yüz ifadesinin verdiği genel izlenim. Ahlaki gelişmeye derinden inanan iyimser bir adam olduğu için, karakter değerlendirmeleri genellikle iyimser ve ahlaki açıdan geliştiriciydi. Bu da tipik bir örnek:

“Kişi iş hayatına oldukça uygun. Yüzünün üst kısmı hesaplama ve derin düşünme ifadesi taşıyor. Şiirden ziyade geometriye daha yatkın. İyimser ama zevkin işine karışmasını engelleyecek kadar kararlı değil.”

Lavater'den sonra, saygın yüz hatları neredeyse tamamen ortadan kalktı.

Barthélemy Codes Physiognomia'dan diyagramlar şunları gösteriyor: (160) Mükemmel bir bünyeye sahip bir erkek ve bir kadın. (161) Şehvet düşkünü, kararsız ve şehvetli bir adamın gözleri. (162) Gururlu ve kendini beğenmiş bir adamın göz kapakları. (163) Barışçıl, sadık ve zeki bir adamın gözleri. (164) Ateşli bir bünyeye sahip bir erkek ve bir kadın. (165) Kibirli ve yalancı insanların burunları. (166) Zeki bir adamın ve saf bir adamın gözleri. (167) Meraklı ve kibirli kişilerin burunları.

Tek bir alan hariç. Erkekler, bir suçlunun onu sıradan insanlardan ayıran bir tür işaret veya belirti taşıması gerektiğine inanmaya devam ettiler. Bugün bile insanlar hala "suçlu tipi"nden bahsediyor. Birbirine yakın gözler, gür kaşlar, kalın sakallar ve küçük kulak memeleri, bir zamanlar "suçlu tipi"nin kesin işaretleri olarak tanımlanmıştır. İtalyan kriminolog Cesare Lomboroso (1836-1909), büyük ölçüde bir adamın kulağının şeklini yorumlamaya dayanan ayrıntılı ve popüler bir suçlu tipleri teorisi geliştirdi. Son zamanlarda, suçluluk, kulak şekliyle ilişkilendirilmiştir.

Yüzdeki benlerin konumuna bakarak bir kişinin karakterini ve kaderini nasıl tahmin edebileceğinizi gösteren grafik.

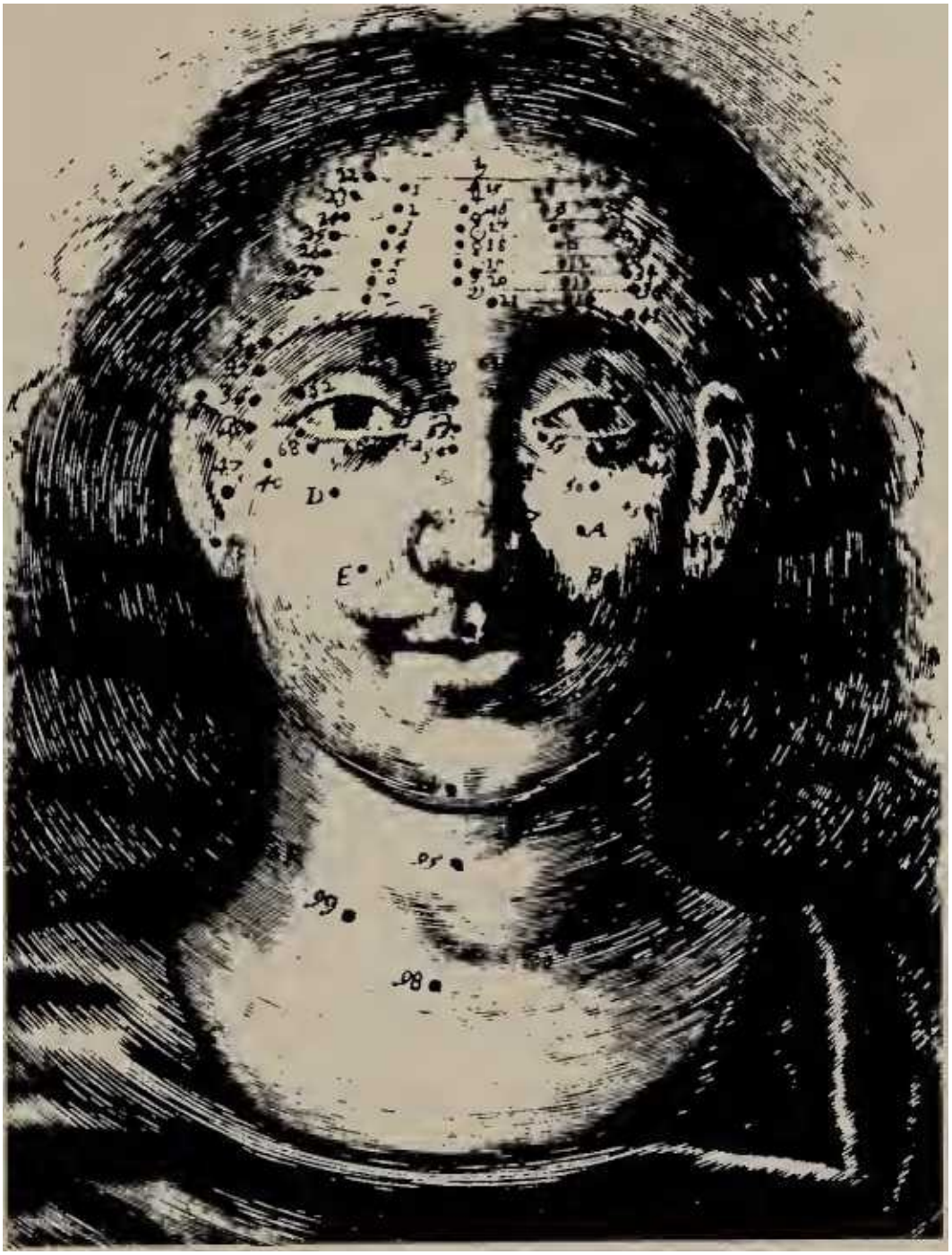

Kromozomların alışılmadık bir dağılımının da belirli bir vücut tipini ortaya çıkardığı öne sürülmüştür. Ancak bu teoriyi destekleyen kanıtlar şu ana kadar yetersizdir ve çoğu bilim insanı tarafından henüz kabul görmemiştir.

1800'lü yıllarda, Lavater'in kendine özgü fizyonomisini açıkladığı sıralarda, Avusturyalı bir anatomist olan Dr. Francis Joseph Gall, dışsal fiziksel işaretlerle karakteri analiz etmenin benzersiz ancak tamamen bilimsel görünen bir yolunu ortaya koydu. Dr. Gall, pratiğine organoloji adını verdi, ancak bu alan frenoloji adıyla ünlendi.

Dr. Gall, kariyerine seçkin bir anatomist olarak başladı. Sinir Sisteminin Anatomisi ve Fizyolojisi adlı eseri, o dönemde otorite kabul edilen bir kitaptı. Araştırmaları sırasında, bir hastanın beyninin belirli bir bölgesindeki bir hasarın konuşma bozukluğuna yol açtığını gözlemledi. Yaklaşık aynı dönemde, hayvanlarla yapılan deneyler, beynin belirli kısımlarının tahrip edilmesinin bazı fiziksel fonksiyonların kaybına yol açtığını gösterdi. Bu çok temel anatomik gözlemlerden yola çıkarak, Dr. Gall frenolojiye büyük bir sıçrama yaptı.

Dr. Gall ve takipçileri, bir kişinin kişiliğinin bir dizi bağımsız zihinsel "yeteneğin" toplamı olduğuna inanıyorlardı. Dahası, bu "yeteneklerin" her birinin beynin ayrı bir bölümünde bulunduğunu savunuyorlardı. "Yetenek" ne kadar güçlü olursa, onu kontrol eden bölge de o kadar büyük olurdu. Ayrıca, Dr. Gall ve takipçileri, kafatasının dış yapısının beynin hatlarına tam olarak uyduğuna inanıyorlardı. Bu nedenle, örneğin, olağanüstü büyük bir umut "yeteneğine" sahip bir adamın bu durumu, umudun merkezini örtmesi gereken kafatası bölgesinde bir çıkıntı olarak yansıyacağını düşünüyorlardı.

Yaşayan beynin yapısı ve işlevi hakkında hâlâ bilmediğimiz çok şey var. Ancak bazı şeylerin farkındayız.

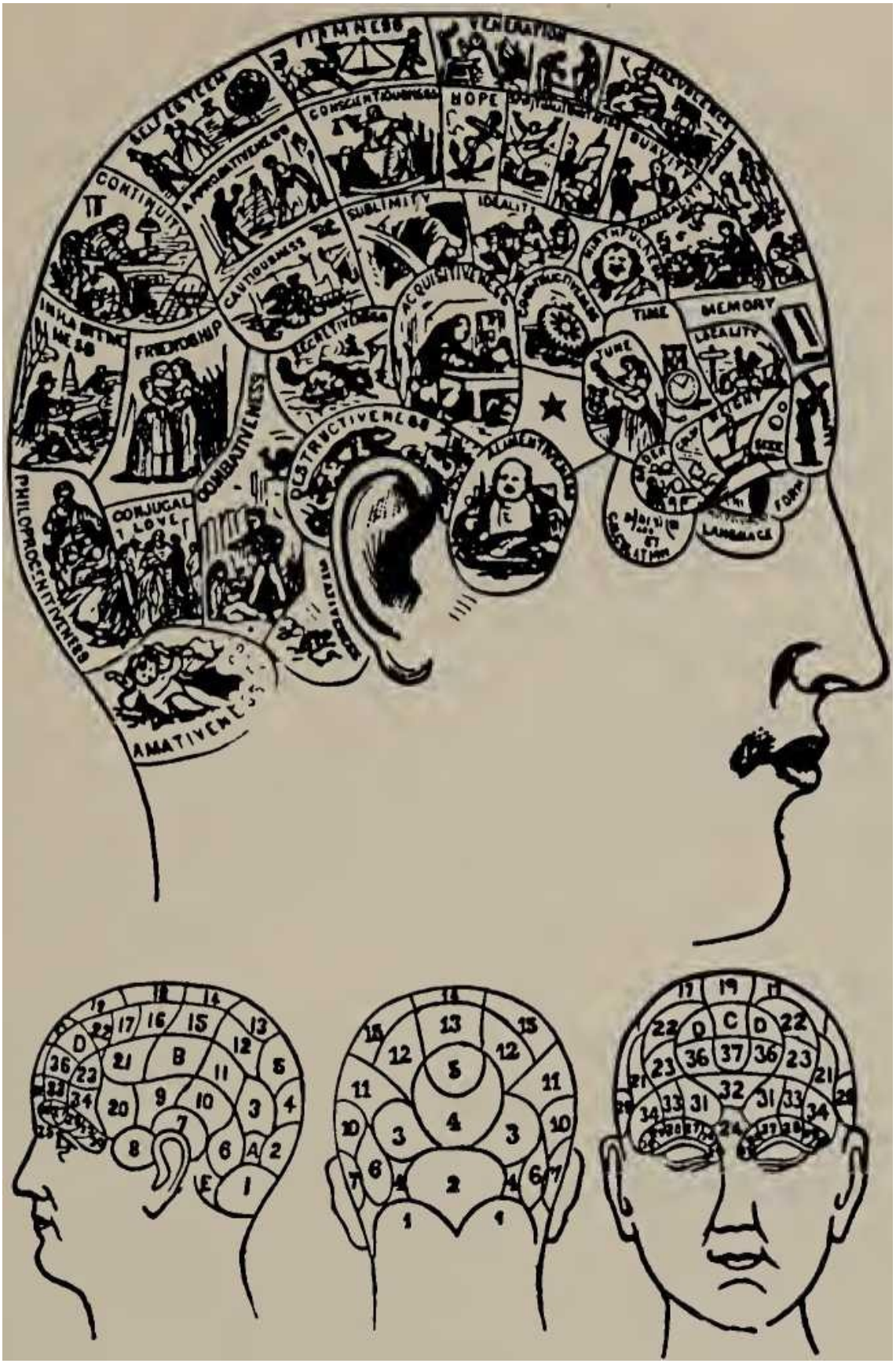
HOPE
CONTINUITY
SUBLIMITY
LOCALITY
TIME
MEMORY
FRIENDSHIP
CONJUGAL LOVE
AMATIVENESS
LANGUAGE

YAN BAŞ ARKA BAŞ ÖN BAŞ

Frenolojik bir şema

Görme ve konuşma gibi işlevler beynin belirli bölgelerinde lokalizedir, ancak modern araştırmalarda Dr. Gall'ın sevgi veya ilgi gibi genel özelliklerin beyinle bağlantılı olduğu yönündeki tuhaf fikrini destekleyen hiçbir şey yoktur.

Geleceği Öngörmenin Büyülü Sanatı adlı eserde, merak duygusunun beynin tek bir noktasında veya tek bir özellik olarak yer aldığı iddia edilmektedir. Dahası, kafatasının dış yapısının beynin kıvrımlarını hiçbir şekilde kopyalamadığını biliyoruz. Dr. Gall'ın zamanında bile teorilerinin saçmalığı çoğu bilim insanı için açıktı. Ancak doktor, frenolojiye fanatik bir şekilde bağlıydı ve güçlü bir propagandacı olduğunu kanıtladı. Avrupa'yı dolaşarak konferanslar verdi ve genellikle eğitimli ve sosyal olarak önde gelen kişiler arasından taraftarlar topladı. Frenoloji yıllarca zenginler arasında bir moda olarak kaldı.

Dr. Gall'ın yardımcısı Dr. Johann Casper Spurzheim, akıl hastanelerinde ve hapishanelerde frenoloji gösterileri yapma konusunda uzmanlaşmıştı. Frenoloji ile "suçlu tipi" teşhis etmek kolaydı, çünkü hırsızlık için bir çıkıntı ve cinayet için bir çıkıntı vardı. Bulduğu bir mahkumda, hırsızlık, cinayet ve iyilikseverlik için iyi gelişmiş çıkıntıların alışılmadık bir kombinasyonu vardı. Dr. Spurzheim'e göre, bu adam, tahmin ettiği gibi, yaşlı bir kadını soydu, boynuna ip geçirdi, ancak iyilikseverliği sayesinde onu boğmaktan kurtuldu.

Dr. Gall 1828'de Paris'te öldü. Otopside kafatasının normalden iki kat daha kalın olduğu ortaya çıktı; bu durum, eleştirmenlerinin birçoğunun acımasız yorumlar yapmasına neden oldu. Teorileri tamamen yanlış olsa da, Dr. Gall, döneminin bilgilerini karakter analizine uygulamaya yönelik dürüst bir girişimde bulunmuştu. Ölümünden sonra, frenoloji daha az zeki ve

genellikle daha az vicdanlı kişiler tarafından devralındı. Bazı dürüst insanlar 19. yüzyıl boyunca frenoloji uygulamaya devam etse de, büyük ölçüde şarlatanların alanı haline geldi. Bugün frenoloji tablosu, kristal küre ve el tablosuyla birlikte, karnaval falcıları için birer aksesuar olarak hizmet vermektedir.

El falı, yüz özelliklerine bakarak kehanette bulunma sanatıdır.

El falı, frenolojiden çok daha eskidir ve bugün mütevazı bir geri dönüş yapmaktadır. Kökenleri belirsizdir, ancak uygulayıcılarına göre antik Hindistan'ın Brahmanları tarafından biliniyordu. Aristoteles'in, altın harflerle yazılmış bir inceleme bulduğunda el falını keşfettiği söylenir. Hikayeye göre, Aristoteles daha sonra bu eseri öğrencisi Büyük İskender'e sunmuştur. Daha sonraki zamanlarda bu eserin Hispanus tarafından Latinceye çevrildiği varsayılır. El falının tarihine dair başka bir versiyonda ise, Hindistan'da bu bilgiyi edinen gezgin çingeneler tarafından Avrupa'ya getirildiği anlatılır.

Her halükarda, erken Orta Çağ'da zaten mevcuttular.

Latince, Yunanca ve Arapça dillerinde el falı üzerine kitaplar mevcut. Şu anda bu konu hakkındaki literatürün miktarı şaşırtıcı derecede fazla. El falı bir zamanlar avuç içindeki çizgileri yorumlamaya yönelik nispeten basit bir girişimken, şimdi çok daha karmaşık bir şeye dönüştü. Kuralları kavraması zor ve genellikle çelişkili. Bu popüler falcılık biçiminin sadece genel bir resmini verebiliriz.

İheiropsi ve eiromansi, heirogmo, el duruşunun biçiminin incelenmesidir; iheiropsi ise parmakların, tırnakların ve benzerlerinin şekli gibi daha spesifik özelliklerin karşılaştırmalı incelenmesidir. Her ikisi de öznenin genel bir karakter okumasını yapmayı amaçlar ve iki kelime sıklıkla birbirinin yerine kullanılır.

Değişkenlik gösterebilir. En popüler el falı biçimi, avuç içindeki çizgilerin yorumlanmasıyla yapılan kehanet olan keiromansidir... Kişinin hem karakterinin hem de geleceğinin ortaya çıkarılması beklenir.

Avuç içi çizgilerinde.

Çeiropsi birçok yönden eski moda fizyonomiye çok benziyor. Kalın, kısa parmaklı ellere sahip bir adamın acımasız ve pek zeki olmadığı düşünülür. Daha zarif şekilli ellere sahip olanlar ise daha az zeki olarak kabul edilir.

El falcılığı sanatsal olarak sınıflandırılabilir. Düğümlü ellere sahip erkeklerin felsefi olduğu, uzun ve ince ellere, sivrilen parmaklara ve badem şeklinde tırnaklara sahip olanların ise psişik olduğu düşünülür. Parmaklara astrolojik isimler verilir. Birinci parmak Jüpiter'in parmağı, ikinci parmak Satürn'ün parmağı ve benzeri. Bu isimlerin el falcısı için astrolojik bir anlamı olabilir veya olmayabilir.

Başparmakların çok şey anlattığına inanılır. Ağır, soğan şeklinde veya topuz başparmaklı olanların acımasız, mantıksız ve genellikle suçlu olduğu, esnek eklemli başparmaklı olanların ise kararsız olduğu düşünülür.

BEN

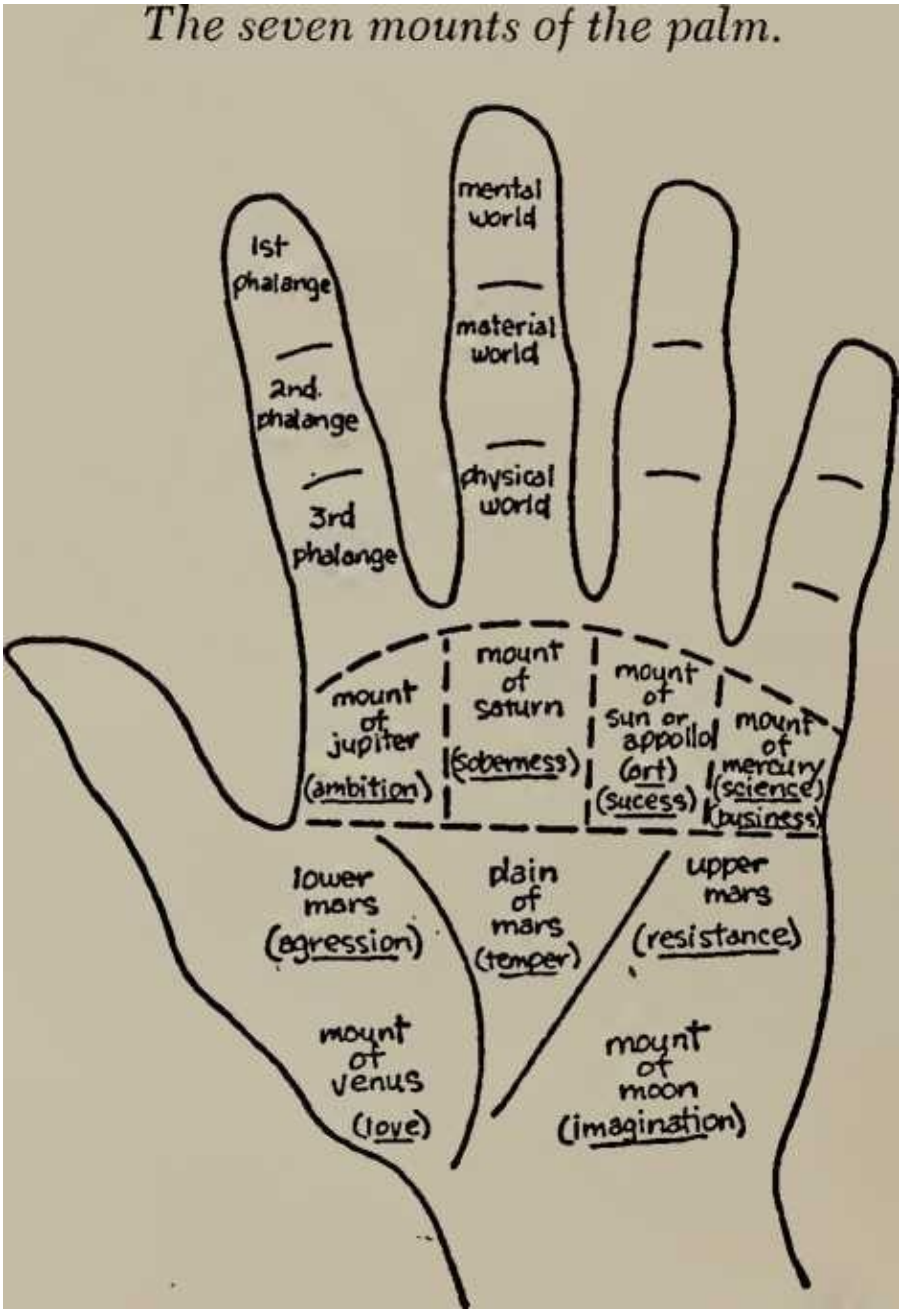

"Tepeler"e atfedilen anlamlar biraz daha az açıktır. Bu arada, tepeler, parmakların ve başparmağın tabanında ve elin yan tarafında bulunan küçük etli yastıkçıklardır. Tepelerin de astrolojik isimleri vardır. Her parmağın altındaki tepeye o parmağın adı verilir; başparmağın altındaki tepeye Venüs

tepesi denir. Mars ve Ay tepeleri, toplam yedi tepeyi tamamlamak için sayılır.

Bir el. (Tüm ellerin yedi adet belirgin çıkıntısı yoktur.)

Bazı durumlarda tepecikler, adlandırıldıkları burçlarla doğrudan ilişkili gibi görünse de, yorumlama oldukça belirsizdir. Örneğin, Venüs tepeciği açıkça aşk tepeciğidir. Bununla birlikte, bir yoruma göre, "Bu tepecik genellikle şarkıcıların, müzisyenlerin ve sanatçıların ellerinde belirgindir. Elin geri kalanının da iyi gelişmiş olması durumunda Venüs tepeciğine sahip olmak mükemmel bir işarettir."

Sol ve sağ ellerimiz tam olarak aynı değildir ve falcı için farklı anlamlar ifade ederler. Sol elin kalıtsal eğilimleri, sağ elin ise deneyimlerin sonuçlarını gösterdiği söylenir. Bu nedenle, falcılık amacıyla en çok "okunacak" el sağ eldir.

— Avuç içi okuyucusunun okuyabileceği birçok çizgi vardır. Bilekte eli ön koldan ayıran çizgiler, rasketler, bilezikler veya sağlık, zenginlik ve mutluluk çizgileri olarak bilinir. Hayat çizgisi, avuç içindeki merkezden, başparmağın tabanından ve neredeyse bileğe kadar uzanır. Dar ama derin kazınmış bir hayat çizgisi en iyisidir, çünkü uzun ve sağlıklı bir yaşamı gösterir. Hayat çizgisinin tepesine yakın bir yerdeki bir kırık, erken bir ölümü göstermelidir, ancak modern avuç içi okuyucuları, diğer modern falcılar gibi, böylesine vahim bir tahminde bulunmak istemezler. Bir avuç içi okuyucusu şöyle yazıyor: "Hayat çizgisi tamamen kırılmışsa, kırık yerinde bir kare oluşturan onarımlara veya küçük çizgilere bakın."

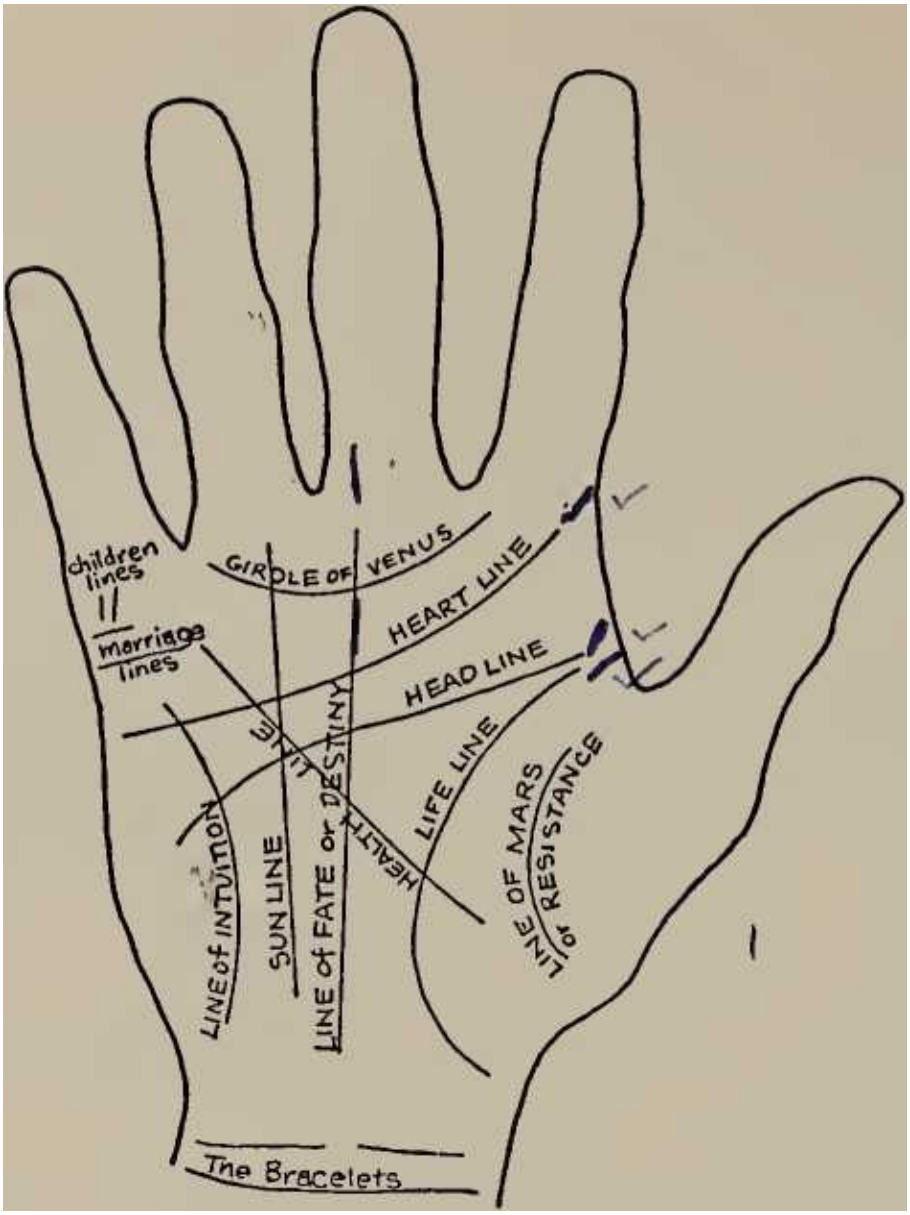

Avuç içindeki ana çizgiler.

"Bu bir koruma karesidir ve gösterilen hastalık veya kazadan kurtulacaksınız." Bazıları, yaşam çizgisinin yaşam süresini değil, "yaşam gücünü" gösterdiğinde ısrar eder. Tüm el falcıları, fal bakarken eldeki diğer çizgilerin de dikkate alınması gerektiği konusunda uyarıda bulunur.

Hayat çizgisini takip etmek.

^^^^^^j, yaşam çizgisinin hemen üstünden başlar ve avuç içindeki dış tarafa doğru uzanır. Zeka ve genel "zihinsel eğilim" gibi şeyleri yönettiğine inanılır. Parmakların altındaki ilk uzun çizgi, duyguları yöneten kalptir. Gelecek olayları en doğru şekilde tahmin ettiğine inanılan J harfinin yanındaki çizgi, ikinci parmağın altındaki bir noktadan avuç içindeki tam ortadan aşağı doğru uzanır. Ne yazık ki,

Her elde bir kader çizgisi bulunur. Kesin bir yorumla, kader çizgisinin olmaması başarısızlık anlamına gelmelidir. Bununla birlikte, çoğu modern el falı uzmanı, kendi yöntemleriyle bunu rahatlıkla yorumlayabilmektedir.

Bu uğursuz işaretin etrafında. Ayrıca evlilikle ilgili çizgiler de var.

Çocuklar, sezgi ve daha birçok şey. Çizgilerin tam sayısı ve anlamları, falcıdan falcıya değişir.

El falcıları, çeşitli yüzlere atfedilen anlamların —

Elin şekilleri, birikmiş kadim bilgeliğin sonucudur.

Ancak bunu destekleyecek hiçbir kanıt yok. Anlamlar, geleneksel halk inanışlarına dayanarak atanmış gibi görünüyor ve

El falcısının Napolyon'un sol eline ait çizimi.

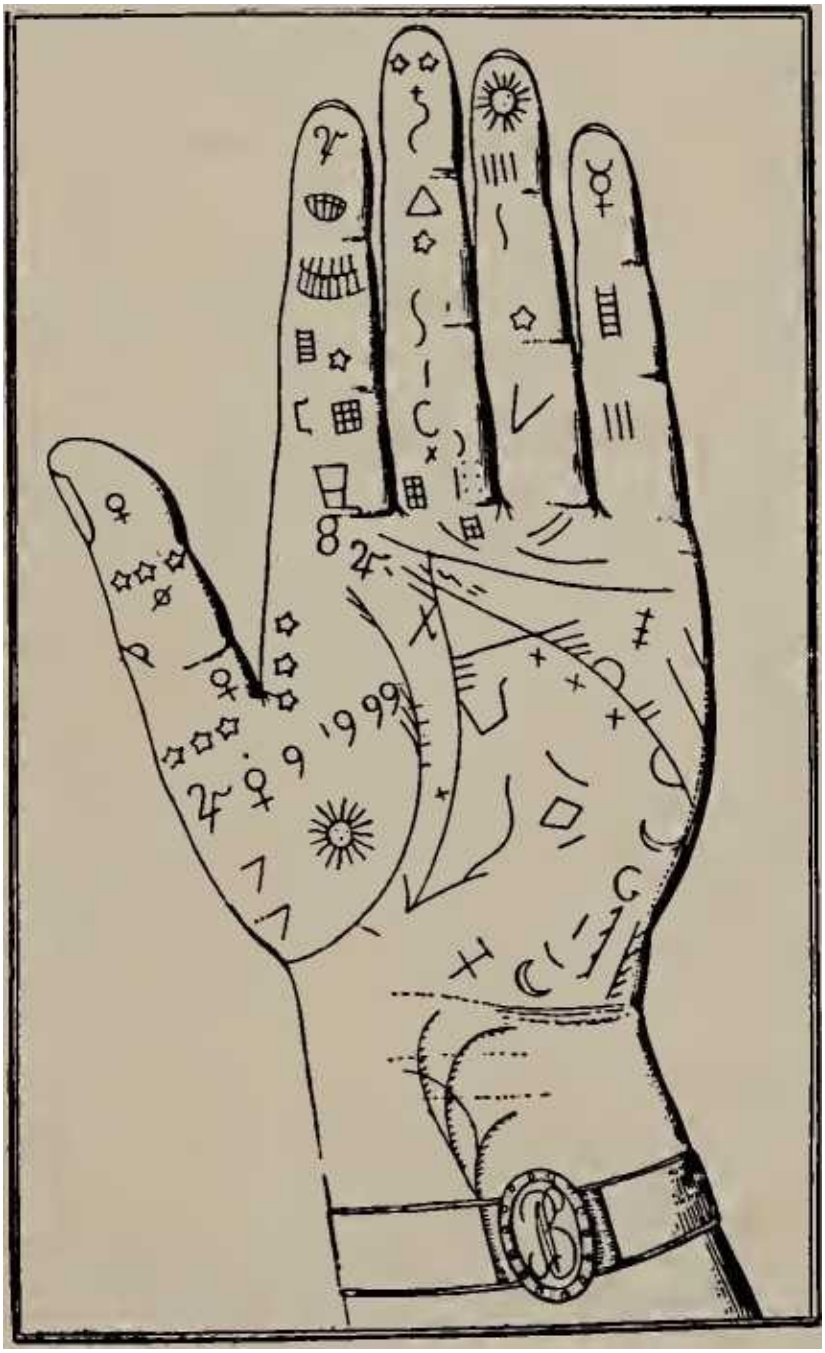

El falcısının ihtiyaçlarına uyacak şekilde değiştirilir veya uzatılırlar.

Astroloji ve diğer birçok kehanet biçiminde olduğu gibi, dikkate alınması gereken çok sayıda faktör vardır ve elin farklı özelliklerine verilen ağırlık ve anlam o kadar genel ve değişkendir ki, avuç içinden neredeyse her türlü

yorumlama yapılabilir. Sonuç olarak, el falı, herhangi bir kural setine veya eski bilgelik koleksiyonuna değil, sezgiye ve ilhama dayanır.

Günümüzde bazı el falcıları uygulamalarını "bilimsel" olarak haklı çıkarmaya çalışıyor. Bazıları, bir şekilde daha doğru olduğu teorisiyle, doğrudan müşterinin avucundan değil, sadece avuç içi izlerinden çalışıyor. Belki de kişiliğin bazı özellikleri eldeki kırışıklıklara yansıyor olabilir, ancak el falcıları bunu bilimsel olarak kanıtlamaktan çok uzaktalar.

El yazısından karakter okuma sanatı olan grafoloji, el falından çok daha saygın bir alandır. Grafoloji, polis ve mahkemeler tarafından belgelerin orijinalliğini belirlemek için sıklıkla kullanılan el yazısı analizi türüyle karıştırılmamalıdır. Her birimizin son derece bireysel bir yazma şekli vardır. Harfleri farklı şekilde oluştururuz, farklı açılardan yazarız vb. Bir uzman, bir bireyin yazısını diğerinden ayırt edebilmelidir, ancak pratikte uzmanlar sıklıkla aynı fikirde değildir ve sahtekarlar tarafından kandırılmışlardır. Bu nedenle, bu çok basit biçimde bile, el yazısı analizi kesin bir bilim olmaktan uzaktır.

Grafolog ise bir kişinin tüm karakterinin el yazısında yansıyabileceğine inanır. Grafolog geleceği gördüğünü iddia etmese de, birçoğu bir kişinin farklı koşullar altında nasıl tepki vereceğini söyleyebildiğini öne sürer.

Yazı, el yazısı ve zihin gibi alanlarda faaliyet gösteren şirketler, çeşitli pozisyonlar için başvuranları değerlendirmek amacıyla grafologlar işe almıştır. Grafologun görevi, başvuranın el yazısını analiz etmek ve şirkete iş için gerekli niteliklere sahip olup olmadığını bildirmektir; yani grafoloji gerçek anlamda tahmin işine giriyor.

Grafoloji, on yedinci yüzyılın başlarında İtalya'da başlamış gibi görünüyor. On dokuzuncu yüzyılın ortalarında Parisli Rahip Jean-Hippolyte Michon, döngülerin şekli, "t" haçlarının boyutu, "i" noktalarının konumu vb. gibi

ayrıntılı bir "işaretler" kümesi geliştirdi; bunları belirli zihinsel özelliklerle ilişkilendirdi. Rahibin işaretlerinin ve diğer erken dönem teorilerinin çoğu bugün terk edilmiş olsa da, yerlerine yenileri gelmiştir.

Genel anlamda grafoloji muhtemelen işe yarıyor. Özensiz bir el yazısına sahip bir kişinin başka konularda da özensiz olması muhtemeldir; buna karşılık, takıntılı derecede düzenli bir el yazısı, takıntılı derecede düzenli bir kişiliği gösterebilir. Adını son derece kişiselleştirilmiş bir şekilde imzalayan kişi, daha geleneksel bir imza kullanan kişiden muhtemelen daha gösterişlidir. Ancak el yazısı ve kişilik arasındaki bu korelasyonlar mantıklı görünse de, bunları destekleyecek yeterli istatistiksel kanıt gerçekten yok.

Grafoloji oldukça karmaşık hale gelebilse de, çoğunlukla özensiz el yazısı ile özensiz kişilik arasındaki gibi oldukça açık paralellikler kurmakla ilgilidir. İşte bazı örnekler: Küçük harf kullanan kişilerin özgüveni düşüktür; harfler arasındaki düzensiz boşluk değişken bir yapıyı gösterir; n veya m harflerinin vuruşları genişse, bu savurgan bir kişiyi gösterir; alttan açık harfler ikiyüzlü bir yapıyı gösterir.

Grafoloji uzmanları analizleri için etkileyici görünen argümanlar ortaya koyabilirler, ancak gerçekte hiçbir şeyi kanıtlayamazlar.

Bu ve diğer tüm karakter okuma biçimlerindeki zorluklardan biri, bir kişinin karakterinin anlaşılması güç bir nicelik olmasıdır. Diyelim ki el yazısı analizi bir kişinin "sevgi dolu" olduğunu gösteriyor. Bir kişi ailesi tarafından sevgi dolu, komşuları tarafından ortalama derecede arkadaş canlısı olarak görülebilir, ancak iş rakipleri tarafından soğuk ve duygusuz olarak değerlendirilebilir. İyi arkadaşlar bile belirli bir özelliğin bir bireye uygulanıp uygulanmadığı konusunda sıklıkla anlaşmazlığa düşerler. Herhangi birinin kişiliğine yeterince derinlemesine bakarsanız, her olası özelliğin bazı kanıtlarını bulmanız muhtemeldir. Katı bir cimri bir zamanlar cömertlik belirtileri göstermiş olabilir. Bu, grafologun el yazısının cimrinin

temelde cömert bir doğaya sahip olduğunu, ancak olumsuz koşullar nedeniyle cömertlik özelliğinin gömüldüğünü gösterdiği sonucuna varmasına olanak sağlayabilir.

Şu anda grafoloji, orta derecede saygın sayılabilecek bir konumda bulunuyor. Elbette, yan tezgahta ürünlerini satan falcılar ve kristal falcılarından daha iyi olmayan bir sürü eğlence amaçlı grafoloji uzmanı var. Ancak aynı zamanda, konuyu inceleyen, genellikle tanınmış üniversitelerde ders veren ve grafolojiyi bilimin kenarından bilimsel ana akıma taşıyacak türden kanıtlar derlemeye çalışan bir dizi ciddi, dürüst ve zeki insan da mevcut.

Modern grafoloji, Dr. Gall'ın yaşamı boyunca frenolojinin bulunduğu noktada duruyor. Ancak grafologlar, frenologlar kadar bilimsel kanıt sunmada başarılı olamazlarsa, bu konu saygınlığını kaybedecek ve nihayetinde safdillerin ve onları istismar edenlerin tekelinde kalacaktır.

V Her Şeyi Gören Ölüler

Ölülerle iletişim kurma büyüsü! Bu kelime bile uğursuz geliyor kulağa.

Ölülerle iletişim kurma büyüsü, kara büyülerin en karanlığı, en uğursuz, en tehlikeli ve en gizlisi olarak kabul ediliyordu. Bazıları için ise ölülerle iletişim kurma büyüsü, kara büyünün tek biçimiydi.

Kelimenin kendisi, Yunanca "nekros" (ölü) ve "manteia" (kehanet) kelimelerinden gelir. Dolayısıyla, nekromansi, ölüler aracılığıyla kehanet uygulamasıdır. Korkutucu bir uygulama olarak düşünülmesine şaşmamalı.

Tarihin büyük bölümünde insanoğlu, her zaman rahat olmasa da, ölülerle yakın bir ilişki sürdürmüştür. Çoğu halk, ölülerin hayalet veya ruh biçiminde yeryüzünde dolaştığına ve zaman zaman yaşayanlarla konuşabildiğine veya başka şekillerde temas kurup onları etkileyebildiğine inanmıştır.

Bazı halklar ölüleri kutsal kabul etmiş, bazıları ise onları görmezden gelmeye çalışmıştır; ancak çoğu insan ölülerin ruhlarından korkmuştur. Yaşayanlar ve ölüler arasındaki herhangi bir temas doğal olmayan ve dolayısıyla özellikle yaşayanlar için tehlikeli bir durumdu.

Bu nedenle çoğu insan ölülerin huzur içinde yatmasına razıydı; çünkü onları rahatsız etmek, doğal düzeni bozmak ve felakete davetiye çıkarmak anlamına geliyordu. Ancak ölülerin ruhlarının da var olduğuna inanılıyordu.

Geleceği tahmin etme gücü de dahil olmak üzere çeşitli doğaüstü güçler. Bu ele geçirilmesi zor hazinenin peşinde, her zaman karanlık ve tehlikeli nekromansi işine girmeye hazır birkaç kişi olmuştur.

Ölülerle iletişim kurma sanatı çok eski bir geçmişe sahiptir. Muhtemelen astroloji ve diğer birçok kehanet sanatının anavatanı olan Mezopotamya'da

başlamıştır. Başladığı dönemde ölülerle iletişim kurma sanatı oldukça saygın bir uygulamaydı. Babilliler, ölülerle iletişim kurmaktan sorumlu özel bir rahip sınıfı oluşturmuşlardı. Asutlu büyücüler genellikle "Ölen Ruhu Dirilten" unvanını taşırlardı.

Günümüze kadar ulaşan en eski edebi eser Gılgamış Destanı'dır. Yaklaşık altı bin yıl önce Mezopotamya'da yazılmıştır. Destan, kahraman Gılgamış'ın bir tanrının yardımıyla ölü arkadaşı Ea-Gani'yi çağırdığı bir büyücülük olayını anlatmaktadır.

Antik Yunanlılar zaman zaman hayaletlerden rahatsız olurlardı, ancak çoğunlukla ölülerin ruhları ait oldukları yerde, yani yeraltı dünyasında veya Limbo'da kalırlardı. Bu nedenle, Yunanlılar için nekromansi, ölüleri diriltmek değil, ölüler diyarına gidip onlara sorular sormak anlamına geliyordu.

Şüphesiz ki, ölülerle iletişim kurma (nekromansi) ile ilgili en ünlü Yunan öyküsü, MÖ 700 civarında yazılmış olan Homeros'un Odysseia'sında yer almaktadır. Kahraman Odysseus, yolculuklarından ne zaman nihayet eve döneceğini öğrenmek istemektedir. Ona, yakın zamanda ölmüş olan büyük Thebanlı kahin Tiresias'ın ruhuna sormak için yeraltı dünyasına inmesi tavsiye edilir. Ölülerin hepsi geleceği görme gücüne sahip değildi, ancak ölüm bile büyük Tiresias'ı kehanet yeteneğinden mahrum edememişti.

Eski İbraniler, tüm kehanetlerin doğrudan Tanrı'dan, peygamberlik rüyaları yoluyla veya ilahi ilham almış peygamberlerin sözleri aracılığıyla gelmesi gerektiğine inanıyorlardı. İbranilerin hoşgörüsü yoktu.

Komşularının uyguladığı çeşitli kehanet yöntemlerine karşı bir tepki gösterdiler. Ölülerle iletişim kurma (necromancy) onlara özellikle iğrenç geliyordu, çünkü Tanrı'ya karşı en büyük hakaret gibi görünüyordu. Yine de, ölülerle iletişim kurma da dahil olmak üzere tüm kehanet yöntemleri, İbrani

tarihinin erken bir döneminde yaygın olmalıydı. İncil zamanlarında bunları ortadan kaldırmak için yoğun çabalar sarf edildi. Ancak hiçbir zaman tamamen yok olmadılar. Bu, Kral Saul ve Endor'un "cadısı"nın İncil'deki öyküsünde açıkça görülmektedir. (Bu durumda "cadı", sihir veya kehanet uygulayan herkesi ifade ediyor gibi görünüyor.)

Filistilerle yapılacak belirleyici bir savaşa hazırlanan Kral Saul, Tanrı'nın kendisine savaşın nasıl sonuçlanacağına dair bir işaret vermesini umuyordu. "Saul Rabbe danışınca, Rab ona ne rüyalarla ne de peygamberler aracılığıyla cevap vermedi."

Kral, Endor'da büyücülükle ünlü bir kadına danıştı. Kendisi bu tür uygulamaları ölüm cezasıyla yasaklamış olmasına rağmen bunu yaptı. Büyücü, peygamber Samuel'in ruhunu çağırdı ve kehaneti korkunçtu: İsrailoğulları yenilecek ve Kral Saul ile oğulları ölecekti. Ertesi gün morali bozulan kral, ordusunu kehanet edilen yenilgiye götürdü. Oğulları savaşta öldürüldü ve kral umutsuzluğa kapılarak kendi kılıcıyla kendini bıçakladı.

Hristiyanlar da Yahudiler gibi ölülerle iletişim kuranlara karşı daha dostane değildi. Ölülerin ruhlarının cennete veya cehenneme gitmesi, yeryüzünde oyalanmaması gerekiyordu. Ölülerin bedenleri ise Kıyamet Günü'nde dirilişlerini beklemek üzere toprağa bırakılmıştı. Herhangi bir sihirbazın veya cadının, ne kadar güçlü olursa olsun, ölüleri diriltebileceği fikri, ortodoks Hristiyanlar için tamamen akıl almazdı. İsa Lazarus'u diriltmişti, ama hiçbir ölümlü insan Rab'bi taklit edemezdi.

Din adamları genel olarak ölülerle iletişim kurmanın yalnızca Şeytan'ın yardımıyla yapılabileceği konusunda hemfikirdi ve bunu denemeye kalkışan herkes cezalandırılacaktı.

Şeytanla iş birliği içindeydi. Tüm ruhların bir şekilde iblis olduğu varsayılıyordu.

Ancak diğer tüm kehanet biçimleri gibi, ölülerle iletişim kurma da yetkililer tarafından göz ardı edilebilir. William Shakespeare'in çağdaşı ve Kraliçe Elizabeth'in büyük gözdesi olan John Dee'nin durumunu ele alalım. Dee'nin kendisi hiçbir şekilde ölülerle iletişim kuran bir büyücü veya sihirbaz değildi. Geniş ilgi alanlarına sahip bir bilgin olup, denizcilik ve keşiflerle çok ilgileniyordu. Ama her şeyden önce, Dee büyü ve okültizmle ilgileniyordu. Ancak ne kadar çok çalışırsa çalışsın, "yeteneğe" sahip değildi; kendisi bir kahin değildi. Bu yüzden sonunda, ünlü bir büyücü, kehanetçi (kristal gözlemcisi) ve ölülerle iletişim kuran Edward Kelly'nin (veya Kelley'nin) hizmetlerinden yararlanmak zorunda kaldı.

Kelly'nin kötü bir şöhreti vardı; sihirbazlar zaten hiçbir zaman en saygın insanlar arasında yer almazdı. Rezil kariyeri boyunca bir noktada, Kelly'nin kulakları sihir yüzünden değil, sahtecilik yüzünden ceza olarak kesilmişti. O zamandan beri, kulaksızlığını gizleyen ve ona ciddi ve kahin bir görünüm kazandıran kapüşon benzeri bir şapka takıyordu.

Kelly'nin rivayet edilen ölülerle iletişim kurma maceralarından biri, John Weever tarafından yazılan 17. yüzyıldan kalma "Antik Cenaze Anıtları" adlı kitapta şöyle anlatılmıştır:

“Ölülerden gelecekteki olaylar hakkında bilgi edinmek için yapılan bu şeytani sorgulama, adı geçen Kelley tarafından uygulamaya konmuştur. Kelley, bir gece Lancaster ilçesindeki Walton-le-Dale parkında, Paul Waring (bu karanlık işlerdeki yol arkadaşı) ile birlikte, soylu bir genç beyefendinin hayatındaki bazı olayları ve ayrıca Şeytan'ın öngörüsüyle ölümünün şeklini ve zamanını öğrenmek için Cehennem Alayı'ndan bazılarını çağırmıştır...”

Anlatı, iki büyücünün nasıl olduğunu anlatmaya devam ediyor.

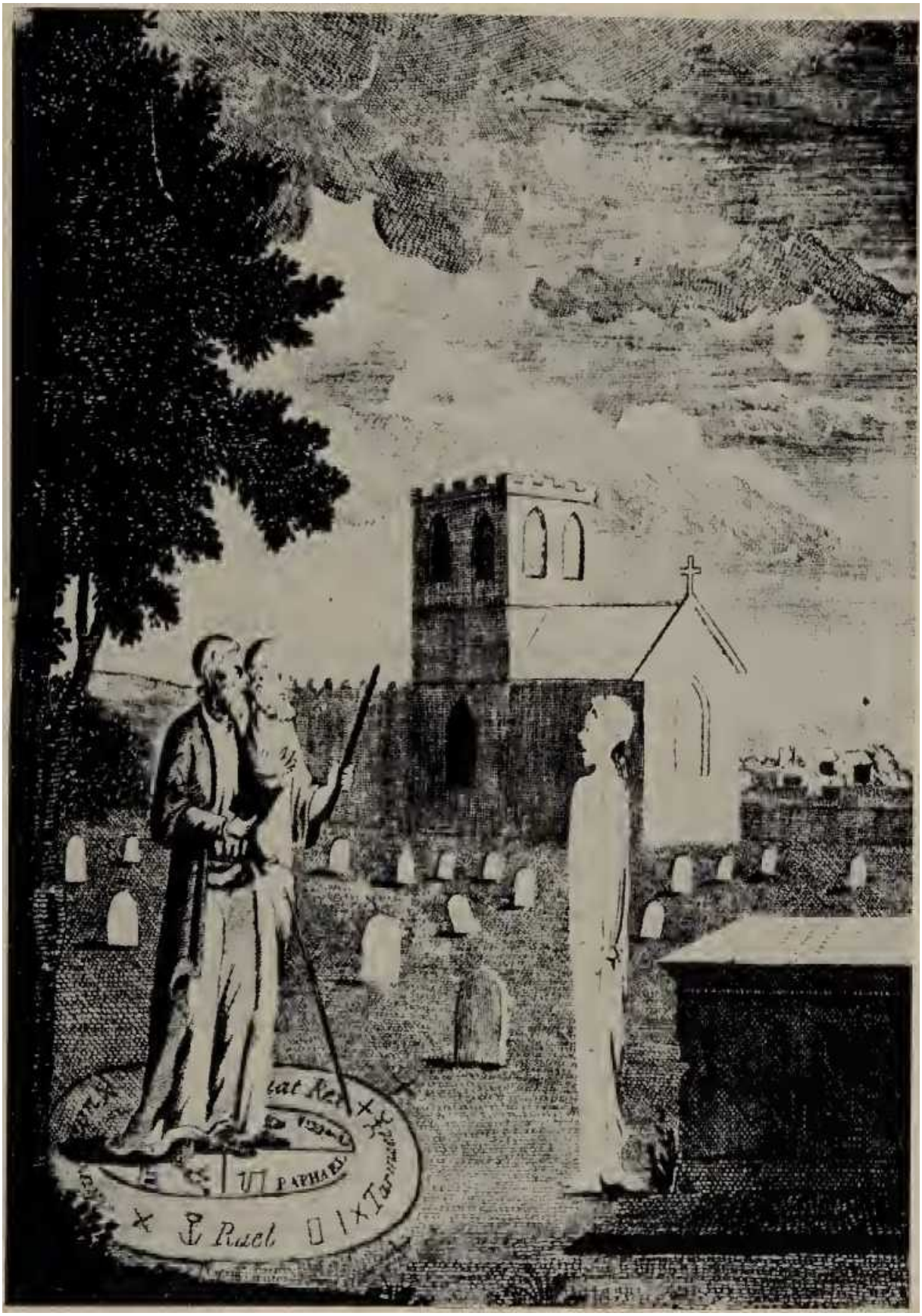
Ruel

Edward Kelly ve bir ortağı ölüleri diriltiyor.

Yeni gömülmüş bir cesedi mezardan çıkardı ve büyülü sözler kullanarak cesedin "adı geçen beyefendi hakkında garip kehanetler" vermesini sağladı.

Sevimsiz Kelly kısa süre sonra saygıdeğer Dee'nin paha biçilmez ortağı oldu; paha biçilmez çünkü Kelly olmadan Dee...

Geleceği Öngörmenin Büyülü Sanatı, geleceği tahmin edemediği için kristal küresi bulanık kaldı ve ruhlar görünmedi.

Kelly sayısız melek çağırmıştı, ancak en kalıcı yaratımı Madimi adında genç bir kızın ruhuydu. Dee'nin kendisi, aşırı derecede saf olsa da, dürüst bir adam gibi görünüyordu. Kendisi hiçbir zaman Madimi'yi veya Kelly'nin diğer yaratımlarından herhangi birini gördüğünü veya duyduğunu iddia etmedi. Bu ruhlar kendilerini yalnızca Kelly'ye görünür kılıyordu. Dee genellikle bir köşeye oturur ve ruhların, Edward Kelly aracılığıyla kendisine söylediklerini yazardı.

Kelly böylece iki tür nekromansi uyguladı. Biri, ruh çağırma seansları düzenleyip bedensiz ruhları çağırmayı, diğeri ise bir cesedi canlandırmayı içeriyordu. İkisinden de cesedi canlandırmak daha karanlık bir büyüydü. Bir cesedi canlandırmak için nekromansçı her zaman ayrıntılı ve çoğu zaman oldukça iğrenç ritüeller kullanırdı.

Kelly'nin mezarlıktaki faaliyetlerinin açıklaması, tüm süreci oldukça hafif gösteriyor; ceset yalnızca büyülerle canlandırılıyor. Ancak bir nekromantın çalışma şekli genellikle böyle değildi. Nekromansi bir sihirdi ve temel sihir prensibi "benzer benzeri üretir"dir. Bu nedenle, ölüleri kontrol etmek için nekromantın ölümün aurasını çağırması gerekir. Nispeten sakin bir ritüelde bile, nekromant ve yardımcılarının törenden birkaç gün önce küflü mezar kıyafetleri giymeleri gerekiyordu. Her şey hazır olduğunda, nekromant ve ekibi gece yarısı bir mezarlığa giderdi. Yardımcıları, baldıran otu ve afyon

gibi maddeleri yakan meşaleler taşıyordu. Bu maddelerin halüsinasyonlara neden olabilecek dumanlar yaydığı dikkate değerdir. Ardından gelmesi beklenen ölülerin diriltilmesi, meşalelerden çıkan uyuşturucu dumanların yarattığı bir yanılsama olabilir.

Tabut topraktan çıkarıldı ve açıldığında büyücü cesede üç kez sihirli değneğiyle dokundu ve bir büyü sözü söyledi. Bu tür bir durumda kullanılabilecek birçok sihirli formülden biri şudur:

“Kutsal Diriliş ve lanetlenmişlerin çektiği ıstıraplar vesilesiyle, [merhumun adı] ruhuna sesleniyorum ve emrediyorum ki, ebedi azap tehdidi altında, taleplerime cevap ver ve bu kutsal törenlere itaat et. Berald, Beraoald, Bal-bin, Gab, Gabor, Agaba, kalk, kalk, sana emrediyorum ve buyuruyorum.”

Formül Hristiyan terimleriyle ifade edilse de, özünde pagan bir uygulamadır. Bununla birlikte, Hristiyanlık ölülerle iletişim kurma geleneğini yumuşatmış veya en azından biraz temizlemiş gibi görünüyor.

Bunun aksine, Roma İmparatoru Nero (MS 37-68) döneminde yaşamış bir yazar olan Lucian'ın nekromansi hakkında söylediklerine bakabiliriz. Lucian, Büyük General Pompey'in oğlu Sextus Pompey'in geleceğin kendisi için neler sakladığını görmek istediğini ve bu yüzden bir nekromantın hizmetlerinden yararlanmaya karar verdiğini anlatır. Sextus Pompey şöyle demiştir: "Olimpiyat tanrılarına hizmet eden kahinlerin ve peygamberlerin bilmeceli cevaplar vermesi yeterli olsa da, ölülerle görüşmeye cesaret eden bir adam gerçeği duymayı hak eder." Bu durumda nekromant, açık bir mezarda yaşayarak ölülerle iyi ilişkiler kuran, özellikle iğrenç bir yaşlı kadın olan Erichtho'ydu.

Kadın, ciğerleri sağlam olan taze bir ceset istedi. Eski cesetlerin, diye yakındı, "sadece anlamsızca ciyaklıyorlar." Uygun bir ceset bulunduğunda, Erichtho, diğer şeylerin yanı sıra, kuduz köpeklerin köpüğünden, bir vaşakın

bağırsaklarından ve cesetle beslenmiş bir sırtlanın hörgücünden oluşan bir iksir hazırladı. Bu karışım, ölü adamın göğsündeki bir deliğe döküldü. Ardından Erichtho, kulakları sağır eden bir büyü okumaya başladı.

On altıncı yüzyıldan bir sihirbaz bir iblisi çağırıyor.

BEN

Büyü tamamlandığında bir hayalet belirdi, ancak önce cesede girmeyi reddetti. Bunun üzerine Erichtho onu cehennemin tüm güçleriyle tehdit etti ve sonunda hayalet cesede girdi, ceset de sıçrayarak kendisine yöneltilen soruları yanıtladı. Ödül olarak ceset küle dönüştürüldü, böylece bir daha asla büyücülükte kullanılamayacaktı.

Neyse ki, cesetleri canlandırma ve onlara gelecek hakkında sorular sorma girişimleri hiçbir zaman özellikle popüler olmamıştır. Modern zamanlarda bu tür girişimler neredeyse tamamen gözden düşmüştür. Birkaç modern Satanist, sihir yoluyla ölüleri dirilttiklerini iddia eder, ancak bu tür iddialar hayal ürünü kurgu alanına girer; aslında cesetleri canlandırma hakkındaki tüm iddialar kurgu olarak kabul edilmelidir.

Ölülerin ruhlarını çağırmayı içeren ikinci tür nekromansi, çok daha yaygın olarak denenmiştir. Ancak bu bile nekromansi uygulayıcısı için zorlu ve tehlikeli bir iş olabilirdi. Ruhların kendisine zarar vermesini önlemek için ayrıntılı büyülü hazırlıklar yapması gerekiyordu. Ölülerin ruhlarıyla yüzleşme hazırlıkları genellikle şu şekildeydi:

Şeytan çağırmak için kullanılanlara neredeyse tamamen benziyorlar.

Ölülerin çağrılmasının gerçekleşeceği yer son derece önemliydi. Yirminci yüzyılın başlarında yaşamış İskoç okültist Lewis Spence, “ya siyahla kaplı ve sihirli bir meşale ile aydınlatılmış yeraltı bir mahzen; ya da sık bir ormanın veya çölün ortasında, ya da birkaç yolun kesiştiği geniş, ıssız bir ovada, ya da eski kalelerin, manastırların, kiliselerin vb. kalıntıları arasında, ya da deniz kıyısındaki kayalıklar arasında, özel bir mezarlıkta veya gece saat on iki ile bir arasında, ya ayın çok parlak parladığı ya da gök gürültüsü, şimşek, rüzgar ve yağmur fırtınalarıyla unsurların alt üst olduğu herhangi bir ciddi, melankolik yerde; çünkü bu yerlerde, zamanlarda ve mevsimlerde ruhların ölümlü gözlere daha az zorlukla kendilerini gösterebildikleri ve bu temel dış dünyada en az acıyla görünür kalabildikleri iddia edilmektedir” diye önermiştir.

Ölüm diriltici adam, uygun derecede kasvetli bir yer seçtikten sonra…

19. yüzyıldan kalma kaba bir çizim, bir büyücünün ölüleri dirilttiğini gösteriyor.

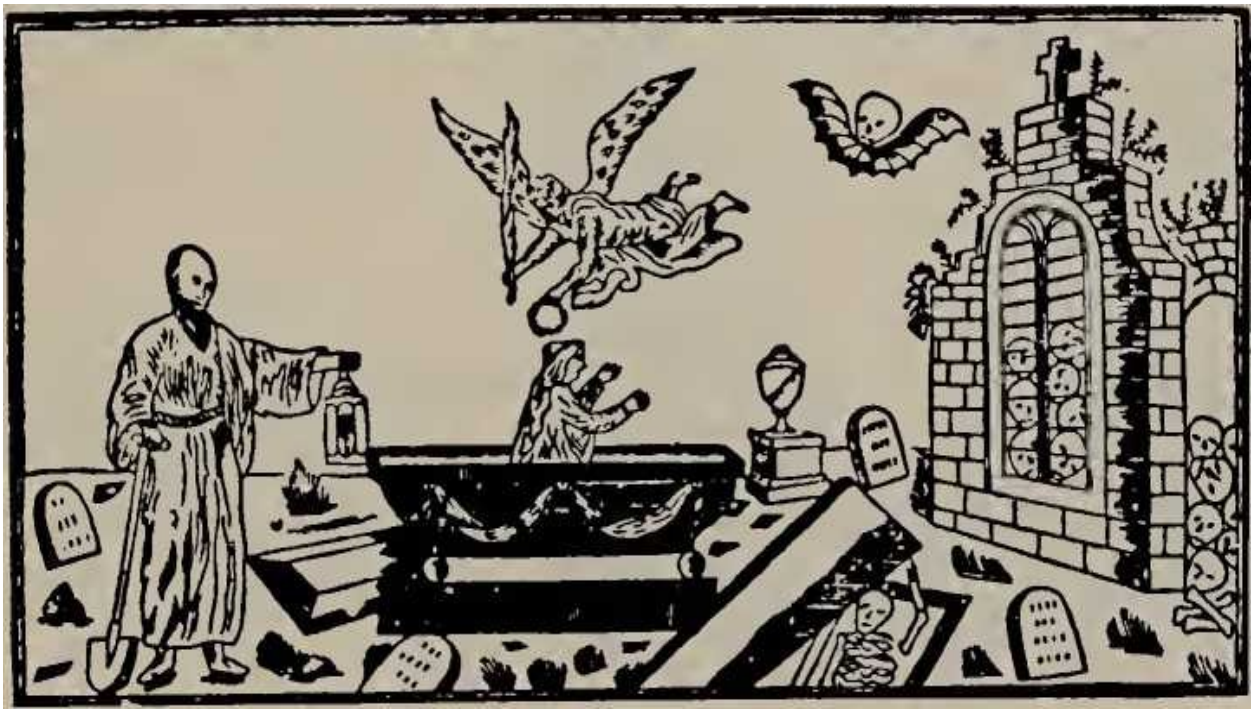

Cer, yere sihirli bir daire çizdi ve "üzerine Tanrı'nın kutsal isimleri yazıldığında, gücü o kadar artar ki, hiçbir kötü ruh onu aşamaz veya doğaları gereği bu kutsal isimlere karşı duydukları antipati nedeniyle sihirbaza veya arkadaşına zarar veremez."

Ölüleri diriltme uzmanı ve yardımcıları daha sonra çemberin içine girdiler ve böylece korunarak sihirli büyüler okumaya başladılar. Kullanılabilecek sayısız büyü vardı ve bunların hepsi Hristiyan ve pagan unsurlarının karışık bir karışımını içeriyordu. "...ve şu anda, cehennem ruhları garip ve korkunç sesler, ulumalar, titremeler, parlamalar ve en korkunç çığlıklar ve bağırışlar çıkarıyorlar, görünür hale gelmelerinin habercisi olarak."

Açıkçası, ruhları çağırma ritüelleri o kadar karmaşık ve zordu ki, denenmesinden çok hakkında konuşuluyordu. Girişim başarısız olduğunda, büyücü için başarısızlığın ritüelin yanlış yapılmış bir bölümünden kaynaklandığını iddia etmek oldukça kolaydı.

Ancak, ölülerden gelecek hakkında bilgi almak için daha kolay ve yaygın bir yöntem vardı. Bir cesedi canlandırmaya veya bir ruhu görünür kılmaya gerek yoktu. Bu yöntem, ölülerin bir "medyum" "aracı" vasıtasıyla konuşmasına izin vermeyi içeriyordu. "Ele geçirilme" fikri, yani yaşayan bir kişinin bedeninin dışarıdan bir şey tarafından -bir tanrı, bir iblis veya bir ruh- "ele geçirilebileceği" veya kontrol edilebileceği fikri, eski ve yaygın bir fikirdir.

Birçok yerde "cin çarpması" yaşayan kişi ilahi ilham almış olarak kabul ediliyor ve cin çarpması halindeyken yaptığı her türlü peygamberlik sözü son derece ciddiye alınıyordu. Ancak Hristiyan Avrupa'da cin çarpması kötü bir şey olarak görülüyor ve "cin çarpması yaşayan" kişi bir şeytanın pençesinde talihsiz biri olarak değerlendiriliyordu. Yine de bu görüş yaygın değildi.

Evrensel olmasına rağmen, son derece duygusal ibadet biçimlerini benimseyen çok sayıda küçük Hristiyan mezhebi vardı. Bu tür ayinler sırasında ibadet edenler veya mezhep lideri coşkuya kapılabilir ve kendilerini Tanrı'nın ruhu tarafından "ele geçirilmiş" hissedebilirlerdi. Bu gibi zamanlarda peygamberlik sözleri yaygındı.

18. yüzyılın sonlarında, "hipnotizmin babası" olarak anılan Franz Anton Mesmer'in takipçileri, insanları trans haline sokmakla meşguldüler. Bu trans halindeki kişilerden en azından bazıları, ölülerin ruhları tarafından ele geçirilmiş gibi davranmaya ve kehanetlerde bulunmaya başladılar.

Bundan biraz daha önce, bu dünya ile son derece organize olmuş devasa bir ruhlar dünyası arasında kolay ve düzenli temas fikri, Emanuel Swedenborg adlı bir adam tarafından popülerleştirilmişti. Swedenborg, elli altı yaşına kadar seçkin bir bilim insanı ve büyük bir bilgi birikimine sahip bir kişi olarak biliniyordu. İsveç Kraliçesi onu soylu sınıfına yükseltmişti. Ancak, bir dizi rüya veya

Ruhlar dünyasını ziyaret ettiğini iddia eden filozof Emanuel Swedenborg.

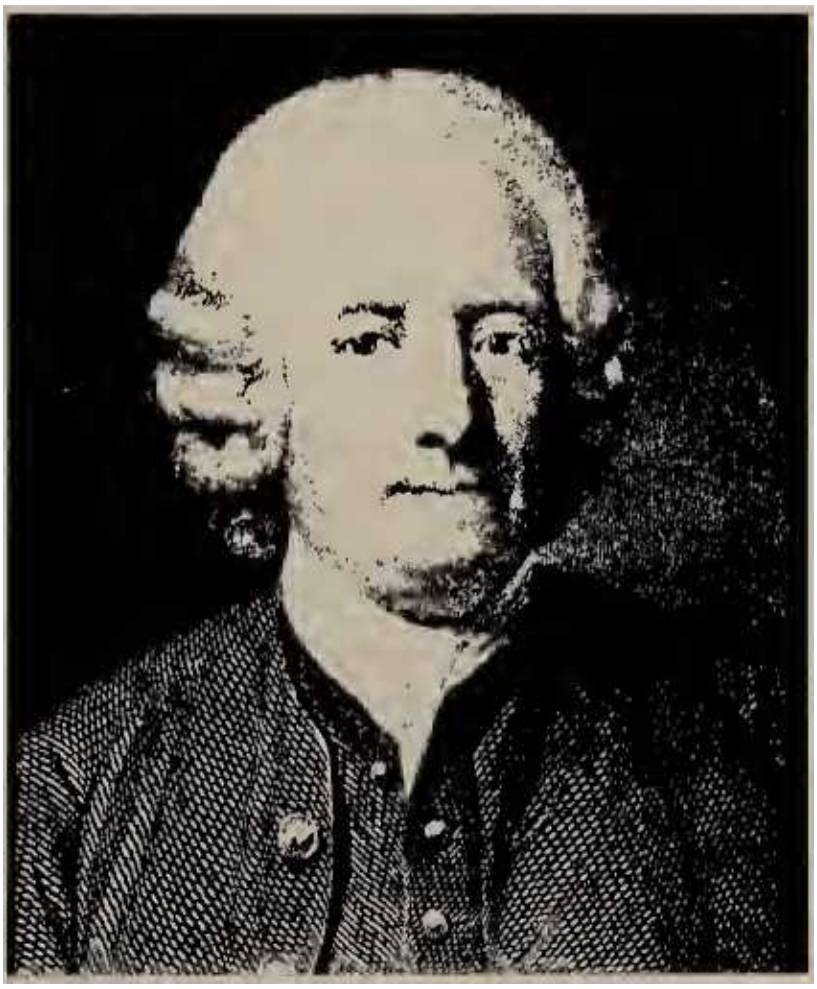

Geleceği Görme Büyüsü adlı eserinde Swedenborg, düzenli olarak ruhlar diyarına yolculuk yaptığını ve ölülerle konuştuğunu iddia etmeye başladı.

Arkadaşları onun delirdiğini düşündüler ve muhtemelen haklıydılar. Ama Swedenborg bağırıp çağırmadı. Ruhlar hakkında sakin ama ısrarcı bir şekilde konuştu. Yirmi yıl boyunca birbiri ardına devasa ve okunması zor kitaplar yazdı. Bu yüzden herkes onu rahat bıraktı.

Ancak zamanla Swedenborg, bir peygamber veya kahin olarak ün kazanmaya başladı. Geleceğe dair tüm bilgilerinin ölülerin ruhlarıyla yaptığı konuşmalardan geldiğini iddia etti. Swedenborg'un üç yüz mil uzakta yanan bir yangını tarif ettiği, İsveç Kraliçesi'ne ölen kardeşinden gizli bir mesaj ilettiği ve kendi ölüm gününü doğru bir şekilde önceden bildirdiği söyleniyordu. Bu iddiaları destekleyen kanıtlar yetersiz ve çoğu zaman çelişkili olsa da, bugün bile bazıları Swedenborg'u bir peygamber olarak görüyor.

Swedenborg'un 1772'de seksen bir yaşında ölümünden sonra, hayranları onun öğretilerine dayalı bir din kurdular. Bu dinin günümüzde hala takipçileri var, ancak sayıları hiçbir zaman çok fazla olmadı. Bununla birlikte, Swedenborg'un ruhlar dünyası hakkındaki fikirlerinin etkisi, Swedenborgcu kiliselere mensup olanların sayısının çok ötesine uzanmıştır.

Swedenborg hayattayken, dünyada ruhlarla konuşabilecek tek kişinin kendisi olduğunu, çünkü diğer insanların kötü ruhlar tarafından aldatılma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu ısrarla savundu. Ancak ruhlar dünyasına büyücülüğün tüm o sihirli saçmalıklarına gerek kalmadan ulaşılabileceği fikri yaygınlaştı.

"Cin çarpması," manyetizma ve İsveç-Borgculuk gibi tüm bu fikirler Amerika'ya getirildi ve modern spiritüalizm olarak bilinen o egzotik hareketi oluşturmak üzere bir araya geldi.

Pek çok kişi öncelikle Amerika'ya gelme amacı gütmüştü.

Yeni Dünya'nın uçsuz bucaksız topraklarında, dini özgürlük ve küçük, duygusal Hristiyan mezhepleri dünyanın hiçbir yerinde olmadığı kadar gelişti. Bizim amacımız açısından bunların en önemlisi Şakerlerdi. Şakerler, 1774'te İngiltere'den Amerika'ya göç eden "Anne" Ann Lee'nin takipçileriydi. İki yüzyılı aşkın süren bir topluluk ağı kurdular; hatta

günümüzde bile çok yaşlı birkaç Şaker hala hayatta. Amerika Birleşik Devletleri'nde kurulmuş en başarılı topluluktular ve el sanatları ve mimarileri haklı olarak ünlüdür.

Şakerler için tüm cinsellik "bedensel şehvet"ti ve tamamen bekâr bir yaşam sürüyorlardı. Dahası, sade bir yaşam ve sıkı çalışmaya inanıyorlardı. Şaker topluluklarında, ne kadar masum olursa olsun, her türlü eğlence kesinlikle yasaktı. Ancak Şakerlerin bir çıkış noktası vardı: dans ve diğer bedensel hareketleri içeren ve zaman zaman oldukça şiddetli hale gelen dini ayinleri. Bu uygulamadan dolayı mezhep, önce alay konusu olan, ancak sonunda gururla benimsedikleri Şaker adını aldı. Bu ayinler sırasında ibadet edenler genellikle kendilerini kaybeder ve Tanrı'nın ruhu tarafından "ele geçirilmiş" gibi davranırlardı. Ayrıca ilhama da büyük inançları vardı. Bir ayin sırasında, Tanrı'nın iradesiyle "ilham" alan herkes konuşma yapabilirdi.

1830'ların sonlarında bu ibadet yeni bir boyut kazandı. Hareketin kurucuları uzun zaman önce ölmüştü, ancak aniden "ruhlarının" topluluğun kendinden geçmiş üyelerinin "araçları" aracılığıyla yeniden konuştuğu görüldü. "Ruhlardan" çok sayıda şarkı, şiir ve diğer ilham verici yazılar alındı. Ayrıca kehanet mesajları da gönderdiler ve Şaker "araçlarının" Lafayette'in ölümünü, telgrafın icadını, 1848 Avrupa devrimlerini ve daha fazlasını önceden bildirdiği iddia edildi.

Köleliğin Kaldırılması Bildirgesi ve Lincoln'ün suikastı.

Bu heyecan Sha halkını sardığı sıralarda,

O dönemde, az sayıda hipnozcu (veya o zamanlar adlandırıldığı gibi mesmerist) Amerika Birleşik Devletleri'nin doğu kesimlerinde seyahat ederek hipnoz gösterileri yapıyor veya dersler veriyordu. 1843'te, gezgin bir hipnozcu New York, Poughkeepsie'yi ziyaret etti. Hipnoz ettiği kişilerden biri de fakir bir ayakkabı satıcısı olan Andrew Jackson Davis'ti. Davis, hipnoz

için özellikle iyi bir denekti ve daha sonra birçok yerel hipnozcu onu denek olarak kullandı. Sonunda, Davis yavaş yavaş hipnoz haline girmeye başladı.

kendisi.

1844'te Davis, antik Romalı hekim Galen'in ve Emanuel Swedenborg'un ruhlarının göründüğü bir vizyon gördü.

Genç Davis'e görevinin gizemli bir şeyi yaymak olduğunu söylediler.

Felsefe üzerine çalışan ruhlar, Amerika Birleşik Devletleri'nde büyük bir ruhsal değişimin yaşanacağını, ancak bunun öncesinde büyük bir toplumsal kargaşanın olacağını kehanet etmişlerdi. On altı yıl sonra İç Savaş patlak verdi, ancak ruhların bahsettiği şeyin bu olmadığı anlaşılıyor. Davis, evrenin geleceği hakkında belirsiz kehanetler içeren çok uzun kitaplar yazdı. Kitaplarının ruhlar tarafından dikte edildiğini iddia etti. Bu kitaplar...

Kendi dönemlerinde çok popülerdiler.

Yeni nekromansi akımının patlamasının asıl kıvılcımı 1848'de atıldı. Rochester'dan yaklaşık yirmi mil uzaklıktaki küçük Hydesville, New York kasabasında, Fox kardeşler adlı iki genç kız, vuruşlar veya tıkırtılar yoluyla ruhlarla iletişim kurduklarını söylediler. Kızlar ruhlara bir soru sorar ve ruhlar da masaya vurarak cevap verirdi—evet için bir vuruş, hayır için iki vuruş. Kısa süre sonra vuruşlar yerini doğrudan sesli iletişime bıraktı. Ruhlar medyumun kontrolünü ele geçirir ve onun aracılığıyla konuşurlardı. (Çoğu medyum kadındı.) Bir diğer yaygın yöntem ise...

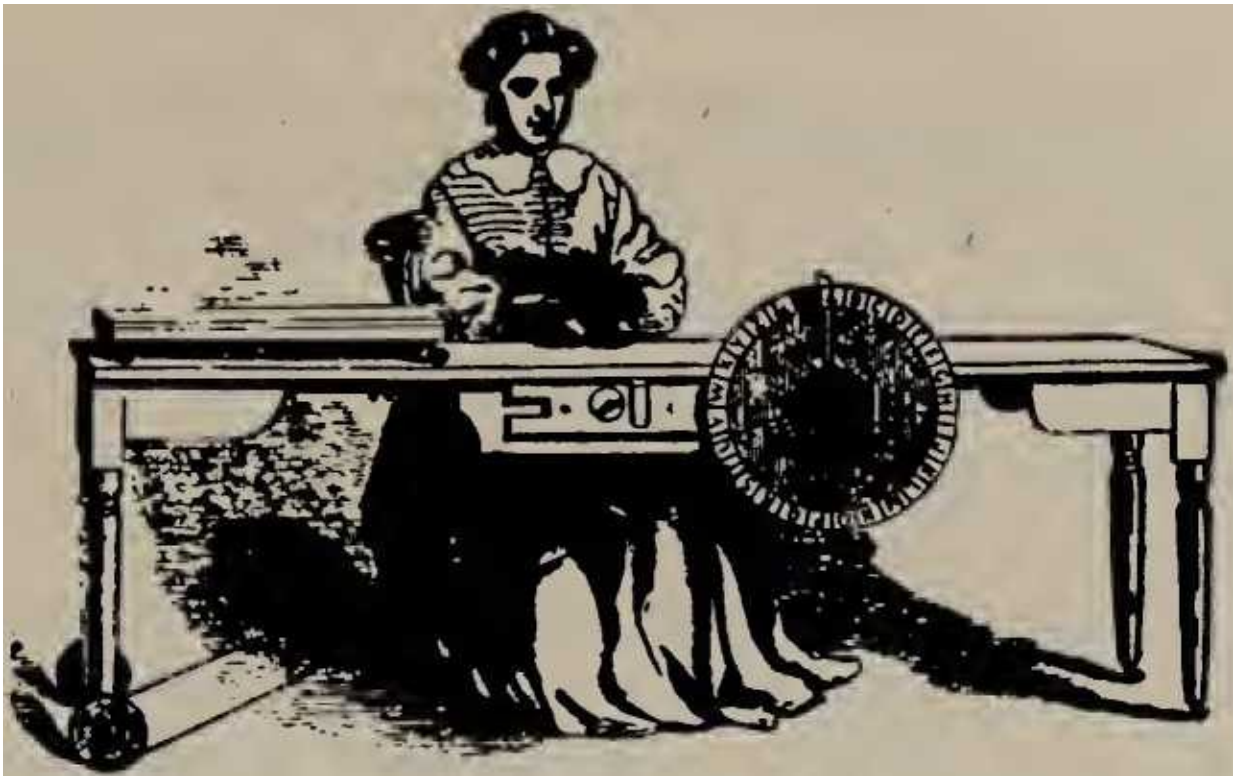

19. yüzyılda ruhlarla iletişim kurmak için kullanılan bir cihaz. Masanın yuvarlanma hareketleri, mesajı oluşturan harflere işaret eden bir göstergeyi hareket ettiriyordu.

İletişim yöntemi, ruhların medyumun elini yönlendirdiği otomatik yazıydı. Birkaç yıl içinde dünyanın her yerinden insanlar medyumlarla görüşmeye başladı.

Bu hareket spiritüalizm olarak bilinmeye başladı. Birçok ortodoks dindar insan spiritüalizmden dehşete düştü. Medyumların ya şeytanlar tarafından ele geçirildiğini ya da eski ve dinsiz bir uygulama olan ölülerle iletişim kurma (nekromansi) ile uğraştığını düşünüyorlardı. Spiritüalistler ise nekromansi suçlamasına karşı çıktılar. Nekromansinin, ruhları kötü ve şeytani varlıklar olarak gösteren kara bir sanat olduğunu ısrarla savundular. Spiritüalizmin ise korkunç büyüyü içermediğini ve ruhlar tarafından iletilen mesajların genellikle yüce ve dini bir tonda olduğunu iddia ettiler. Doğrusu,

spiritüalizm geleneksel nekromansinin korkunçluğunun aksine neşeliydi. Nekromanslar genellikle ölülerden kasvetli kehanetler alırken, spiritüalistler çok daha iyimser kehanetler aldılar. Ancak katı bir yorumla, ölülerle konuşmak nekromansi ise, modern spiritüalizm kesinlikle nekromansiydi.

Spiritüalizm uzun bir süre oldukça popülerdi ve spiritüalist seanslar (ölüleri çağırmak amacıyla yapılan toplantılar) hala düzenleniyor. Ancak yıllar içinde birçok medyumun sahtekar olduğu ortaya çıktı. Modern spiritüalizmi gerçekten başlatan Fox kardeşler bile, yaptıkları konuşmaları uydurduklarını itiraf ettiler. Daha sonra bu itirafı reddettiler, ancak spiritüalizm genel olarak kötü bir üne kavuştu.

Günümüzde ölülerle iletişim kurma girişimlerinin çoğu eğlenceli ve hiç de ciddi değil. Belki siz de bir Ouija tahtası kullandınız veya en azından birini gördünüz. İsmi egzotik bir Doğu ruhundan alınmış gibi görünse de, kökeni çok daha sıradan. Fransızca "evet" anlamına gelen "oui" ve Almanca "evet" anlamına gelen "fa" kelimelerinden oluşuyor. Ouija tahtası "Evet Evet tahtası" olarak çevrilebilir.

Modern Ouija tahtası, ölülerden veya diğer ruhlardan mesaj almak için kullanılan uzun bir cihaz serisinin en sonuncusudur. Günümüzde yaygın olarak kullanılan tahta, üzerine alfabenin harflerinin basıldığı, son derece cilalanmış bir tahta parçasıdır. Tahtanın kendisinden daha önemli olan ise, küçük üç ayaklı bir masaya benzeyen planchette'tir.

Ouija tahtasını iki kişi kullanır. Tahtayı aralarına alarak otururlar ve parmaklarını hafifçe planchette'in üzerine koyarlar. İçlerinden biri ruhlara bir soru sorar. Ardından planchette hareket etmeye başlar ve tahtadaki harfleri işaret ederek cevabı heceler.

Parmaklarını planchette'in üzerine koyan iki kişiden hiçbirinin onu itmesi gerekmiyor. Tüm hareketlerin ruhlar tarafından yönlendirildiği söyleniyor. Ancak gerçekte, insanlar planchette'i hareket ettiriyorlar, çoğu zaman ne yaptıklarının bilincinde olmadan.

Eğer daha önce Ouija tahtasıyla çalıştıysanız ve sorularınıza verdiği cevaplardan etkilendiyseniz, bu size de ilginç gelebilir.

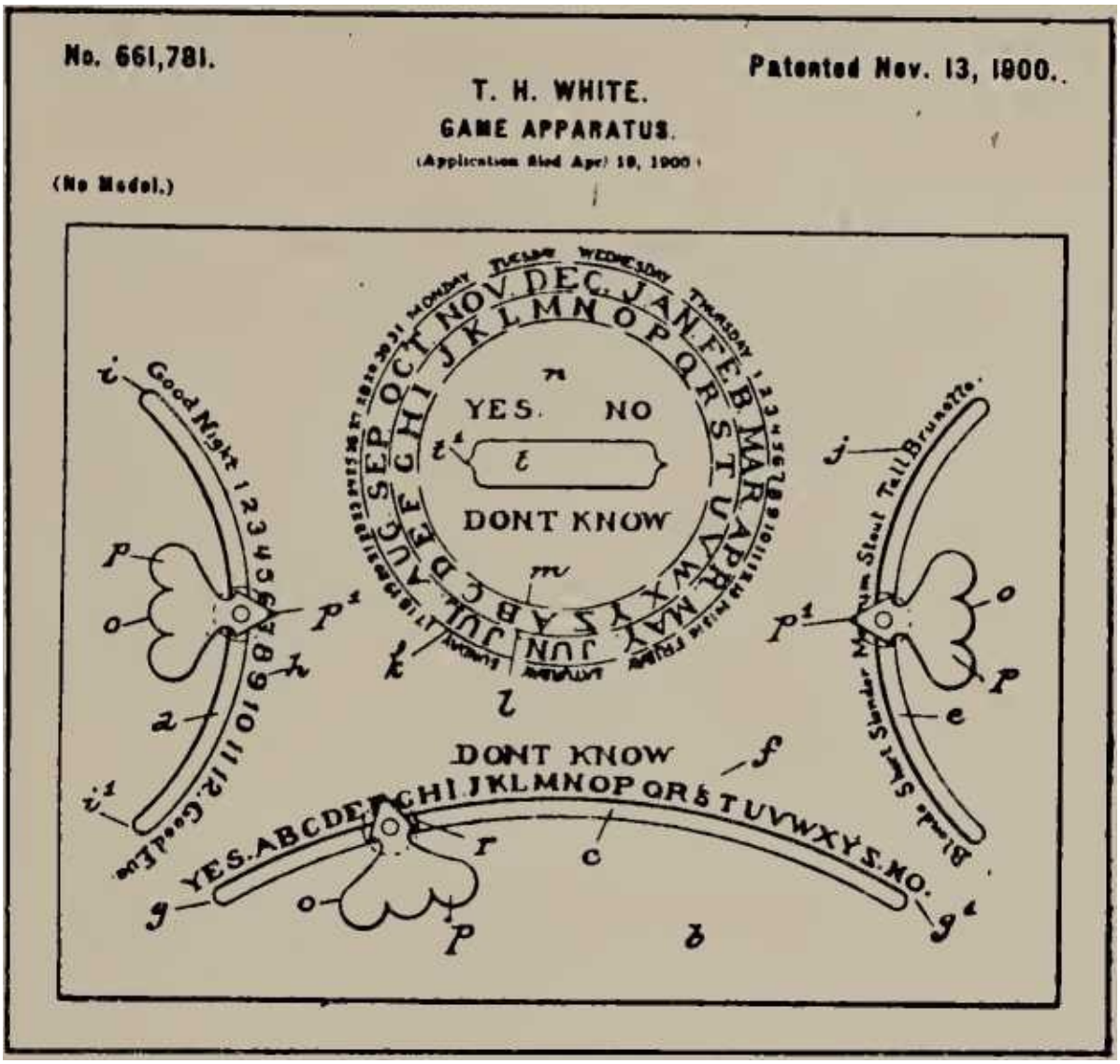

Ruhlarla iletişim kurmak için kullanılan ve Amerika Birleşik Devletleri'nde patenti alınmış iki cihaz.

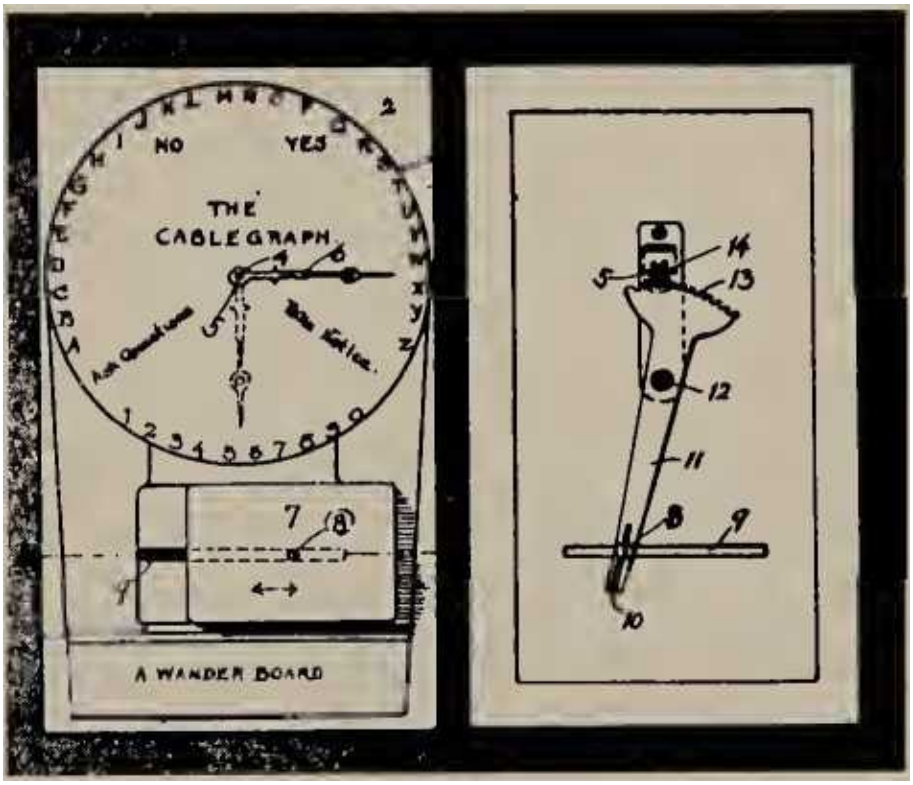

İstemsiz kontrolün bu açıklaması kabul edilmesi zor bir açıklama. Yine de o kadar çok kez test edildi ki, ne kadar hayal kırıklığı yaratıcı görünse de, bu sonucu reddetmek zor.

1890'larda spiritüalizm çılgınlığı İngiltere'ye ulaştıktan hemen sonra, büyük fizikçi Michael Faraday, masa döndürme fenomeninden yeterince etkilenerek bu olayı araştırmaya başladı. Bu, spiritüalizmin ilk dönemlerinde ruhlarla iletişim kurmanın popüler bir yöntemiydi. Bir grup insan, ellerini hafifçe masanın üzerine koyarak bir masanın etrafına otururdu. Biri bir soru sorar ve soruya cevaben masa hareket etmeye başlardı. Ouija tahtası, bir zamanlar popüler olan masa döndürme uygulamasının sadece bir gelişmiş halidir.

Kapsamlı bir dizi deneyden sonra Faraday şu sonuca vardı: “Benim için açık bir nokta şudur ki, taraflar bunu şiddetle isteseler de, masayı sıradan mekanik güçle hareket ettirmeyi amaçlamazlar ve buna inanmazlar. Masanın ellerini çektiğini söylerler; önce masa hareket eder ve onlar da onu takip etmek zorundadırlar.” Faraday, “yanlışlık davasına iyi niyetle tanıklık edenlerin” sayısına şaşırdığını ifade etti.

VI. Hayaller Gerçekleşir mi?

Mısır'ın Büyük Sfenksi'nin ön pençeleri arasında bir stel, yani yazıtlı bir taş levha bulunur. Bu levha, yaklaşık MÖ 1420 yılında Firavun IV. Thutmose tarafından dikilmiştir. Stel, firavunun tahta çıkmadan kısa bir süre önce gördüğü bir rüyayı anlatır. Kraliyet iktidarı için birçok rakip vardı ve IV. Thutmose olacak olan prens, davasının zafer kazanacağından hiç emin değildi. Bu tür iktidar mücadelelerinde kaybedenlere genellikle sert davranılırdı, bu yüzden prensin geleceği konusunda büyük bir endişesi olmalıydı. Yazıtta belirtildiği gibi, tanrı Harmachis-Chepera Re-Tenu ona rüyasında göründü ve eğer sfenksin etrafına yığılan kumu temizlerse, Mısır tahtını ona vereceğini vaat etti. Bu yapıldıktan sonra, prens hızla rakiplerinden kurtuldu ve firavun oldu.

Bu, kehanet içeren bir rüya hakkında bilinen en eski hikayelerden biridir. Kehanete inananlar tarafından sıklıkla alıntılanır. Ancak ne yazık ki, muhtemelen doğru değildir. Thutmose'un rüyası neredeyse kesinlikle psişik olmaktan çok politikti. Thutmose IV, kraliyet ailesiyle doğrudan akrabalığı olmayan ve tahta güçlü bir hak iddiasında bulunmayan bir gaspçıydı. Meşruiyetini tesis etmek için denedi

Tahtı gasp etmesinin tanrı tarafından emredilmiş gibi görünmesini sağlamak. Bu tür siyasi-dini propaganda eski Mısır'da yaygındı. İlk Thutmoslardan biri, bir alayda taşınan tanrı heykelinin yanından geçerken "eğilmesini" sağlamıştı. Bunun ilahi lütfun bir işareti olduğu ve taht üzerindeki iddiasını güçlendireceği düşünülüyordu.

Thutmose IV'ün gerçekten böyle bir rüya görüp görmediği veya sadece uydurup uydurmadığı burada önemli değil. Önemli olan, iktidarı gasp etmesini haklı çıkarmak için kehanet içeren bir rüyayı bahane olarak seçmiş

olmasıdır. Kehanet içeren rüyalar, eski Mısır halkı ve modern zamanlara kadar birçok halk tarafından çok ciddiye alınmıştır. Bugün bile, rüyalar ve rüya görme hakkındaki fikirlerimiz büyük ölçüde değişmiş olsa da, birçok insan hala rüyaların bize geleceğe dair bir bakış açısı verdiğine inanma eğilimindedir. Hala rüyaların gerçekleştiğinden bahsediyoruz ve modern psişik araştırmacılar tarafından toplanan kehanetlerin veya gelecekteki olayların önceden görülmesine dair örneklerin çoğu rüyalarda alınmıştır.

Kehanet içeren rüyalar fikrinin nasıl ve nereden kaynaklandığı bilinmiyor. Ancak bu inancın altında yatan düşünce, uykunun ruhu veya canı zaman ve mekân içinde yolculuk etmeye ve Tanrı veya tanrılarla konuşmaya özgür kıldığı fikri gibi görünüyor. Rüyaların bu yolculukların bir hatırası olduğuna inanılıyordu. Hristiyanlık çağının ilk yüzyılında yaşamış Romalı-Yahudi tarihçi Josephus, yaygın olarak kabul gören bu fikri şu sözlerle ifade etmiştir:

"Söylediklerimin doğruluğunu en açık şekilde kanıtlamak için uyku halini örnek vereyim: Ruhlar, beden onları rahatsız etmediğinde, kendilerine güvenerek ve Tanrı ile ittifak kurarak O'nunla konuşarak en tatlı huzuru bulurlar; böylece her yere giderler ve birçok geleceği önceden görürler."

Antik Yunanlılar kehanet içeren rüyalara büyük önem verirdi ve kehanet içeren rüyaların çok özel bir biçimini geliştirdiler.

Asklepios Kültü. Asklepios, Yunan tıp tanrısıydı. Tanrıya adanmış tapınaklarda, bir hastalıktan şifa arayan kişilerin uyumak için gittikleri özel bölmeler vardı. Uyurken, Asklepios'un rüyalarında onlara görünmesi beklenirdi. Tanrının daha sonra ya uyurken hastalıklarını iyileştireceği ya da rüyalarında bir tedavi önereceği düşünülürdü. İyileştiklerine inananlar, iyileşmelerini genellikle bir taş tablete kaydederlerdi ve bu tabletlerin birçoğu modern bilim insanları tarafından bulunup tercüme edilmiştir. İşte tipik bir örnek: Sakat bir adam sedyeyle tapınağa getirildi. Rüyasında

tanrının koltuk değneğini kırdığını ve ona bir merdivene tırmanmasını emrettiğini, sonra da sadece kısmen tırmandığında onu korkaklıkla azarladığını gördü. Ertesi sabah adam uyandı ve merdivene tırmandı.

Yunanistan'da başlayan bu kült, tüm Akdeniz dünyasına yayıldı. Popülaritesinin zirvesinde, tıp tanrısına adanmış dört yüz kadar tapınak vardı. Bu kült, yüzlerce yıl boyunca popülaritesini korudu.

Tıp tarihçileri arasında Asklepios kültünün hastalıkları iyileştirmedeki etkinliği konusunda önemli tartışmalar yaşanmıştır. Birçoğu kültün tamamen bir aldatmaca olduğuna ve rüya yoluyla iyileşmeye dair birçok mucizevi tanıklığın, dikkatsiz rahipler tarafından saf hastaları kandırmak için uydurulmuş kurgular olduğuna inanmaktadır.

Ancak Asklepios Kültü'nün kayıtlarını inceleyen diğerleri, bunun gerçekten de bir gerçeklik payı taşıdığına inanıyor. Emma J. ve Ludwig Edelstein çifti, kültün kayıtları üzerinde kapsamlı bir çalışma yaparak bunun basit bir sahtekarlık olamayacağı sonucuna vardılar. Edelstein çifti, "Eski çağ insanları kandırmak o kadar kolay değildi" diyor. "Dünyanın dört bir yanındaki yüzlerce yerde her gün sergilenen bir maskeli oyunun" gerçekten de bir sahtekarlık olabileceğini hayal etmekte zorlanıyorlar.

Geleceği öngörme sihirli sanatı yüzyıllar sonra asla tespit edilemez, şüphelenilemez veya en azından ima edilemezdi."

Bu iyileşmeler rüyalarda nasıl bu kadar mucizevi bir şekilde önceden tahmin edilebilmişti? Edelstein'lar, iyileşen rahatsızlıkların çoğunun organik rahatsızlıklardan ziyade sinirsel rahatsızlıklar olabileceğine işaret ediyor. Felç, sağırlık ve körlük bazen duygusal sarsıntıların sonucudur. Eğer hasta kültün inancına derinden inanmışsa, bu inancın kendisi duygusal rahatsızlığı iyileştirmek için yeterli olmuş olabilir.

Duygusal olmayan hastalıklar söz konusu olduğunda bile, gerçek bir inanç sahibi, kutsal mekânda geçirdiği bir geceden büyük bir moral desteği alabilir. Sonuç olarak, kendini gerçekten daha sıcak hissedebilir.

Ayrıca, kendiliğinden iyileşen birçok hastalık da vardır. Eski zamanlarda, doktorlar günümüzdekilerden çok daha az şey bildikleri için, şu veya bu vakayı umutsuz olarak nitelendirmekte aceleci davranırlardı. Bu tür bir teşhis, doktoru zor bir vakayı tedavi etme sorumluluğundan kurtarırdı. Böylece, doktorlar tarafından "umutsuz" olarak nitelendirilen birçok hasta, tıp tanrısının tapınağını ziyaret ettikten sonra kendiliğinden iyileşebilirdi. Bu hastalar muhtemelen zaten iyileşirlerdi, ancak bu tesadüfün sorumlusu kesinlikle Asklepios olurdu.

Sonuç olarak, yalnızca başarıları biliyoruz. Asklepios tapınağını ziyaret eden ve iyileşmeyenler hiçbir anıt yazıtı bırakmadılar. Tıp tanrısı Asklepios'u rüyasında görmek ve onunla uyumak için tapınağa girenlerin yüzde kaçı gerçekten iyileşti? Hiçbir fikrimiz yok, ancak kültün bunca yüzyıl boyunca güçlü kalmasını sağlayacak kadar çok iyileşme vakası olmuş olması kesin gibi görünüyor.

Hristiyanlık, Asklepios kültüne olumlu bakmadı. Dördüncü yüzyılda Hristiyan İmparator Konstantin, Aegae'deki tanrı tapınağını yıktırdı ve ondan kalan sütunları birkaç mil ötede bir Hristiyan kilisesi inşa etmek için kullandı. Ancak

Kutsal bir yere gidip uyuyarak rüyada iyileşme fikri, Asklepios kültünün yok olmasıyla ortadan kalkamayacak kadar derinden kök salmıştı. Orta Çağ boyunca hastalar, Tanrı'nın onları rüyalarında iyileştireceğine dair umut ve inançla kiliselere gidip uyuyorlardı. Hristiyanlıkta bu uygulamaya "kuluçka" deniyordu. Bazı kiliseler, iyileştirmeleriyle o kadar ünlü oldular ki, özel rahiplerin düzenli olarak gittiği özel kuluçka bölümleri inşa ettiler. Dünyanın bazı bölgelerinde, özellikle Asklepios'un memleketi Yunanistan'da,

Hristiyan kiliselerinde kuluçka uygulaması bu yüzyılın başlarında hala devam ediyordu ve Yunanistan'ın bazı kırsal bölgelerinde, Asklepios kültünün ilk ortaya çıkışından iki bin yıldan fazla bir süre sonra bile bugün hala uygulanıyor olabilir.

Hastalıkları iyileştirme girişimi ile kehanet içeren rüyalar arasındaki bir diğer ilişki, "tıbbi durugörücü" olarak adlandırılabilecek şifacı tipinde bulunabilir. Bazı ilkel toplumlarda, büyücü veya şaman, hasta bir adamın hastalığının seyrini tahmin etmek ve tedavi reçete etmek için transa geçerdi. Modern Batı toplumlarında ise, hipnotizmin babası Franz Anton Mesmer'in takipçileri, 18. ve 19. yüzyıllarda tıbbi durugörücü fikrini popülerleştirdiler. Bu ilk hipnotistler, trans halindeyken veya uyurken hastalıkları teşhis eden ve tedavi reçete eden bazı deneklere sahipti. Tıbbi durugörücülerden bazıları oldukça ünlü oldu. 19. yüzyıl Amerikalı peygamberi Andrew Jackson Davis yıllarca tıbbi durugörücü olarak çalıştı. Daha yakın zamanlarda, Virginia Beach, Virginia'dan Edgar Cayce, transa geçerek veya uyuyarak kendisine gelen insanların hastalıklarını teşhis ederek önemli bir üne kavuştu. Daha da önemlisi, hem Davis hem de Cayce hızla daha genel kehanetlere yöneldiler ve geleceğe dair tahminlerde bulunmaya başladılar.

Geleceği, dünyayı ve hatta tüm evreni önceden görmenin sihirli sanatı. Her ikisi de son derece popüler oldu ve geniş ve sadık takipçi kitlelerine sahip oldu.

Edgar Cayce gibi bir adamın tıbbi kehanetleri ve reçeteleri ne kadar doğru? Günümüzdeki birçok takipçisi, başarı oranının inanılmaz olduğunu iddia ediyor. Peygamberin 1944'teki ölümünden sonra, çocukları onun öğretilerini incelemek ve yaymak için bir vakıf kurdu. Grup, Cayce'nin şifa "okumalarının" kayıtlarını tuttu ve bunlar birçok olağanüstü başarıyı gösteriyor gibi görünüyor.

Ancak doktorlar, Cayce gibi tıbbi medyumların bildirdiği "iyileşmelere" hiç itibar etmiyorlar. Asklepios tapınaklarındaki hasta-rüya görenler gibi, Edgar Cayce'nin birçok müşterisinin psikosomatik rahatsızlıklardan muzdarip olabileceğini, zaten iyileşebileceklerini veya şifacıyı ziyaret etmekten yalnızca geçici bir psikolojik rahatlama elde edebileceklerini belirtiyorlar. Cayce'nin "başarıları" üzerinde çok zaman harcanırken, "başarısızlıkları" göz ardı ediliyor.

Cayce ve benzerlerinin eleştirmenleri, herhangi bir tedavi yönteminin etkinliğine dair kayıt tutmanın son derece zor ve karmaşık bir iş olduğunu da açıklıyorlar. Bilgisayarların, en yeni istatistiksel tekniklerin ve en titiz ve eksiksiz kayıt tutma yöntemlerinin yardımıyla bile, doktorlar genellikle belirli bir tedavinin veya ilacın gerçekten etkili olup olmadığı konusunda hemfikir olamıyorlar. Cayce takipçilerinin övündüğü "tedavilerin" "ayrıntılı kayıtları" aslında hikaye ve tanıklık koleksiyonlarından başka bir şey değil ve tıp peygamberinin etkinliğini kanıtlamada tamamen değersiz. Her sahtekar doktor ve patentli ilaç satıcısı, kendi ilaç markasına dair bir sürü "tanıklık" üretebilmiştir.

Kehanet olarak kabul edilen bazı rüyalar oldukça açık ve anlaşılır niteliktedir. Bu da tipik bir örnektir:

“Rüyamda St. Louis'deki A. Amcamın çok hasta olduğunu gördüm. Onu yatağında hareketsiz yatarken gördüm · Yüzü bana dönük değildi ama onun yatak odası olduğunu biliyordum. Yatağın etrafında sessizce konuşan insanlar vardı. Ne söylediklerini duyamadım ama endişeli görünüyorlardı. Bir hafta sonra St. Louis'den A. Amcamın önceki gece öldüğünü bildiren bir telgraf aldık.”

Çoğumuzun muhtemelen sonradan "gerçek" olduğu ortaya çıkan, yani rüyalarımızda gördüğümüz şeylerin gerçekleştiği rüyalar gördük. Ancak genellikle bu tür rüyalar, zaten olmasını umduğumuz veya korktuğumuz

şeyleri yansıtır. Bu durumda rüyayı gören kişi, A. Amca'nın ağır hasta olduğunu zaten biliyordu.

Rüyalar çoğu zaman hiç de açık ve net değildir. Rüyalar, ya da en azından uyandığımızda hatırladıklarımız, karmaşık ve anlamsız imgelerle dolu görünür. Yazar, uçan bir atın sırtında götürüldüğü bir rüyayı canlı bir şekilde hatırlıyor. Bu tür bir rüya geleceği tahmin etmek için kullanılacaksa, yorumlanmalıdır.

Yunanlılar rüya yorumuna oneiromanti, yani rüyalarla kehanet adını vermişlerdir. Ancak rüyaları yorumlayan tek halk Yunanlılar değildi. İbraniler arasında, astroloji veya diğer kehanet yöntemlerinden farklı olarak oneiromanti, Tanrı'nın insanlarla uykularında sık sık konuştuğu için son derece saygın ve uygun kabul ediliyordu.

Eski Ahit, peygamberlik rüyalarıyla dolu hikayeler içerir. Abimelek'in rüyasında Tanrı "gece bir rüyada" onu ziyaret etmiş ve İbrahim'in bir peygamber olduğunu söylemiştir. Yusuf'un Firavun'un yedi semiz inek, yedi zayıf inek, yedi iyi mısır başağı ve yedi kötü mısır başağı gördüğü rüyasını yorumladığı bilindik hikaye de vardır. Daniel Kitabı, bazıları son derece belirsiz olan bir dizi rüya anlatımı içerir.

16. yüzyıldan kalma, Yusuf'un Firavun'un rüyasını yorumlamasını gösteren çizim.

BEN

Çok çeşitli yorumlara açık. Sayılar kitabında Rab şöyle diyor: “Aranızda bir peygamber varsa, ben Rab kendimi ona bir görümde bildireceğim ve onunla bir rüyada konuşacağım.”

Yeni Ahit'te de peygamberlik rüyalarından bahsedilir. Yusuf'a rüyasında karısının hamile olduğu söylenir ve daha sonra çocuğun hayatı "gece görülen rüyalar" sayesinde iki kez kurtarılır.

İbranilerin rüya yorumlama konusunda bir üne sahip oldukları anlaşılıyor. Bu durum, Eski Ahit'teki Firavun'un rüyaları öyküsünde açıkça görülmektedir. Firavun'un bilge adamlarından, kahinlerinden ve

sihirbazlarından hiçbiri, yedi iyi ve yedi kötü inek ve mısır başakları hakkındaki rüyasını anlamlandıramamıştır. Firavun'a, rüya yorumlama sanatında yetenekli olduğu söylenen İbrani tutsak Yusuf'tan bahsedilmiştir.

Yusuf Firavun'un huzuruna getirildiğinde, "Firavun'un rüyası tektir: Tanrı Firavun'a ne yapacağını göstermiştir" diye açıkladı. Yusuf, Mısır'ın yedi hükümdara sahip olacağını da belirtti.

Yıllarca süren bol hasatın ardından yedi yıl süren kıtlık gelmişti. Yusuf, Mısırlıları yedi bereketli yılda yiyecek biriktirmeleri konusunda uyardı; böylece kıtlık yıllarına dayanabilecekleri bir rezervleri olacaktı. Firavun'un rüyasını yorumlaması sonucunda Yusuf, Mısır valisi oldu ve bolluk yıllarında biriktirilen yiyecek stokları sayesinde Mısır, kıtlık yıllarını atlatmayı başardı.

Yüzyıllar boyunca, görünüşe göre doğru çıkan sayısız kehanet rüyası hikayesi kaydedilmiştir. Başarısız olanlar genellikle unutulur, ancak MÖ 5. yüzyılda yaşamış Yunan tarihçi Herodot tarafından kaydedilen muhteşem bir kehanet fiyaskosu vardır. Hikaye, Yunanistan'ı işgal etmeyi planlayan Pers kralı Xerxes ile ilgilidir. Kralın amcası Artaban, işgali akıllıca bulmamış ve onu vazgeçirmeye çalışmıştır. Xerxes tereddüt etmiş, ta ki bir gece rüyasında tanrısal bir figür ona görünüp işgali teşvik edene kadar. Ertesi gece aynı güçlü figür rüyasında görünmüş ve işgal hemen gerçekleştirilmezse Xerxes'in yok edilmesini tehdit etmiştir. Korkuya kapılan Pers kralı, amcasına kraliyet yatağında uyumasını emretmiş ve gerçekten de tanrısal figür Artaban'ın rüyasında görünmüş, hala Yunanistan'ın işgalini istemiştir. Böylece saldırı başlatılmış ve feci şekilde başarısız olmuştur. Bir Yunan olan Herodot, hikayenin gerçek bir temeli olup olmadığına çok fazla aldırmadan, Persler için olumsuz hikayeler anlatmayı severdi. Ancak bu başarısız kehanet öyküsünün de, başarılı kehanet öykülerinin çoğu kadar sağlam bir temeli vardır.

Yıldızlarla yapılan kehanete uygulanan nispeten katı yorumlama sistemi, rüya yorumcuları tarafından hiçbir zaman kurulamadı. Yıldızlar tahmin edilebilir kalıplarda hareket ederken, rüyaların içeriği değişken ve anlaşılması güçtür. Rüya sembolleri kitapları...

Rüyalar ve onların varsayılan anlamları, eski Yunanlılardan beri popüler olmuştur. Bu kitaplardan ilki, Roma İmparatoru Hadrianus döneminde (MS 117-138) yazan Efesli Artemidoros'un Oneirokritika adlı eseridir. Ancak bu kitap, rüya yorumcularına pek yardımcı olmamış olabilir, çünkü Artemidoros'a göre herhangi bir rüyanın yüz farklı anlamı olabilirdi.

Rüya sembollerini yorumlamaya yönelik kitaplar günümüzde hala yaygın olarak bulunabilmektedir ve genellikle "Eski Çingene Rüya Kitabı", "Mısır Rüya Kitabı" veya "Pers Rüya Kitabı" gibi başlıklar altında satılmaktadır. Bu kitapların Çingeneler, Mısırlılar veya Perslerle hiçbir ilgisi yoktur. Çoğu zaman bölgesel folklor derlemeleridir veya sadece kitabın yazarı tarafından oluşturulmuş semboller ve anlamlarının listeleridir.

Semboller oldukça basit ve sağduyulu olabilir. Örneğin, fırtına rüyası öfke veya diğer rahatsız edici duyguları gösterirken, bahar rüyası parlak ve mutlu olaylara işaret eder. Diğer kitaplar ise bariz sembolleri tersine çevirir; cellat rüyası büyük onurları, kürk manto rüyası ise kasvetli bir geleceği ifade eder. Farklı yerlerden veya farklı zamanlardan kitaplar aynı sembole zıt anlamlar verebilir. 19. yüzyıldan kalma bir İngiliz rüya yorumlama kitabı, meşe ağacı rüyasının uzun ve müreffeh bir yaşam anlamına geldiğini söylerken, aynı dönemde İsviçre'de yayınlanan bir kitap meşe ağacı rüyasının kişisel bir felaketi gösterdiğini belirtmiştir.

Yazar Richard Lewinsohn, Avusturya'da satılan bir dizi rüya yorumlama kitabını inceledi ve şu sonuca vardı: "...Rüya sembolleri genellikle astrolojik 'işaretlerden' çok daha kasvetlidir. Rüya görenlere nadiren hangi kaçınma önlemini almaları gerektiği söylenir. Rüya yorumlama kitapları sadece bir

durumu tanımlar ve okuyucunun bununla en iyi şekilde başa çıkmasına bırakır."

Kumarbazlar, özellikle de sayı oyunları oynayanlar için, rüya yorumu kitapları ve listelerinden oluşan özel bir kategori oluşturulmuştur. Bu listelerde yumurta rüyası 36 sayısını temsil edebilirken, yağmur rüyası 72 sayısını temsil edebilir. Rüya sembolü ile temsil ettiği sayı arasındaki ilişki tamamen gizemlidir, çünkü bu kitapların anonim derleyicileri yorumlarına nasıl ulaştıklarına dair hiçbir ipucu vermezler.

Çeşitli psişik araştırma kuruluşları tarafından sıradan insanlardan toplanan kehanet içeren rüya anlatımları çok daha önemlidir. Bu oldukça tipik bir örnektir: J. Connon Middleton adlı bir İngiliz iş adamı, bir okyanus gemisiyle transatlantik yolculuk rezervasyonu yaptırmıştı. Planlanan kalkıştan yaklaşık on gün önce, geminin "denizde, omurgası yukarıda ve yolcuları ile mürettebatı etrafında yüzerek" yüzdüğünü rüyasında gördü. Ertesi gece aynı rüyayı gördü. Middleton, bu rüyaların kendisini "rahatsız" ve "çok depresif, hatta umutsuz" hissettirdiğini söyledi. Birkaç gün sonra, iş nedenleriyle seyahatini ertelemesi gerektiğini bildiren bir telgraf aldıktan sonra rezervasyonunu iptal etti. Seyahat planlarını değiştirdikten sonra ailesine ve arkadaşlarına rüyalarını anlattı. Daha sonra iki arkadaşı da aynı sıralarda bir gemi kazası rüyası gördüklerini söylediler.

Middleton'ın binmesi planlanan gemi Titanic'ti. 14 Nisan 1912'de saat 23:40'ta Kuzey Atlantik'teki ilk seferinde Titanic bir buzdağına çarptı ve üç saat içinde battı. Bu felakette 2206 yolcu ve mürettebattan 1500'den fazlası hayatını kaybetti.

Titanik'in batmasından sonra, İngiliz Psişik Araştırma Derneği ve benzeri kuruluşlar, Middleton gibi, kendilerinin psişik güçlere sahip olduğuna inanan kişilerden gelen çok sayıda anlatımla karşı karşıya kaldılar.

Felaketi bir rüyada görmüş veya olacaklar hakkında başka bir tür önsezisi olmuştu. Yirminci yüzyılda hiçbir olay, Titanik'in batması kadar çok kehanet içeren rüya ve felaket önsezisi anlatımına yol açmamıştır.

Hem tanınmış hem de tanınmamış kişilerin kehanet içeren rüyaları olmuştur. Başkan Lincoln'ün, suikasta uğramasından sadece birkaç gün önce kendi suikastını rüyasında gördüğü söylenir.

Bu gibi vakalar ne kadar çarpıcı olsa da, kehanet içeren rüyaların gerçekliğini kanıtlamaya pek yardımcı olmuyorlar. Bu tür rüyalar her zaman kehanet gerçekleştikten sonra bildirilir. Bu, Middleton'ın veya Titanik hakkında kehanet içeren rüyalar bildiren diğerlerinin yalan söylediği anlamına gelmez. Felaket rüyaları yaygındır. Bu rüyanın "gerçekleşmesi" tamamen tesadüfün sonucu olabilir. Başkan Lincoln'ün hayatı sık sık tehdit edilmişti ve suikast olasılığını hayal etmek için özel güçlere kesinlikle ihtiyacı yoktu. Rüyaları hatırlamak da son derece zordur ve "kehanet" içeren rüya görenlerin, nihayetinde olanlara daha yakın bir şekilde uyması için orijinal rüyalarına bilinçsizce ayrıntılar eklemiş olmaları mümkündür.

1927'de Londra'da kehanet rüyaları üzerine son derece ilginç bir kitap yayınlandı. Kitabın adı "Zamanla Bir Deney" idi. Yazarı, İngiltere'nin ilk pilotlarından ve uçak üreticilerinden biri olan J.W. Dunne idi. Dunne, kitabında kehanet rüyalarıyla ilgili otuz yıllık deneyimini, sansasyon yaratma amacı gütmeden, sade bir dille kaydetti.

Dunne'ın hatırladığı ilk tuhaf rüya 1889'da gerçekleşti. Bir otelde kalıyordu ve rüyasında bir garsonla doğru saat konusunda tartıştığını gördü. Rüyasında Dunne, saatin sabah 4:30 olduğunu söylerken, garson ise...

Öğleden sonra saat dört buçuktu. Dunne uyandı ve saatine baktı. Saat dört buçukta durmuştu. Önceki öğleden sonra da saat dört buçukta durduğunu ve bunu bilinçaltında hatırladığını, hatta rüyasında gördüğünü varsaydı.

Yatak odasında saat olmadığı ve doğru zamanı belirleyemediği için, saati sıfırlamadan kurdu. Ertesi sabah aşağı indiğinde, saatini doğru ayarlayabilmek için en yakın saate yöneldi. Tamamen şaşkın bir şekilde, saatinin sadece birkaç dakika geri kaldığını gördü; bu da yaklaşık olarak rüyanın kendisi ile saati kurduğu an arasındaki süreye eşitti. Dunne o zaman, saatinin o sabah dört buçukta, tam da zaman konusunda bir tartışmayı rüyasında gördüğü anda durduğunu fark etti.

Bu şaşırtıcı bir rüya değildi; kehanet niteliğinde bir rüya olarak nitelendirilebilecek bir şey de değildi, ancak bu, JW Dunne'ın kehanet rüyaları gören bir kişi olarak kariyerinin sadece başlangıcıydı.

O andan itibaren Dunne, rüyalarında büyük küçük her türlü gelecekteki olayı önceden gördüğüne inanmaya başladı. Belki de en çarpıcı kehanet rüyasını 1902'de Güney Afrika'da İngiliz Ordusu ile savaşırken gördüğünü iddia etti. İzole edilmiş karakolunda posta ve gazeteler ona ancak ara sıra ulaşıyordu.

Dunne bir gece "olağanüstü canlı ve oldukça tatsız bir rüya" gördüğünü söyledi. Ayaklarının altındaki zeminin çatlamaya başladığı bir adada duruyordu. Çatlaklardan "yukarı doğru buhar püskürüyordu." Adanın "bir volkan nedeniyle yakın bir tehlike altında" olduğunu fark etti.

Rüyasında Dunne nefes nefese, "Ada! Aman Tanrım, her şey havaya uçacak!" diye haykırdı. Adanın dört bin sakininin tahliye edilmezlerse öleceğini hissetti. Bu rüya adası Fransızlar tarafından yönetiliyordu ve

Uyandığı anda Dunne, bir belediye başkanına yalvardığını hayal etti: "Dinleyin! Eğer... olmazsa dört bin kişi öldürülecek..."

Bir sonraki gazete partisi geldiğinde, Daily Telegraph'ın manşetlerinde "Martinique'de Yanardağ Felaketi" yazıyordu. Bu, yirminci yüzyılın en kötü doğal afetlerinden biri olan Pelée Dağı'nın patlamasıydı. Martinique, Fransız

kontrolündeki bir ada olmasına rağmen, ölenlerin toplam sayısı Dupne'nin hayal ettiği gibi 4.000 değil, 40.000'di.

Bu konuda şöyle yazdı: “Öldürüleceği varsayılan insan sayısı, rüya boyunca iddia ettiğim gibi 4.000 değil, 40.000'di. Bir sıfırla yanılmıştım. Ama gazeteyi okuduğumda, aceleyle o sayıyı *4.000 olarak okudum; ve daha sonra hikayeyi anlatırken, basılı rakamın 4.000 olduğunu hep söyledim; ve on beş yıl sonra paragrafı kopyalayana kadar bunun gerçekte 40.000 olduğunu bilmiyordum.”

Dunne, rüyasından önce gerçekleşen Pelée Yanardağı'nın patlamasını gerçekten önceden gördüğüne inanmıyordu. Aksine, rüyası felaketle ilgili gazete haberini okuyacağının bir önsezisi gibiydi. Felaketle ilgili haberi rüyasından birkaç gün sonra okudu.

Dunne, gelecekteki veya uzak olayları rüyasında görme yeteneğini yalnızca kendisine özgü bir yetenek olarak görmüyordu. Herkesin aynı yeteneğe sahip olduğuna, yeter ki bunun farkında olması gerektiğine inanıyordu. Dunne'a göre, yapılması gereken tek şey, uyandıktan hemen sonra rüyaları kaydetmekti; aksi takdirde rüyalar unutulur veya bozulurdu. Sistemini küçük bir akraba ve arkadaş çevresine öğrettikten sonra, Dunne onların da rüyalarında geleceği görebildiklerini iddia etti.

Dunne'ın kitabı anında büyük bir başarı yakaladı. İddia ettiği gibi kehanet içeren rüyalar gördüğüne dair hiçbir kanıt yoktu, ancak insanlar...

İnsanlar onun sözlerine inanmaya meyilliydi. Sonuçta o, bilimsel veya en azından teknik eğitim almış saygın bir adamdı. Mistik veya okültist değildi, aksine bu garip olayları basit ve açık bir şekilde ortaya koyan, aklı başında bir adamdı.

1922'de İngiliz Psişik Araştırma Derneği, Dunne'ın rüya sistemine dayalı bir dizi deney yapmaya karar verdi. Testler tamamen başarısız oldu. Test edilen

deneklerin hiçbirinde kehanet içeren rüyalar gördüklerine dair en ufak bir kanıt bile bulunmadı. Dunne'ın kendisi gönüllü olarak test denekliğine katıldığında bile sonuçlar son derece cesaret kırıcıydı. Test döneminde gördüğü on yedi rüyadan sadece biri bir şekilde kehanet olarak nitelendirilebilir ve bu rüyanın gerçekte olanlarla uyumlu hale getirilmesi için büyük bir yorumlama ve zorlama gerekiyordu.

Dunne'ın 1949'daki ölümünden sonra, dul eşi özel notlarını yayınladı. Bu notlar, J.W. Dunne'ın, iddia ettiği gibi basit ve katı bir gerçekçi olmadığını ortaya koydu. O, Tanrı ve meleklerin kendisine geleceği gösterdiğine inanan bir mistik ve vizyonerdi. Notlarında, saatle ilgili orijinal rüyasında onu uyandıran ve saatine bakmasını rica eden bir melek korosunun olduğu belirtiliyor. Bu, orijinal anlatımında özenle gizlediği bir gerçekti.

Elbette, Dunne'ın rüyalarının tam olarak düşündüğü gibi, geleceğe dair önseziler olmadığına dair hiçbir kanıt yok. Ancak rüya sisteminin başarısızlığı ve kontrollü deneylerdeki kişisel başarısızlığı, yetenekleri konusunda ciddi şüpheler uyandırıyor.

Rüyalarıyla ilgili oldukça mistik fikirleri, onu rüyalarının doğru ve dürüst bir aktarıcısı olmaktan alıkoymaz. Ancak bu fikirler, rüyalarını yorumlarken daha az mantıklı bir yaklaşım sergileme olasılığını artırır. Kehanet içeren rüyalar gördüğünü iddia eden mistikler yaygındır. Dunne'ın eserlerinin büyük bir bölümü de bu türdendir.

Geleceği Öngörmenin Büyülü Sanatı adlı eserinin çekiciliğinin sebebi, kendisini bilimsel eğilimli bir adam olarak tasvir etmesiydi.

Kehanet (veya durugörü) rüyalarının doğruluğunu test etmeye yönelik bir başka girişim, 1932'de Harvard Psikoloji Kliniği'nin iki üyesi Henry A. Murray ve Dr. Wheeler tarafından yapıldı. Mart 1932'de, havacı kahraman Charles A. Lindbergh'in bebek oğlu kaçırıldı. Polis, kaçıranın kim olduğunu

veya bebeğe ne olduğunu bilmiyordu. Kaçırma haberi Amerika Birleşik Devletleri'nde en çok konuşulan haberdi. Bebeğin kaybolmasından birkaç gün sonra, Harvard psikologları, olayla ilgili herhangi bir rüya anlatımı isteyen bir gazete haberi yayınladı. Yaklaşık 1300 kişi, rüyalarını göndererek çağrıya yanıt verdi. Sonunda çocuk ölü bulundu ve bir hendeğe gömüldü. Alınan binden fazla rüya anlatımından sadece yedisi, Lindbergh olayının trajik sonucunu bir şekilde tanımlıyor gibiydi. Bu küçük yüzde, kitlelerin geleceği ortaya koyan rüyalar görebileceği fikrini pek desteklemiyordu.

Ancak daha da önemlisi, rüyalara ve rüya görmeye yönelik tutumumuz yirminci yüzyıl boyunca belirgin bir şekilde değişti. 1900 yılında, o zamanlar Viyana Üniversitesi'nde nöroloji profesörü olan Sigmund Freud, rüyalar üzerine bir dizi konferans verdi. Aynı yılın ilerleyen aylarında ise Rüyaların Yorumu adlı bir kitap yayınladı.

Freud'a göre rüyalar, gelecekte olacakların geceleyin görülen anlık görüntüleri değil, geçmişin yansımalarıdır. Freud rüyaları yorumlarken, bir kişinin rüyadan önce başına gelenleri öğrenmeyi umuyordu, rüyadan sonra başına gelecekleri değil.

Freud şöyle yazmıştır: "Kehanet niteliğindeki rüyaların, öngörülerle ilgili olmaları anlamında var olduklarından şüphe duyulamaz."

Geleceğe dair; ancak şüpheli olan, bu yapının gerçek gelecekteki olaylarla kayda değer ölçüde örtüşüp örtüşmediğidir. İtiraf etmeliyim ki, bu durumda tarafsızlık ilkem beni terk etti. Zekice hesaplamadan başka herhangi bir zihinsel çabanın gelecekteki olayları ayrıntılı olarak öngörebilmesi, bir yandan bilimsel beklentilere ve yaklaşımlara çok fazla aykırıdır, diğer yandan ise eleştirmenlerin bunu haksız bir varsayım olarak reddetmemesi için eski ve iyi bilinen insan istekleriyle çok yakından örtüşmektedir. Bu nedenle, çoğu raporun güvenilmezliğini, safdilliğini ve inanılmazlığını,

duygusal olarak tetiklenen hafıza tahrifatlarının olasılıkları ve ara sıra meydana gelen tesadüflerin kaçınılmazlığıyla yan yana koyarsak, gerçek kehanet rüyalarının hayaletinin yok olmasını bekleyebiliriz. Şahsen, daha az önyargılı bir görüş oluşturmama neden olabilecek hiçbir şey yaşamadım.”

Günümüzde çoğu psikolog ve psikiyatrist temelde Freud'un görüşüne katılıyor: Rüyalar bize rüya görenin geleceği nasıl hayal ettiğini veya dilediğini anlatabilir, ancak geleceğin gerçekte nasıl olacağı hakkında hiçbir şey söylemez.

Son birkaç on yılda bilim insanları rüyalar ve rüya görme hakkında çok daha fazla şey öğrendiler. Örneğin, rüyanın olağanüstü bir olay olmadığını, aksine her birimizin her gece düzenli bir şekilde birkaç kez rüya gördüğünü öğrendiler. Uyuyan bir kişinin başına elektrotlar takarak, bilim insanları tam olarak ne zaman rüya gördüğünü tespit edebildiler. Çoğu zaman rüyalar uyanmadan önce veya hemen sonrasında unutulur. Rüyalar unutulmadığında ise eksik hatırlanır. Bilinçsizce, yarı unutulmuş bir rüyayı daha anlamlı, mantıklı veya heyecan verici hale getirmek için ayrıntılar eklemeye çalışırız. Bu süreç "ikincil detaylandırma" olarak bilinir.

Uyku laboratuvarında uyku ve rüya düzenlerini belirlemek için kullanılan ekipmanlar.

"Söylev." Uyandıktan bir iki saat sonra, hatırladığımız rüya tamamen değişmiş olabilir. Ancak uyuyan kişi rüyasının ortasında uyandırılıp ne rüya gördüğü sorulduğunda, rüyasını oldukça iyi hatırlayabilir.

Dünyanın dört bir yanındaki rüya laboratuvarlarında binlerce gönüllü üzerinde testler yapıldı. Cihazlar rüya gördüklerini gösterdiğinde uyandırılıyorlar ve rüyalarını yatak başındaki bir teyp kaydediciye anlatmaları isteniyor. Bu deneyler sırasında yüz binlerce rüya kaydedildi. Bu rüyaların çoğu, deneklerin hayatından, genellikle oldukça sıradan olaylardan oluşan parçalardan oluşuyor. Rüyalar, gerilimlerimiz ve duygularımız için bir tür emniyet supabı görevi görüyor gibi görünüyor; ancak bilim insanları, rüyaların tam işlevini anlamaktan hala çok uzaktalar.

Hayatımızda rüya görmenin önemine dair birçok kayıt var. Yine de, tüm bu kayıtlarda, rüyalarımızda geleceğe dair bir bakış açısı elde ettiğimize dair eski fikri destekleyen hiçbir şey yok.

Dikkat çekici bir istisna, New York, Brooklyn'deki Maimonides Tıp Merkezi'ndeki Rüya Laboratuvarı'nda yapılan deneylerdir. Laboratuvarın başındaki Dr. Montague Ullman ve Dr. Stanley Krippner, uzun zamandır duyularüstü algılama (ESP) ile ilgilenmektedirler. Bazı deneylerde Dr. Ullman ve Krippner, ertesi sabaha kadar gerçekleşmeyecek olayları rüyalarında gören denekler bulduklarına inanmaktadırlar. Malcolm Bessent adlı genç bir İngiliz medyumla yapılan özellikle çarpıcı bir dizi testte, deneyciler standart rüya izleme tekniklerini kullandılar. Deney şuydu:

Kayıtlar uyuyan denek üzerindeki beyin aktivitesini göstermektedir.

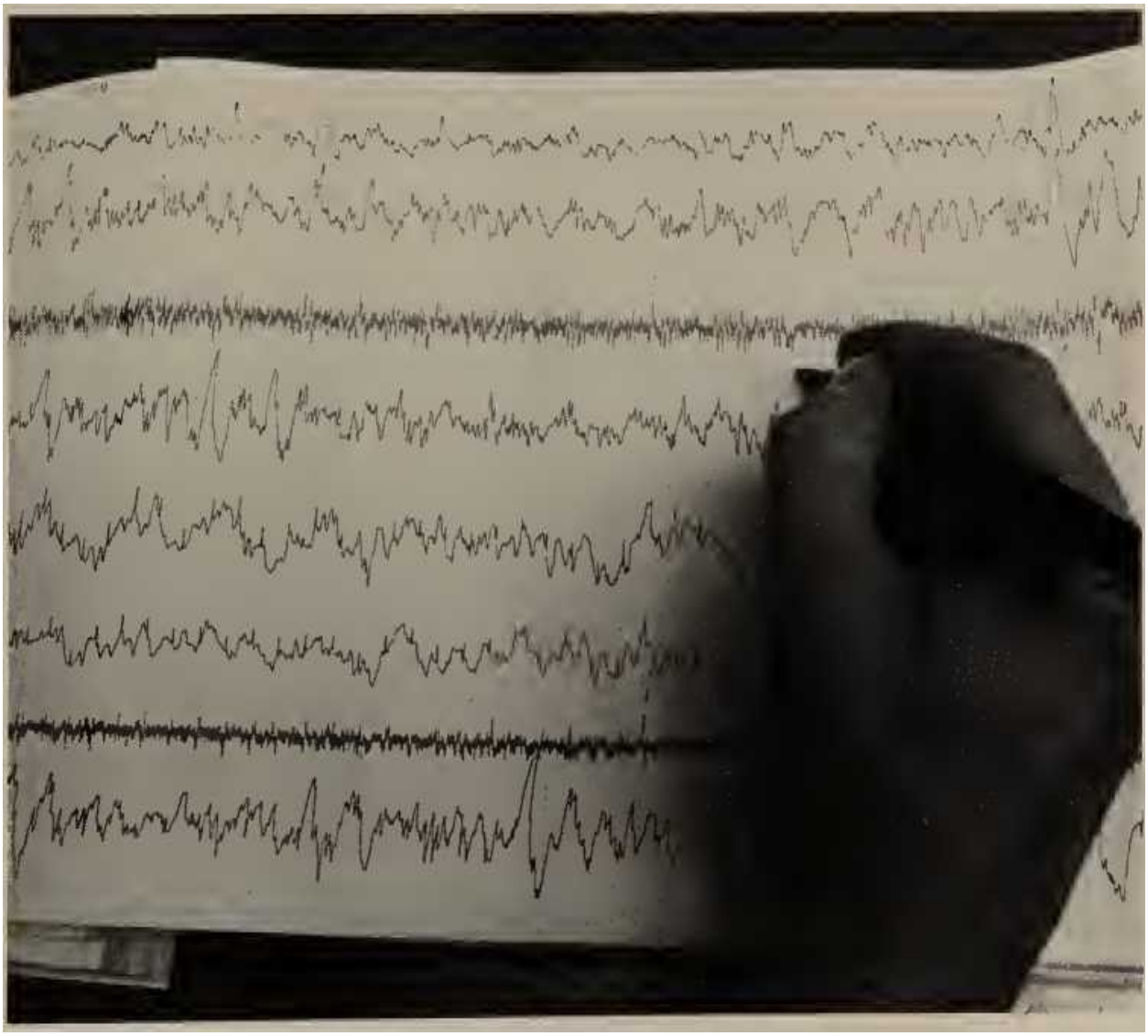

Rüyanın içeriğinin, rüyayı gören kişi dışında sadece bir kişi tarafından bilinebileceği şekilde düzenlenmişti; o kişi de ekipmanı fiilen çalıştıran kişiydi.

Ertesi sabah, genellikle tanınmış bir tablo olmak üzere, rastgele bir resim seçilir ve bu resim etrafında bir dizi canlandırma oluşturulurdu. Bessent, bunları izlemeden önce resimden veya canlandırmalardan habersizdi. Daha sonra resim ve canlandırmalar kaydedilen rüyalarla karşılaştırıldı. Dr.

Krippner ve Dr. Ullman, bazı rüyalar ile daha sonraki olaylar arasında şaşırtıcı bağlantılar bulduklarına inanıyorlardı.

Bu deney serisinin öne çıkan noktalarının özeti kesin bir sonuca varıyor gibi görünüyor. Ancak, tam metnin okunması biraz farklı bir izlenim veriyor. Genellikle uzun ve karmaşık bir rüya açıklamasındaki sadece bir kelime veya ifade, seçilen resme karşılık geliyor. Yine de, oldukça fazla yorumlama gerekiyor. Eğer zaten kehanet içeren rüyalara inanıyorsanız, bu deneyler sizi etkileyecektir. İnanmıyorsanız, fikrinizi değiştirmeyeceklerdir. Maimonides testleri, ne kadar ilginç olsalar da, modern rüya araştırmalarının büyük çoğunluğu tarafından desteklenmeyen izole örneklerdir.

Modern araştırmaların çoğunun eski kehanet rüyası geleneğini desteklediği tek alan, rüyalar sırasında hastalık teşhisi koymakla ilgilidir. Bir hastanın rüyasında gördüğü ve daha sonra klinik muayenede ortaya çıkan bir hastalıkla ilgili birçok vaka kaydedilmiştir. Bu tür "tahminler" tamamen sıradan süreçlerin sonucu olabilir. Uykudayken, uyanıkken fark edilmeyen küçük ağrı ve sızılar veya diğer semptomların farkına varılabilir. Bu semptomlar rüyalara dahil edilebilir. Bazen yaklaşan bir hastalıktan korkarız, ancak bu korkuyla bilinçli olarak yüzleşemeyiz. Hatta semptomlar hakkındaki bilgimizi bile bastırırız.

Uyku sırasında, psikolojik savunmalarımız zayıfladığında, bu korkular bir rüyada yüzeye çıkabilir. Yine de, Asklepios kültüyle tanınan Yunanlılar tamamen yanılmamış olabilirler.

Ancak bu, kehanet içeren rüyalara olan inancı beslemek için yetersiz bir gerekçedir. Yine de bu inanç devam etmekte ve psişik araştırma kuruluşları, kehanet içeren rüyalar gördüklerine inanan insanlardan hâlâ anlatımlar toplamaktadır. Bu anlatımların bazıları oldukça şaşırtıcı ve sıradan yollarla açıklanamaz görünmektedir. Bunları bildirenler genellikle zeki, samimi ve

görünüşte dürüst insanlardır. Tüm bu anlatımlar, hayalperestliğin, seçici hafızanın ve saf tesadüfün sonucu mudur? Belki de öyledir. Ancak bir rüyada geleceğe baktığına gerçekten inanan biri, tüm istatistiklerden ikna olmayacak, kehanet içeren rüya diye bir şeyin olmadığını söyleyen psikologların ve diğer bilim insanlarının bilgili görüşlerinden de etkilenmeyecektir.

18. yüzyıl Fransız yazarı ve filozofu Voltaire, kehanet içeren rüyalara karşı insan tutumunu çok güzel özetlemiştir:

"Gerçekleşen rüyalar, kimsenin şüphe duymayacağı kehanetlerdir; gerçekleşmeyen rüyaların ise hiçbir önemi yoktur. Gerçekleşen bir rüya, gerçekleşmeyen yüz rüyadan daha etkilidir."

VII. Peygamberlik Armağanı

Tarihin en ünlü peygamberleri, kehanetleri ve işaretleri yorumlamada veya burç yorumları yapmada yetenekli olanlar değildi. En büyük şöhret, Tanrı'dan veya doğaüstü bir güçten "peygamberlik armağanı" almış olan kişilere aitti. Çoğu zaman bu "armağan" tamamen iyi bir lütuf değildi.

Yunan mitolojisine göre, Truva Kralı Priam'ın kızı Cassandra'ya tanrı Apollo tarafından kehanet yeteneği verilmişti. Karşılığında Apollo'yu sevmesi gerekiyordu, ancak sevmedi. Bu yüzden Apollo intikamını aldı. Cassandra'dan tek bir öpücük istedi ve dudakları onunkilere değdiğinde, ikna etme gücünü elinden aldı. Böylece Cassandra her zaman geleceği tahmin edebiliyordu, ancak kimse ona inanmıyordu. Her zaman kasvetli ve sevilmeyen şeyler söylediği için nefret ediliyor ve sonunda öldürülüyordu. Cassandra elbette kendi cinayetini önceden görmüştü, ancak bunu önleyecek gücü yoktu.

Yunan mitolojisinden bir başka peygamber de Thebes'in kör kahini Tiresias'tı. Mitlere göre, Tiresias'tan bir keresinde tanrı Zeus ile karısı Hera arasındaki bir tartışmayı çözmesi istenmişti. Tiresias, Zeus'un daha haklı olduğunu söylediğinde,

Öfkelenen Hera onu kör etti, ancak Zeus ona uzun ömür ve kehanet yeteneği vererek karşılığını verdi.

Eski Ahit peygamberleri doğrudan Yehova Tanrısı'ndan ilham almışlardı. Ancak İbraniler arasında peygamberlerin üstünlüğü uzun sürmedi. Hristiyanlık döneminde, ilahi ilham almış bir peygamber olduğunu iddia eden herkes aşırı şüphe ve hoşnutsuzlukla karşılandı. Böyle bir peygamber şanslıysa, kendi mezhebini kuracak kadar takipçi kazanabilirdi. Bunun iyi bir örneği, Mojmon Kilisesi'nin ilham almış kurucusu Peygamber Joseph

Smith'tir. Peygamber şanssızsa, sapkın veya cadı ilan edilip idam edilebilirdi. 1884'te Joseph Smith'in kendisi, Illinois, Carthage'da öfkeli bir kalabalık tarafından öldürüldü.

Ortaçağ efsaneleri, kehanet yeteneğinin Tanrı'dan değil Şeytan'dan geldiği fikrini yansıtıyordu. Kral Arthur'un öykülerindeki Merlin, bir büyücü olmasının yanı sıra bir peygamberdi. Merlin hakkındaki mitler, Hristiyanlık öncesi dönemlere kadar uzanabilir ve Merlin başlangıçta eski bir Kelt tanrısı olabilir. Merlin'in şöhreti kesinlikle Britanya Adaları ile sınırlı değildi. Doğumu ve yaşamına dair en eski anlatım, Robert de Bosron'a atfedilen ve 1498'de Paris'te basılan "Hayat, Kehanetler ve Mucizeler (Merlin'in)" adlı Fransızca bir kitapta yer almaktadır. Kitap, Merlin'in babasının bizzat Şeytan olduğunu ve Merlin'in doğduğu anda konuştuğunu belirtir. Merlin'in ilk kehaneti, erdemli genç bir kadın olan annesine, birçok düşman komşusunun tahmin ettiği gibi, doğum sırasında ölmeyeceğine dair güvence vermekti. Bölgedeki bir yargıç bu olağanüstü olayı duydu ve hem anneyi hem de çocuğu huzuruna çağırdı. Bunu yaptılar ve genç peygamberi sınamak için yargıç ona kendi babasını tanıyıp tanımadığını sordu. Bunun üzerine bebek Merlin berrak bir sesle şöyle cevap verdi: "Evet, babam Şeytan'dır; ve onun gücüne sahibim ve geçmişi, şimdiyi ve geleceği biliyorum."

"Geleceği öngörmenin sihirli sanatı." Yargıç, bu korkunç çocuğun hiçbir şekilde taciz edilmemesi gerektiğine ihtiyatlı bir şekilde karar verdi.

Merlin'e birçok kehanet atfedilmiştir, ancak başarılı olanların tamamı, kehanet edilen olay çoktan gerçekleştikten çok sonra yazılmıştır. Yaklaşık 800 yılında yazılan Britanyalıların Tarihi adlı bir kitap, Merlin'in iddia edilen kehanetlerinden bazılarını içerir. Bunlar, kitabın yazıldığı zamana kadar tamamen doğrudur. Kitabın yazıldığı zamandan önceki olaylar için Merlin'in kehanetleri pek işe yaramaz. Yazar, Merlin'in Britanya Adaları'nın yerli Britanyalılar tarafından yeniden fethedileceğini öngördüğünü belirtir. O

zamanlar Britanyalılar ile işgalci Saksonlar arasında bir savaş hala devam ediyordu ve Britanyalıların zafer kazanma ihtimali en azından az da olsa vardı. Ancak on ikinci yüzyılda, başka bir yazar Merlin'in Britanyalıların nihai yenilgisini öngördüğünü belirtir, çünkü o zamana kadar Britanyalılar ayrı bir halk olarak neredeyse varlıklarını yitirmişlerdi.

Ancak büyük Merlin için bile "kehanet yeteneği" pek bir işe yaramamış gibi görünüyor. Kötü kalpli Nimue'nin sonunda onun yıkımına yol açacağını önceden görmüştü. Yine de, kaderinden habersizmiş gibi sakin bir şekilde onunla olan aşk ilişkisine devam etti.

Kasandra, Tiresias ve Merlin, hepsi de mit ve efsane peygamberleridir. Eski Ahit peygamberleri, şüphesiz tarihsel şahsiyetler olsalar da, bizler tarafından tam olarak tanınmıyorlar. Hayatları, eylemleri ve kehanetleri hakkındaki anlatılar, peygamberlerin kendi yaşamlarından yıllar sonra yazıya dökülmüştür.

Gelin, eski çağlardan günümüze kadar tarihin en tanınmış dört peygamberinin kehanetlerine daha yakından bakalım. Her ne kadar tüm peygamberler ve kehanet öyküleri kaçınılmaz olarak mucize öyküleriyle çevrili olsa da, doğrulanabilir gerçekleri mit, efsane, varsayım ve söylentilerden olabildiğince ayırmaya çalışacağız.

Michelangelo tarafından çizilen Cumae Sibyl'i.

Sibyller

Sibyller, kehanetleri yüzyıllarca Roma İmparatorluğu'nun politikalarını etkileyen bir grup kahin kadındı. Kökenleri antik çağlara dayanmaktadır; Sibyller diye bireylerin gerçekten var olup olmadığından bile emin değiliz. İnsanlar Sibyller hakkında yazmaya başladığında, tarihleri zaten umutsuzca karışmıştı. Ancak şunu biliyoruz ki, Romalılar tarafından büyük saygı gören, Sibyllere atfedilen kehanet kitapları vardı. Sibyller Roma'da o kadar popülerdi ki, Roma İmparatorluğu Hristiyanlaştığında bile birçok insan Sibyllerin kehanetlerine inanmaya devam etti. Hristiyanlık döneminde Sibyller, edebiyatta sıklıkla önemli bir yere sahipti ve

Eski Ahit peygamberlerinin sanatına bir nebze benzeyen bir sanat.

Bu yarı tarihsel kahin kadınların en bilineni, modern Napoli şehrinin yakınlarındaki bir mağarada yaşadığı söylenen Cumaean Sibyl'dir. Antik Cumae'nin bulunduğu yerde, Napoli'nin yaklaşık altı mil batısında, mağarayı veya daha doğrusu bir dizi mağara ve tüneli hala görebilirsiniz.

Efsanelere göre, Cumaean Sibyl'e tanrı Apollon tarafından bir dilek hakkı verilmişti. Elindeki kum taneleri kadar yıl yaşamayı dilemişti. Ancak sonsuz gençlik dilemeyi de ihmal ettiği için çok yaşlanmış ve güçsüz düşmüştü. Her zamanki gibi, peygamber ya da peygamber kadın kendi kaderinden kaçamaz.

Diğer kehanet sözleri gibi, Cumaean Sibyl'in kehanetleri de son derece karışık ve çözülmesi zordu. Kehanetlerini palmiye yapraklarına yazdığı, ancak rüzgarın yaprakları dağıttığı ve toplandıklarında bir daha asla düzgün bir şekilde düzenlenemedikleri söylenirdi.

Bu kehanet koleksiyonlarının Roma'nın ve Latin ırkının gelecekteki tüm tarihini içermesi gerekiyordu. Özellikle ilginç bir hikaye, başlangıçta dokuz Sibylline Roma tarihi kitabının olduğunu anlatır. Peygamber kadın bunları, Roma'nın son kralı Gururlu Tarquinius'a (MÖ 534-510) çok yüksek bir fiyata

teklif etti. Adına yakışır şekilde, Tarquinius ilk başta fiyatı ödemeyecek kadar gururluydu; bunun üzerine peygamber kadın kitaplardan üçünü ateşe attı ve kalan altısını aynı fiyata teklif etti. Tarquinius şok oldu ama yine de reddetti, bu yüzden Sibyl değerli kitaplardan üçünü daha ateşe attı ve son üçünü de aynı fiyata tekrar teklif etti. Bu sefer Gururlu Tarquinius ödedi.

Muhtemelen, sözleri ve eylemleri bu efsaneye ilham veren gerçek bir peygamber kadın veya peygamber kadınlar grubu vardı.

Sibyller. Bu teorik bireyin veya grubun Sibylline kitaplarını da yazıp yazmadığı açık bir sorudur. Efsaneye göre Roma'da saklanan kitaplar, Tarquinius'un Cumaean Sibyl'den satın aldığı kitapların aynısıdır ve efsaneler doğru olabilir.

Kökenleri ne olursa olsun, Sibylline kitapları büyük hazineler olarak kabul ediliyordu ve Roma'daki Capitol binasının altında saklanıyordu. Sadece ulusal acil durum zamanlarında, on beş rahipten oluşan özel bir kurul tarafından ve ancak Senato'nun emriyle okunabiliyorlardı. Sibylline kitaplarının orijinal setinin MÖ 83'te Capitol binasının yakılmasıyla yok edildiğine inanılıyor, ancak daha sonra çeşitli kaynaklardan yeni bir koleksiyon oluşturuldu. Sibylline kitaplarına en son resmi olarak MS 363 yılında danışıldı.

Roma yasalarına göre, Sibylline kitaplarına erişim son derece kısıtlıydı; bu değerli ciltlere izinsiz bakmanın cezası ölümdü. Yine de Sibylline kitaplarının birçok kopyası Roma'nın zengin özel vatandaşlarının elinde bulundu. Bu kitapların son eksiksiz kopyasının, beşinci yüzyılın başlarında Batı Roma İmparatorluğu'nu kontrol eden Alman paralı asker Flavius Stulicho tarafından yakıldığına inanılıyor.

Yine de, Sibylline kehanetinin parçaları veya Sibylline kehaneti olduğu iddia edilen metinler günümüzde de mevcuttur. Bu materyallerin çok azı, hatta

hiçbiri Roma'da saklanan orijinal kitaplara kadar uzanmamaktadır. İskenderiye'deki Helenleşmiş Yahudiler, Sibylline kehanetinin büyük bir kısmını toplamış ve taklit etmişlerdir ve günümüze ulaşanların çoğu İskenderiye Yahudi cemaati aracılığıyla elden ele geçmiştir. İşte Sibylline kitaplarına atfedilen tipik bir kehanet:

“Tanrı'nın Krallığı iyi insanların üzerine gelecektir; çünkü her şeyin kaynağı olan yeryüzü, insanlara en iyi ve sonsuz meyveleri verecektir... ve şehirler şunlarla dolu olacaktır:

İyi insanlar olacak ve tarlalar verimli olacak, yeryüzünde savaş olmayacak, kargaşa olmayacak, yeryüzü depremle inlemeyecek, savaşlar, kuraklık, kıtlık, meyveleri mahvedecek dolu olmayacak; fakat yeryüzünün tamamında büyük bir barış olacak ve bir kral diğeriyle dostluk içinde yaşayacak, çağın sonuna kadar...

Bu parlak kehanet, Yahudiliğin dünya dini haline gelmesini ve kusursuz adaletin hüküm süreceği bir dönemi öngörüyor. Açıkçası, kehanet gerçekleşmedi. Bu tür bir "kehanet", onu uyduran Yahudilerin umutlarını ve arzularını yansıtıyordu. Daha sonra Hristiyanlar, Mesih'in ikinci gelişini ve Hristiyanlığın nihai zaferini anlatan "Sibylline" kehanetleri ürettiler.

Anne Shipton

Sibyl hikâyeleri gibi, İngiliz kahin Mother Shipton'ın hikâyeleri de tarih ve efsane arasında bir yerde, belirsiz bir topraktan geliyor. 1488 civarında Yorkshire'da doğduğu ve 1561'deki ölümüne kadar bu bölgede yaşadığı söyleniyor. Kızlık soyadının Ursula Southill olduğu belirtiliyor. Yaklaşık yirmi dört yaşında Toby Shipton adında bir marangozla evlendi ve York'un yaklaşık dört mil kuzeyindeki Skipton köyüne yerleştiler. İri yapılı, son derece çirkin ama çok dindar bir kadın olarak tanımlanıyordu.

Peygamber kadın, VIII. Henry'nin hükümdarlığı döneminde yaşamış ve o çalkantılı dönemde birçok güçlü kişinin düşüşünü ve idamını önceden bildirdiği rivayet edilmiştir. Kralın en güçlü bakanı Kardinal Wolsey'nin tutuklanacağına dair kehanetinin sayısız anlatımı mevcuttur. İşte bunlardan biri:

Kardinal Wolsey ikametgahını York'a taşımayı planladığında, kadın onun şehre asla ulaşamayacağını açıkladı. Kardinal, durumu araştırmak için maiyetinden üç lordu kılık değiştirerek gönderdi.

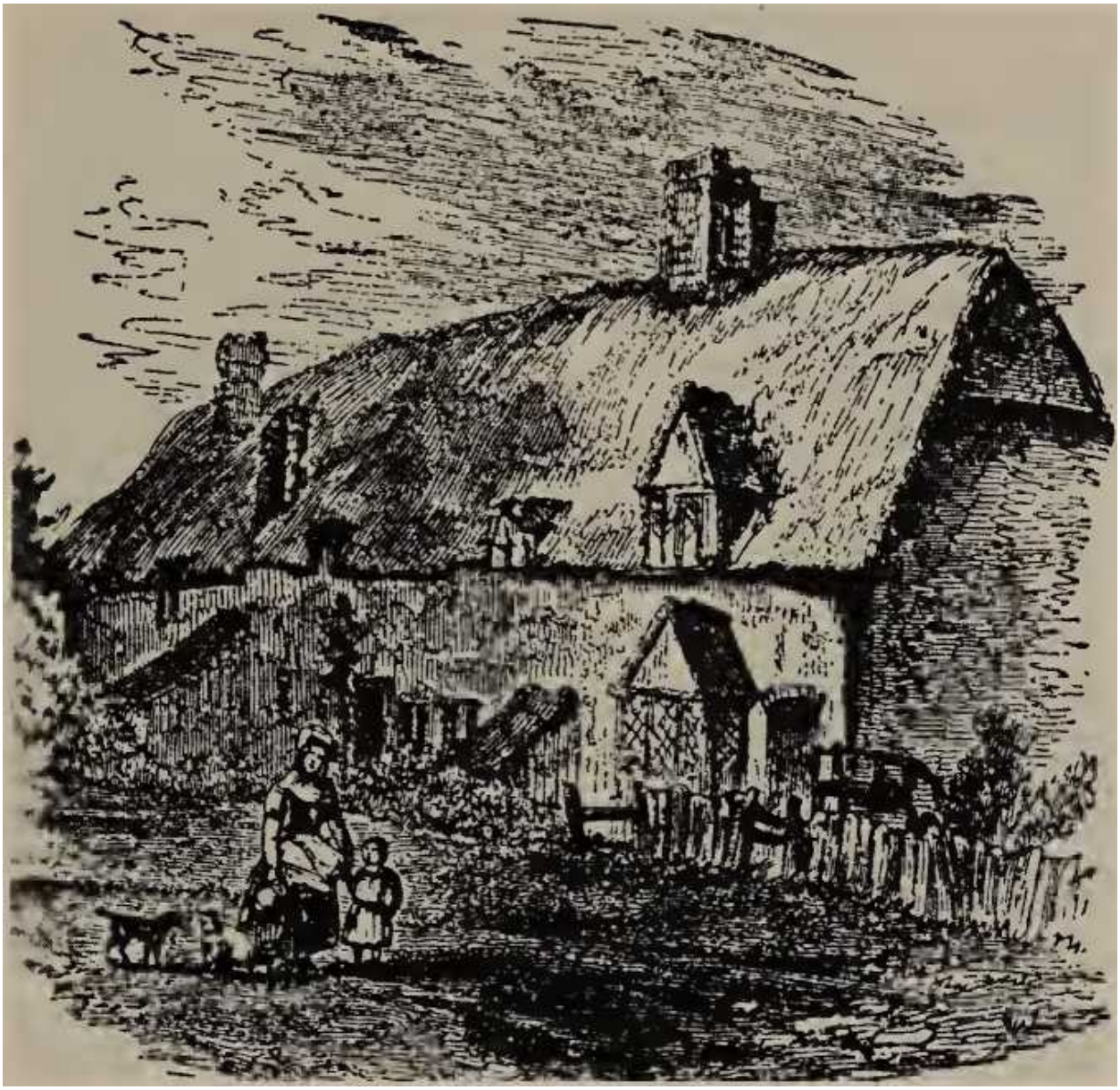

Anne Shipton'ın kulübesi

Böyle bir tahminde bulunup bulunmadığını öğrenmek ve eğer bu tahmininde ısrar ederse onu tehdit etmek için... Beasly adında bir rehberin önderliğindeki hizmetkarlar kapıyı çaldılar.

"İçeri buyurun Bay Beasly ve sizinle birlikte üç soylu lord," dedi Rahibe Shipton.

"Ardından onlara kibarca davrandı ve önlerine yulaf ezmeli bisküvi ve bira koydu."

"Dediler ki, 'Kardinal asla York'u görmemeli.'"

"Hayır," diye yanıtladı, "T, onu görebileceğini ama asla ona yaklaşmayacağını söyledi."

"Onlar da şöyle yanıt verdiler: 'O geldiğinde seni mutlaka yakacaktır.'"

"Eğer bu yanarsa," dedi Rahibe Başrahibe, "L de yanacaktır."

"Ardından keten mendilini ateşe attı, on beş dakika kadar alevlerin içinde bıraktı ve yanmadan çıkardı."

(Bu arada, Henry VIII döneminde peygamberlere yönelik yakma tehdidi boş bir tehdit değildi. Henry, bazı girişimlerinde başarısız olacağına dair kehanetlerde bulunan birkaç peygamberi yakmıştı.)

"Onu hayranlıkla izleyen ziyaretçilerden biri, onun hakkında ne düşündüğünü sordu."

"O da şöyle cevap verdi: 'Efendim, zamanı gelecek, sen de benim kadar alçalacaksın; işte bu gerçekten de büyük bir alçaklıktır.'"

(Bu olayda soruyu soran kişi, Wolsey'nin destekçisi ve daha sonra halefi olan Thorias Lord Cromwell'di. Cromwell sonunda gözden düştü ve Henry tarafından idam edildi.)

Kardinal Wolsey, Cawood'a vardığında,

Rahibe Shipton, Kardinal Wolsey ile buluşuyor.

Kale kulesine çıktı ve sekiz mil uzaktaki York'u seyrederken oraya vardığında cadıyı mırıldanacağına yemin etti. Ancak merdivenlerden inmeden önce Kral'dan gelen bir mesaj derhal orada bulunmasını gerektiriyordu ve Londra'ya giderken hastalandı ve Leicester'da öldü.

Bu kehanetler, onlara atfedilen tarih olan 1530'da yapılmış olsaydı oldukça dikkat çekici olurdu. Ancak kehanetlerin en eski kaydı -hatta Anne Shipton'ın en eski yazılı kaydı- 1641'de yayımlanan bir broşürde yer almaktadır; elbette ki, öngörülen tüm olaylar zaten gerçekleşmişti.

1641'den sonraki yıllarda Shipton efsanesi ve kehanetleri muazzam bir şekilde büyüdü. Sürekli yeni kehanetler "keşfediliyordu". 1684'te "Anne

Shipton'ın Hayatı ve Ölümü" adlı bir oyun ortaya çıktı. Burada, Anne Shipton, Merlin gibi, Şeytan'ın soyundan gelen biri olarak tanımlanıyordu.

Rahibe Shipton'ın en kapsamlı "hayat öyküsü" ve kehanetleriyle ilgili öykülerin çoğunun dayandığı eser, S. Baker tarafından yazılmış ve 1794'te yayınlanmıştır. Baker'a göre, Rahibe Shipton kendi ölüm saatini doğru bir şekilde önceden bildirmiş ve "yetmiş yaşını aşmışken, 1571 yılında büyük bir huzur içinde" ölmüştür. Clifton ve Skipton köyleri arasında, üzerinde şu yazıtın bulunduğu bir anıtın dikildiği söylenmektedir:

İşte yalan söylememiş olan o kadın,

Yeteneği defalarca sınanmıştır, kehanetleri yaşayacak ve adı daima canlı kalacaktır.

Ne yazık ki, bu anıt, eğer gerçekten var olduysa, çok uzun zaman önce yok olmuştur.

Shipton kehanetlerinin en esrarengiz olanı elli yıl sonrasına aitti.

Yedi satırlık basit bir kafiyeli şiir. İlk olarak 1447'de basıldığı ve 1641'de yeniden yayınlandığı söyleniyor. Anne Shipton'ın da 1488'de doğduğu varsayıldığından, ilk yayın tarihi bazı sorunlar yaratıyor. Aslında, ünlü kafiyeli şiir ilk olarak 1862'de Charles Hindley tarafından derlenen bir Shipton kehanetleri kitabında ortaya çıktı. O zamanlar şiir oldukça heyecan yaratmıştı. Aşağıdaki alıntıdan nedenini görebilirsiniz.

Ben

At arabaları atsız gidecektir.

Ve kazalar dünyayı kederle dolduruyor...

Etrafımda dünya düşünceleri bir göz açıp kapayıncaya kadar uçup gidecek...

Tepelerden adamlar at sürecekler

Yanlarında ne at ne de eşek olacak, Su altında insanlar yürüyecek, binecek, uyuyacak, konuşacak. Havada ise insanlar görülecek, Beyaz, siyah, yeşil giysiler içinde;

Suyun içindeki demir yüzer, tıpkı tahta bir kayık gibi... Ateş ve su mucizeler yaratır, İngiltere sonunda bir düşman kabul eder. Dünya 1881'de sona erecek.

Kehanet, dünyanın sonunu ve İngiltere'nin başarılı bir şekilde işgalini açıkça ıskalamıştı. Ancak geri kalan tahminler, on altıncı yüzyılda yaşamış bir köylü kadın tarafından yapılmış olsaydı tamamen fantastik olurdu. Ne yazık ki, Hindley, şiiri kendisinin kısa bir süre önce yazdığını itiraf ederek tüm hikayeyi mahvetti.

Hindley, Mother Shipton'ın kehanetlerini içeren kitabını yayınladı. Hindley, "atsız taşıtların" yayılmasıyla birlikte meydana gelecek çok sayıda trafik kazası hakkında oldukça zekice bir tahminde bulunmuş gibi görünse de, diğer tahminleri 19. yüzyılın ortalarındaki bir insan için çok da şaşırtıcı değildi.

Nostradamus

Tüm peygamberler arasında, tartışmasız en ünlüsü Michel de Nostradame, daha çok Nostradamus olarak bilinir. Dört yüzyıldan fazla bir süre önce ölmüş olmasına rağmen, neredeyse herkes Nostradamus hakkında bir şeyler bilir veya en azından adını duymuştur. Küçük ama özverili bir grup akademisyen bugün bile kehanetlerini büyük bir hevesle inceliyor. Her yıl, Nostradamus'un kendi geleceğimiz için öngördüklerini aydınlatmayı amaçlayan yorumlarıyla ciltler dolusu eser ortaya koyuyorlar.

Nostradamus ile, Sibyl'ler veya Rahibe Shipton'a kıyasla daha sağlam bir zemindeyiz, çünkü böyle bir kişinin gerçekten var olduğunu biliyoruz. Aslında, Nostradamus hakkında oldukça fazla şey biliyoruz.

Michel, 14 Aralık 1503'te Fransa'nın Provence bölgesindeki Saint-Remy'de doğdu. Ailesi, Michel'in doğumundan iki yıl önce zorla Hristiyanlığa dönüştürülmüş, varlıklı ve eğitimli Yahudilerdi. Zeki ve dikkatli bir çocuktu ve iyi bir eğitim aldı. Döneminin diğer eğitimli erkeklerinin çoğu gibi astroloji okumuş olsa da, gençliğinde kehanete özel bir ilgi göstermedi.

1525 yılında Nostradamus'a tıp uygulama lisansı verildi. Güney Fransa'daki birçok kasabada oldukça başarılı oldu. Agen kasabasında, adı kaybolmuş olsa da "yüksek mevkide, çok güzel ve çok sevimli" olduğu söylenen bir kadınla evlendi. Bu evlilikten bir oğlu ve bir kızı oldu.

Üç yıl sonra Nostradamus'un karısı ve çocukları öldü.

Nostradamus

Veba salgını baş gösterdi. Hastalar, kendi ailesini kurtaramayan bir doktordan aniden şüphe duymaya başladılar. Daha da kötüsü, Nostradamus, kehanetlerde bulunduğu için değil (çünkü henüz böyle bir şey yapmamıştı), Meryem Ana'nın bronz bir heykeli hakkında aşağılayıcı bir yorum yaptığı iddiasıyla Engizisyon'un şüphesi altına girdi. 1538'de Toulouse'daki Engizisyon'un huzuruna çıkması emredildi, ancak tatsız ve muhtemelen tehlikeli bir deneyimle yüzleşmek yerine yola koyuldu ve 1538'den 1544'e kadar çoğunlukla Güney Fransa'da dolaştı. Kehanet yetenekleriyle ilgili ilk efsaneler, bu altı yıllık dolaşma dönemine dayanmaktadır. Sonunda, zengin bir dul olan Anne Ponsarde Gemelle ile evlendiği küçük Salon kasabasına yerleşti. Salon'da Nostradamus, öncelikle zenginler için kozmetik ürünler

üretmekle meşguldü, ancak herkes tarafından sevilen bir kişi değildi. 16. yüzyılın ortaları, şiddetli dini nefretlerin ve büyücülüğe karşı felç edici bir korkunun yaşandığı bir dönemdi. Yahudilikten Hristiyanlığa geçen ve şüphelenen Nostradamus...

Beklenen Huguenot sempatizanı, büyük bir düşmanlıkla karşılaştı. Gezginlik yıllarında giderek artan büyülü çalışmalara olan derin ilgisi, komşuları arasındaki itibarını iyileştirmeye hiç yardımcı olmadı. Tiksintiyle, Nostradamus, "barbarlar" olarak nitelendirdiği kişiler arasında tıp pratiğinden giderek uzaklaştı ve büyü ve astroloji çalışmalarına daha da derinlemesine daldı.

1550 yılına gelindiğinde, kehanet işine tamamen kendini adamış ve ilk almanağını yayınlamıştı. Kehanetlerle dolu almanaklar o günlerde, tıpkı günümüzdeki astroloji dergileri gibi popülerdi ve Nostradamus kısa sürede almanak derleyicisi olarak önemli bir ün kazandı.

Açıkça görüldüğü üzere, Nostradamus sadece bir takvim derleyicisi olmakla yetinmemiş ve çok daha iddialı bir projeye girişmiştir. Her biri dört satırdan oluşan (dörtlük) kehanet dizeleri yazmıştır. Bunlardan yaklaşık bin tanesini Yüzyıllar adı verilen on kitapta toplamıştır. Yüzyıllar, sonraki iki bin yıl veya özellikle 3797 yılına kadar olan kehanetleri içerecekti. İlk baskı 1555'te yayımlanmış, ancak tam baskıları 1557'ye kadar basılmamıştır.

İlhamla yazılmış kehanet metinlerinde tipik olduğu üzere, Yüzyıllar (Centuries) anlaşılması güç, neredeyse kavranamaz bir dille kaleme alınmıştır. Halktan karışık tepkiler almıştır. Doktorlar ve astrologlar Nostradamus'u mesleklerini lekelemekle suçlarken, filozoflar onun önermelerine itiraz etmiş, ancak en çok öfkelenenler ise şiirinin sefil kalitesini kınayan şairler olmuştur. Nostradamus'un en sadık ve eleştirel olmayan hayranları bile onun bir şair olarak meziyetlerini savunamamıştır.

Ancak, o dönemde hüküm süren Fransız kralı II. Henry'nin sarayında, Yüzyıllar (Century) serisi oldukça popülerdi. Özellikle astrologların büyük bir hamisi olan Kraliçe Catherine de Medici tarafından çok seviliyorlardı.

Nostradamus'un Kraliçe Catherine'e Fransa'nın gelecekteki hükümdarlarını gösterdiği rivayet edilen sihirli ayna.

Sihirbazlar ve gezgin mucize tüccarları. Catherine'in Nostradamus'tan çocuklarının geleceğini tahmin etmesini istediği söylenir. Tam olarak ne

olduğunu bilmiyoruz; sansasyonel bir anlatıma göre, Nostradamus, Catherine'e çocuklarının geleceğini bir aynada gösteren melek Anael'i çağırdı. Oğullarından üçü kral olacaktı, ancak saltanatları hem kısa hem de trajik olacaktı. Bu oğullar, saltanatlarının her yılı için bir kez aynanın önünden geçtiler, ancak geçit töreni uzun sürmedi. Sonra Catherine'in nefret ettiği damadı, Navarra Kralı Henry (daha sonra IV. Henry olarak Fransız tahtına geçecekti), aynada belirdi ve yirmi üç tur attı ve Fransız Devrimi'ne kadar kral olarak kalacak olan soyundan gelenler görünmeye başlayınca Catherine o kadar bunalıma girdi ki seansı iptal etti.

Ayna sahnesi dramatik ama pek olası değil. Daha büyük olasılıkla Nostradamus sadece kraliyet çocukları için burç yorumları yapmıştır. Geleceği görme yeteneğine sahip olsa bile, Catherine'e böylesine karamsar bir kehanet vermiş olması son derece şüphelidir. Hükümdarlar kendilerine kötü haber veren peygamberlerden hoşlanmazlardı ve Nostradamus kehanetlerini her zaman kendisine karşı kullanılmayacak kadar belirsiz yapmaya özen gösterirdi. Sadece Catherine'in oğullarının kral olacağını tahmin etmiş olabilir ki bu da bir yere kadar doğruydu.

Nostradamus'un en ünlü kehaneti görünüşe göre Kral II. Henry ile ilgiliydi, ancak kralın bunu kendisiyle ilişkilendirip ilişkilendirmediği konusunda hiçbir fikrimiz yok. Aslında, Nostradamus'un dörtlüğü yazarken gerçekten II. Henry'yi aklında tutup tutmadığı veya kralın adının olaylar geliştikten sonra kehanete dahil edilip edilmediği konusunda da hiçbir fikrimiz yok.

Kehanet, Birinci Yüzyıl'ın 35. kıtasında yer almaktadır ve şöyledir:

Genç aslan yaşlı olanı yenecek.

Teke tek dövüşte savaş alanında:

Gözlerini altın bir kafese kapatacak: İki filo birleşecek, sonra da acımasız bir ölümle ölecek.

1 Temmuz 1559'da Kral Henry, İskoç Muhafız Birliği Komutanı Kont de Montgomery, Gabriel de Lorges ile bir turnuvada yarışıyordu. İki binicinin mızrakları çarpıştı ve parçalandı. Montgomery mızrağını bir saniye geç bıraktı ve sivri ucu kralın miğferini delerek sol gözüne saplandı. Henry attan düştü ve yaklaşık on gün sonra acı içinde öldü.

Peygamberin oğlu Sezar tarafından yazılan bir biyografiye göre, halk kehaneti bir lanetle karıştırdı ve Nostradamus'u kukla olarak yaktı; Kilise ise yakmayı uygun görmedi.

Peygamberin kendisini bile tehdit ediyordu. Ancak Catherine onun dostu olarak kaldı ve aslında Nostradamus gerçek bir tehlikede görünmüyordu.

Nostradamus, saygın ve varlıklı bir adam olarak Salon'a döndü. Sık sık kınanmasına rağmen, özellikle kraliçe olmak üzere Fransa'nın önde gelen isimleri ve diğer ülkelerin soyluları tarafından da sık sık danışılıyordu.

Peygamber 1566 yılının ortalarında hastalandı ve 1 Temmuz'da yatağının başındaki bir arkadaşına, "Güneş doğarken beni canlı bulamayacaksın" dedi. Gerçekten de o gece öldü. Nostradamus vasiyetinde, Salon'un kaba saba insanlarının cesedine basmaması için dik olarak gömülmeyi arzuladığını belirtti.

Kendi döneminde ne kadar ünlü ise, Nostradamus'un şöhreti ölümünden sonra da artmaya devam etti. Yüzyıllar adlı eseri günümüze kadar aralıksız olarak yeniden basıldı, tercüme edildi ve yorumlandı. Nostradamus'un peygamberlik kariyeri hakkında ne söylenebilir?

Kehanetlerine dair birçok hikaye—örneğin, Catherine de Medici'nin çocuklarının kaderine ilişkin kehaneti—kanıt yetersizliği nedeniyle bir kenara bırakılmalıdır. Bu tür hikayeler her peygambere atfedilir. Nostradamus'un kısa vadeli ve nispeten spesifik tahminlerde bulunduğu takvimleri, ondan önce ve sonra gelen yüzlerce peygamberin derlediği

takvimlerden daha iyi değildi. Dolayısıyla Nostradamus'un kehanet yeteneğine dair iddialar, yüzyıllara dayanmalıdır.

Ne yazık ki, Yüzyıllar'da yer alan kehanetler hiç de net değil. Nostradamus hiçbir zaman belirli bir şeyin belirli bir kişiye belirli bir tarihte olacağını söylemez. Belirli isimler yok, çok az belirli tarih var ve hatta yerler bile en genel şekilde veriliyor. Kehanetlerde de bir düzen yok. II. Henry'nin kör edilmesi ve ölümüyle ilgili ünlü dörtlük I. Yüzyıl'da yer alıyor. Bir diğer dörtlük ise...

Nostradamus, 1666'da yayımlanan kehanetlerinin derlemesinin ön sayfasından bir resim.

Kralın kazasından hemen sonraki olaylarla ilgili olduğu düşünülen bölüm, III. Yüzyılda ortaya çıkar. Aradaki dörtlüklerin çoğu, gelecekteki veya Fransa'dan çok uzak olaylara atıfta bulunduğu şeklinde yorumlanmıştır.

Daha önce alıntılanan dörtlükte, II. Henry'den hiç bahsedilmediğini görebilirsiniz. Daha sonraki yorumcular, onun "yaşlı olan" olduğunu

varsaymışlardır. Kralın gözleri altın bir kafeste kör edilmemişti, ancak yorumcular altın kafesin, kralın siperli miğferinin şiirsel bir sembolü olduğunu varsaymışlardır; bu miğfer de bir bakıma kafese benzemektedir. Henry'nin iki gözü de kazada kör edilmemişti, sadece biri. Küçük bir ayrıntı, diyebilirsiniz ve peygambere biraz şiirsel özgürlük tanınmalı. Belki de öyle. Ama dörtlükte bahsedilen "iki filo" nedir? Bunu gerçekten kimse bilmiyor, ama

Yaygın bir yoruma göre Nostradamus aslında iki kırık kastetmişti ve kral kırık mızraktan iki ayrı yara almıştı. Sorun şu ki, "kehanet" ancak olaydan sonra anlam kazanıyor.

Henry II ile ilgili ikinci ünlü kehanet, üçüncü yüzyılın 55. kıtasında yer alır. Burada peygamber, Fransa'yı yöneten "tek gözlü bir adamdan" bahseder. Kralın kazası ile ölümü arasındaki on gün boyunca Henry II "tek gözlü bir adamdı" ve Fransa'yı yöneten tek tek gözlü kraldı. Ama bir kıtada "gözleri" kör edilmişken, diğerinde nasıl "tek gözlü bir adam" olabilir? Nostradamus'un yorumcuları tutarlılığa pek önem vermezler.

Tüm bu karmaşıklıklara, çeviri zorluklarını ve Nostradamus'un kendi döneminde bile eski moda sayılan bir Fransızca türüyle yazdığını da eklemelisiniz. Sonuç olarak, yoruma açık muazzam bir alan ortaya çıkıyor. Yüzyıllar boyunca, yeterince yorumlama yaparsanız, akla gelebilecek her duruma uyan bir kehanet bulabileceğinizi söylemek abartı olmaz.

Nostradamus'un dörtlüklerinden bazı enerjik yorumcuların çıkarabildikleri neredeyse inanılmaz. İşte üstadın daha karmaşık tahminlerinden biri:

Çatal iki sütun üzerinde durduğunda, altı yarım boynuz ve altı açık makasla: Kurbağaların varisi olan çok güçlü Lord, o zaman tüm dünyayı kendisine boyun eğdirecektir.

İşte bir yorum: “İlk iki satır bir tarihi gösteriyor. Çatal (V) iki sütun tarafından desteklendiğinde, bin sayısını ifade eden Roma rakamı M'yi oluşturur. Altı yarım boynuz CCCCCC'dir, yani altı yüz rakamını; altı açık makas ise XXXXXX'i oluşturur.

Altmış. Başka bir deyişle, 1660 yılında, sembolü kurbağa olan (tıpkı Capet Hanedanı'nın zambakları ve Bonaparte'ın arıları gibi) Merovenjlerin varisi, Fransa'nın büyük Lordu, dünyanın en büyük hükümdarı olacak."

Bütün bunların, 1660'ta İspanyalı Marie Therese ile evlenen ve daha sonra Avrupa'nın en güçlü hükümdarı haline gelen XIV. Louis'nin bir öngörüsü olması gerekiyordu.

Nostradamus'un yorumcuları, dörtlüklerini bir olayla ilişkilendirme konusunda son derece zekice davranmışlardır; hem de olay gerçekleştikten sonra. Ancak Nostradamus'u yorumun yapıldığı zamandan önceki zamanlara bir rehber olarak kullanmaya çalıştıklarında büyük bir hata yapmışlardır. Her zamanki gibi, yorumcular kendi amaçlarına uygun tahminler ortaya koymuşlardır.

Nostradamus'la ilgilenen ve Napolyon'un takipçileri olanlar, Yüzyıllar adlı eserinde Napolyon'un İngiltere'yi fethedeceğine ve uzun ve barışçıl bir saltanat süreceğine dair kehanetler bulmuşlardı. Yanılmışlardı.

Napolyon döneminde Fransız monarşisinin destekçileri olan Nostradamus takipçileri, Bourbon Hanedanı'nın yeniden tahta geçeceğini doğru bir şekilde öngördüler. Ancak 19. yüzyıl boyunca Bourbonların sürekli geri döneceğini tahmin etmeye devam ettiler. Bazıları hala Fransa'da yeni bir kralın yükselişini bekliyor.

Birinci Dünya Savaşı sırasında, Fransız Nostradamus uzmanları, üstadın Fransa'nın zaferini öngördüğünü görürken, Alman uzmanları ise Yüzyıllar adlı eserde Alman zaferinin açıkça yazılı olduğunu düşünmüşlerdir. İkinci

Dünya Savaşı sırasında da aynı şey olmuş ve yine Fransızlar haklı çıkmıştır. Ancak savaşın oldukça tuhaf bir hal aldığını görmüşlerdir. Bir uzmana göre, Nostradamus, Fransız zaferinin, daha sonra İspanya ve İtalya'yı Fransa'ya ilhak edecek olan V. Henry adında eski bir Fransız hükümdarı tarafından yönetileceğini öngörmüştür.

Kesin Nostradamusçular dışında, kehanete inananların çoğu, Nostradamus'un kehanetin gücüne dair tatmin edici bir kanıt sunmak için çok fazla yoruma açık olduğunu kabul eder. Yine de, dörtlüklerinde birkaç düzine oldukça şaşırtıcı kehanet bulunduğunu söylerler. Nostradamus'un daha şüpheci araştırmacıları bu sayıyı önemli ölçüde azaltırlar. Yazarlar L. Sprague ve Catherine de Camp, Nostradamus'un kehanetleri ve yorumları üzerine bir çalışma yapmış ve Yüzyıllar'daki 996 dörtlükten yalnızca birinin "önsezi inancını destekleyebileceğini" bulmuşlardır.

Fossan şefinin boğazında kist olacak.

Açık ve gri tazıların lideri tarafından:

Bu olay, 13 Şubat'ta Aslan burcundaki Satürn'ün de içinde bulunduğu Tarpeian Dağı'ndakiler tarafından gerçekleştirildi.

De Camp ailesi şu yorumu yapıyor: "13 Şubat 1820'de, Fossano Lordu unvanını taşıyan Berry Dükü'nün, kraliyet av köpeği eğitmeni olan Louvel adlı bir adam tarafından ölümcül şekilde bıçaklanması oldukça dikkat çekicidir."

Buna rağmen, de Camp ailesi bundan etkilenmedi. "Bin şüpheli atış arasında tek bir isabetin çok güçlü bir kanıt olduğunu düşünmüyoruz." Nişancılar, yeterince atış yaparsanız mutlaka bir şeyi vuracağınız konusunda hemfikir.

Eğer Nostradamus iddia ettiği gibi gerçek bir peygamberse ve sadece rastgele tahminlerde bulunan biri değilse, neden kehanetlerini bu kadar örtülü bir dille yazmak zorunda kaldı? Nostradamus'un, "hükümdarların, mezheplerin ve dinlerin kehanetleri o kadar beğenmeyeceğini ve kınayabileceklerini" söyleyerek kasten belirsiz davrandığı rivayet edilir. Bir hükümdar için felaket kehanetinde bulunan peygamberin kendisinin de çoğu zaman felakete uğradığı ve birçok sevilmeyen kehanet kitabının bastırıldığı doğrudur. Ama neden böyle olmasın?

Ölümünden çok sonra gerçekleşecek olaylar hakkında daha spesifik bilgiler verebilir miydi? Eğer kimse kehanetlerden bir şey anlamayacaksa, bir peygamber neden kehanetlerde bulunma zahmetine girsin ki?

Bazı peygamberler—Delphi'deki Pythia iyi bir örnektir—kendilerinden geçmiş haldeyken, uyuşturucu etkisi altındayken veya histerik bir durumdayken kehanetlerde bulunurlardı. Diğer peygamberler ise geleceğe dair ipuçlarını rüyalarında veya vizyonlarında gördüklerini iddia etmişlerdir. Bu gibi durumlarda, kehanet sözleri anlaşılır bir şekilde karışık veya belirsiz gelebilir. Ancak Nostradamus'un Yüzyıllar'ı yazdığı sırada kendinden geçmiş halde veya başka olağandışı bir zihinsel durumda olduğuna dair hiçbir gösterge yoktur; bu nedenle karışıklık ve belirsizlik daha da açıklanması zor bir durumdur.

Nostradamus'un, "Yazılarım, ölümümden sonra gelenler ve anlamımı kavrayanlar tarafından daha iyi anlaşılacaktır" dediği rivayet edilir. Ancak gördüğümüz gibi, Nostradamus şimdi de eskiden olduğu kadar iyi anlaşılmıyor.

Jeane Dixon

Modern peygamberlerin belki de en bilineni Washington'lu "kahin" Jeane Dixon'dır. Nostradamus gibi Jeane Dixon da esas olarak siyasi tahminleriyle

tanınır, ancak Fransız kahinin aksine Bayan Dixon hiçbir zaman kehanetten bir iş yapmamıştır.

“Kahine” lakaplı Jeane Pinckert, 1918 yılında Wisconsin, Medford'da doğdu. Ailesi Santa Rosa, Kaliforniya'ya taşındıktan sonra “kehanet yeteneğine” sahip olduğunu öğrendi. Arkadaşı Ruth Montgomery tarafından yazılan bir biyografiye göre, Bayan Dixon sekiz yaşındayken, avucuna bakıp “Bu küçük kız çok ünlü olacak. Kehanet yeteneğiyle kutsanmış olduğu için dünya çapındaki değişiklikleri önceden görebilecek. Daha önce hiç böyle avuç içi çizgileri görmemiştim!” diyen bir çingeneyle karşılaştı Yaşlı çingene, saygı göstergesi olarak kıza bir kristal küre verdi.

Jeane Dixon bugünlerde geleceği tahmin etmek için birçok yöntem kullanıyor. Kristal küresine bakıyor. Burç yorumları hazırlıyor. Düzenli olarak yayınlanan bir astroloji köşesi yazıyor, ya da en azından adı orada geçiyor. El falı ve hatta kart okuyor. Ancak en kapsamlı kehanetleri ona vizyonlar veya kehanet içeren rüyalar yoluyla geliyor. Ayrıca düzenli olarak

telepati yoluyla başkalarının düşüncelerini ve duygularını algıladığını söylüyor.

Jeane'nin kehanet kariyeri, Washington DC'de varlıklı bir emlakçı olan James Dixon ile evlenene kadar gerçekten ivme kazanmamıştı. Başlangıçta kehanetlerini sadece arkadaşlarıyla paylaşıyordu, ancak arkadaşları arasında Washington'da birçok zengin ve etkili insan olduğu için, sıra dışı yeteneğinin haberi yayıldı. Sosyal toplantılarda kristal küre ve el falı bakmaya başladı. Çok sayıda muhabir var.

Washington'da yaşıyordu ve tahminlerine dair haberler gazetelerde yer alıyordu. Sendikalı siyasi köşe yazarı Ruth Montgomery ile olan dostluğu da, Jeane Dixon'ın gelecek yıla dair tahminlerinin her yıl Amerika Birleşik Devletleri genelindeki gazetelerde yayınlanmasını sağlıyordu. Yine de, aynı miktarda tanıtım alan düzinelerce peygamber var.

Jeane Dixon, 1956'da Başkan John F. Kennedy'nin suikastını, suikasttan yedi yıl önce ve Kennedy'nin başkan seçilmesinden dört yıl önce tahmin ettiği iddiasıyla ulusal çapta üne kavuştu. Bu tahmin o kadar ünlü ki, yakından incelemek yerinde olabilir.

Jeane Dixon'ın iddiasının kilit noktası, tahminini yazılı olarak yapmış olmasıdır. Şaşırtıcı veya beklenmedik herhangi bir olaydan sonra, olayı önceden tahmin ettiklerini ilan eden birçok kendini peygamber ilan eden kişi ortaya çıkar. Ne yazık ki, tahminlerini kimseye söylemediler veya sadece arkadaşlarına ve akrabalarına anlattılar. Ancak Jeane Dixon'ın tahmini popüler bir yayında yer aldı.

Ulusal çapta dağıtılan Pazar eki Parade'in 13 Mayıs 1956 tarihli sayısında Jack Anderson'ın şu sözleri içeren bir makalesi yer alıyordu: "1960 seçimlerine gelince, Bayan Dixon bunun işçi sınıfının hakimiyetinde geçeceğini ve bir Demokrat tarafından kazanılacağını düşünüyor. Ancak o,

suikasta uğrayacak veya görevdeyken ölecek, ancak bu mutlaka ilk döneminde olmak zorunda değil."

Tahminde John F. Kennedy'nin adı geçmiyordu, 1960 seçimleri hiçbir şekilde "işçi sınıfının egemenliğinde" değildi ve başkanın ölüm zamanı açıkça belirtilmemişti. Suikast fikri bile belirsiz bırakılmıştı. Yine de bu, şaşırtıcı derecede doğru bir tahmin gibi görünüyor. Ama değil. Parade makalesinde yer alan "tahmin", herhangi bir batıl inançlı kişi tarafından da yapılabilirdi.

Jeane Dixon'ın yanı sıra birçok kişi de 1960'ta seçilen başkanın suikasta kurban gideceğini veya görevdeyken öleceğini tahmin etmişti.

Amerika'da "ölümcül 20" batıl inancı vardır. Bu, 1840'tan beri yirmi yıllık aralıklarla seçilen her başkanın ya suikasta kurban gittiği ya da görevdeyken öldüğü olağanüstü gerçeğine dayanmaktadır. Ölüm zinciri, 1840'ta seçilen ve görevdeyken ölen William Henry Harrison ile başlar. 1860'ta seçilen Abraham Lincoln suikasta kurban gitti. 1880'de seçilen James A. Garfield da suikasta kurban gitti. 1900'de seçilen William McKinley de aynı şekilde suikasta kurban gitti. 1920'de seçilen Warren G. Harding görevdeyken öldü. 1940'ta seçilen Franklin D. Roosevelt de görevdeyken öldü. Ve elbette, 1960'ta seçilen ve suikasta kurban giden John F. Kennedy var. İnsanlar, Harding'in zamanından beri "ölümcül döngü"den bahsediyor ve başkanların ölümünü veya suikasta kurban gitmesini tahmin ediyorlardı.

Bu yirmi yıllık döngüde seçilen ve görev sürelerini tamamlayan tek iki başkan, 1800'de seçilen Thomas Jefferson ve 1820'de seçilen James Monroe'dur. "Ölümcül 20" döngüsünde seçilmeyen ve görevdeyken ölen tek başkan ise 1848'de seçilen ve 1850'de ölen Zachary Taylor'dır.

İlk bakışta "ölümcül 20" döngüsü, bir başkanın suikastına dair herhangi bir tahminden bile daha şaşırtıcı görünüyor. Ancak daha yakından incelendiğinde, döngünün işe yaraması için biraz sayısal manipülasyonun gerekli olduğu anlaşılıyor. 1860'ta ilk kez seçilen ve 1864'te yeniden seçilen Abraham Lincoln, ikinci döneminde suikasta kurban gitti. William McKinley de ikinci döneminde suikasta kurban gitti, ancak o ilk olarak 1864'te seçilmiş ve 1900'de yeniden seçilmişti. Lincoln, ilk dönemine dayanarak döngüye dahil edilebilirken, McKinley ancak ikinci dönemine dayanarak dahil edilebilir.

FDR ise daha da büyük bir sorun teşkil ediyor. İlk olarak 1932'de seçildi ve yirmi yıllık döngüye ancak üçüncü döneminde, 1940'ta girdi. Dördüncü döneminin başında öldü.

Bu şekilde bir dizi ölümün gerçekleşme olasılığını hesaplamak zordur. Bir başkan her zaman suikastçılar için başlıca hedeftir ve bu iş bir insanın sağlığı için zorlayıcıdır. Suikasta uğrayan başkanların yanı sıra, hem FDR hem de Harry Truman, başarısız suikast girişimlerinin hedefi olmuşlardı. Theodore Roosevelt de öyleydi, ancak bu, başkanlığı bıraktıktan ve yeniden seçilmek için başarısız bir şekilde yarışırken gerçekleşti. Woodrow Wilson ve Dwight D. Eisenhower, başkanlık dönemlerinde kritik derecede hastalandılar. Bir matematikçi, "ölümcül 20" döngüsüne karşı olasılığın yaklaşık yüz bir olduğunu hesapladı; uzun bir olasılık, ancak astronomik değil. Jeane Dixon'ın "ölümcül 20" batıl inancından habersiz olması pek mümkün değildi. O sadece başkalarının yıllardır söylediğini tekrarladı: 1960'ta seçilen adam suikasta uğrayacak veya görevdeyken ölecekti.

1956 tarihli makalesinde yaptığı tek gerçek tahmin, 1960'ta bir Demokrat'ın seçileceğiydi. Bu tahmininde doğru çıkma olasılığı %50'ydi. Ancak burada bile durumu oldukça bulandırdı. Ruth Montgomery'nin Haziran 1960'ta yayınlanan köşe yazısında Bayan Dixon'ın şu sözleri aktarılıyor: "Başkanlık sembolü doğrudan Başkan Yardımcısı Nixon'ın başının üzerinde," ancak

"Cumhuriyetçi Parti gerçekten harekete geçip her türlü çabayı göstermezse, bu sembol devrilecektir." 1960'ta bir Demokrat'ın kazanacağına dair daha önceki tahminini unutmuş muydu? Daha sonra, Kennedy, Nixon'ı son derece az bir farkla yendiğinde, Bayan Dixon Demokratların seçimi çaldığını söyledi.

Peki ya Bayan Dixon'ın diğer tahminleri? Nostradamus belirsiz ve muğlak bir dil kullanırken, Bayan Dixon genellikle çok daha açık ve net bir dil kullanır.

Daha spesifik olmak gerekirse, 1953'te Rusya'nın İran'ı işgal edeceğini, 1958'de Çin'in dünyayı savaşa sürükleyeceğini ve 1964'e kadar hem Rusya'nın hem de Çin'in tek bir adam, "esmer tenli, kısmen Doğulu" tarafından yönetileceğini öngörmüştü. Bu ve basılı olarak yayınlanan diğer birçok tahmininin hiçbiri gerçekleşmedi.

Tüm bilinmezliğine rağmen, Nostradamus en azından tüm önemli kehanetlerini Yüzyıllar adlı tek bir eserde toplamıştı. Bayan Dixon ise kehanetlerini gazete köşe yazılarında, kitaplarda, makalelerde, konuşmalarda ve radyo ve televizyon röportajlarında bolca dağıtıyor. Çoğu zaman bir kehanet diğeriyle çelişiyor gibi görünüyor. Bunun mükemmel bir örneği, 1960 başkanlık seçimlerini bir Demokratın kazanacağı kehaneti ve daha sonra Başkan Yardımcısı Nixon'ın kazanacağı kehanetidir.

Jeane Dixon'a atfedilen en şaşırtıcı tahminlerin çoğu, özel olarak arkadaşlarına veya artık hayatta olmayan kişilere verilen tahminlerdi. Bu tür tahminler, kehanetle ilgili en büyük belirsizliklerden birine her zaman maruz kalır: Tahmin edilen olay gerçekleşene kadar kamuoyuna açıklanmazlar.

Jeane Dixon, tarihin başlangıcına kadar uzanan kadim bir peygamberler silsilesinin son temsilcisidir. Peygamberliğin gücüne derinden inananlar

Jeane Dixon'a da inanmaya meyillidir; şüpheci veya ikna olmamış olanlar ise şüpheci ve ikna olmamış kalmaya devam eder.

Bazı insanların geleceği görebildiğine dair kanıtın, kendini peygamber ilan edenlerin rastgele sözlerinden gelmeyeceği açıktır. Eğer "peygamberlik yeteneği" gerçekten varsa, gücünün daha kontrollü bir ortamda test edilmesi gerekecektir. Bir sonraki bölümde, kehaneti laboratuvarda inceleme girişimine odaklanacağız.

VIII. Laboratuvardaki Kehanet

Delphi'deki dumanla dolu tapınaktan, Pythia'nın anlaşılmaz kehanetlerini haykırdığı yerden, iki kişinin sessizce oturduğu, birinin durmadan kartları çevirdiği, diğerinin ise uzun bir kağıda tahminlerini yazdığı, üniversitedeki ıssız bir odaya kadar çok uzun bir yol var. Yine de birçok kişi, kehanetin gerçekliğinin ya kanıtlanacağı ya da çürütüleceği yerin tam da böyle steril bir laboratuvar ortamı olduğunu düşünüyor.

Kehanet, kendiliğinden ve kontrolsüz deneyim dünyasından laboratuvara geçtiğinde, daha doğru bir şekilde önsezi olarak adlandırılır. Önsezi yeteneğinin varlığını kanıtlamak veya çürütmek oldukça kolay gibi görünür. İnsanlara, deste iyice karıştırıldıktan sonra kartların hangi sırayla düşeceğini tahmin edip edemeyeceklerini test edin. Çok sayıda insanı test edin ve eğer hiçbiri kartları tahmin etmede özel veya şansın üzerinde bir yetenek göstermezse, önsezi yeteneğinin var olmadığı sonucuna varılabilir. Bununla birlikte, düzenli olarak şansın "üstünde" tahmin etme yeteneği gösteren tek bir kişi bile bulunursa, önsezi yeteneğinin varlığı kanıtlanmış sayılabilir.

Her şey o kadar basit görünüyor ki, insan sorunun cevabının kolay olduğunu düşünebilir.

Bu mesele birkaç yıl içinde kesin olarak çözülebilirdi. Ancak öyle olmadı. Yaklaşık yarım yüzyıldır dünyanın farklı yerlerinde bu tür testler yapılıyor. Sorunu çözmek bir yana, tartışmaları daha da alevlendirdiler.

Önsezi üzerine yapılan laboratuvar çalışmaları, psişik araştırma veya parapsikoloji olarak adlandırılan, belirsiz ve iyi tanımlanmamış bir alanın parçasıdır. Parapsikologlar birçok şeyi incelerler; zihin okuma veya telepati, uzak yerlerde olup bitenleri görme yeteneği veya durugörü, insan zihninin

veya iradesinin tek başına fiziksel bir nesneyi etkileyebilme olasılığı, psikokinezi veya PK ve ölümden sonra hayatta kalma olasılığı en sık araştırılanlardır. Genellikle kabul edilen insan duyularının (duyularüstü algılama veya ESP) ötesinde görünen herhangi bir yetenek veya modern bilimsel maddi dünya kavramına uymayan herhangi bir fenomen, parapsikologların dikkatini çekme olasılığı yüksektir.

Psişik araştırmalar bir asırdan fazla süredir devam ediyor. Psişik araştırmalarla ilgilenenler, en başından beri kehanet veya önsezi gücüne işaret eden deneyimlerin kayıtlarını topladılar. Ancak gerçek laboratuvar testleri 1930'lara kadar başlamadı ve neredeyse tesadüfen başladı.

Olay, Kuzey Carolina, Durham'daki Duke Üniversitesi Parapsikoloji Laboratuvarı'nda gerçekleşti. (Artık doğrudan üniversiteyle ilişkili olmayan) laboratuvar, dünyada tanınmış bir üniversitenin kampüsünde parapsikolojinin ciddi olarak incelendiği nadir yerlerden biri olması nedeniyle benzersizdi. Laboratuvarın başında, oldukça sıra dışı bir geçmişe sahip genç bir bilim insanı olan Dr. Joseph Banks Rhine bulunuyordu.

Dr. Rhine botanik alanında bir diplomaya sahipti, ancak botanik hiçbir zaman yaygınlaşmamıştı.

Dr. JB Rhine

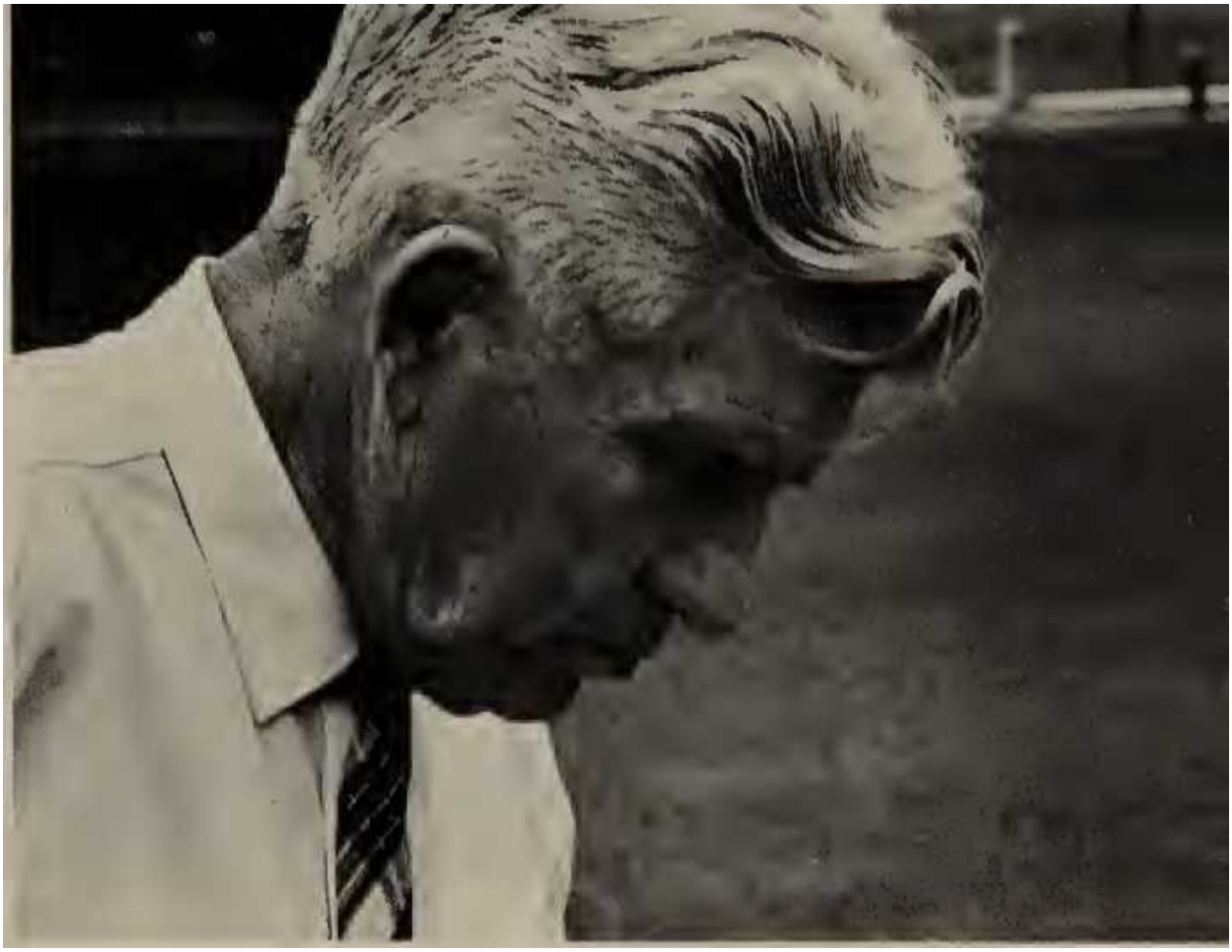

Bu onun en büyük ilgi alanıydı. Başlangıçta din adamı olmayı hedeflemişti, ancak dini görüşleri oldukça alışılmadık olduğu ve ilahiyat okulunu dar ve yetersiz bulduğu için bilime yöneldi. Rhine'ın hayatının yönü, Sherlock Holmes'ün yaratıcısı ve hevesli bir spiritüalist olan Sir Arthur Conan Doyle'un bir konferansını dinledikten sonra değişti. Rhine'a ve hayatı boyunca bu ilgi ve çalışmayı paylaşan eşine göre, spiritüalizm çalışması, insanın ölümsüz ruhu, kaderi, hatta insanın tüm ruhsal doğası hakkında ortodoks dinin verebildiğinden daha somut bilgiler sunabilirdi. Rhine, Harvard Üniversitesi psikoloji bölümünden Dr. William McDougal'a yazdı. Harvard psikoloji bölümü birkaç yıldır gayri resmi bir psişik araştırma merkeziydi. Üniversiteden psikologlar ve öğrencileri, çeşitli ruhani medyumların iddialarını araştırmakla meşguldü. Araştırmaların sonuçları

çoğunlukla tamamen olumsuzdu, ancak ilgi devam ediyordu. McDougal, psişik araştırmalar için daha fazla fonun bulunduğu Duke Üniversitesi'ne geçtiğinde, Rhine de ona katıldı.

ve nihayetinde Parapsikoloji Laboratuvarı'nın başına geçti.

Rhine deneylerine başlamadan önce, çoğu psişik araştırmacı "profesyonel" duyarlı kişilerle, yani medyumlar, zihin okuyucular ve "özel yeteneklere" sahip olduklarını söyleyen ve genellikle bu "yetenekleri" sergileyerek geçimini sağlayan diğer kişilerle çalışmıştı. Bu çalışmanın sonuçları sonsuz hayal kırıklığı ve hüsran oldu, çünkü profesyonellerin birçoğunun düpedüz sahtekar veya zihinsel olarak rahatsız bireyler olduğu ortaya çıktı. Rhine öncelikle sıradan insanlarla çalışmaya karar verdi. Genellikle deneklerini Duke'taki öğrenciler arasından seçti. Ve Rhine, parapsikoloji çalışmalarında istatistiksel yöntemlerin kullanımını yaygınlaştırdı.

Rhine'ın temel deney aracı, ESP veya Zener kartları (erken dönem çalışma arkadaşı KE Zener'in adını taşıyan) olarak adlandırılan bir desteydi. Kartlar yirmi beşli paketler halinde geliyordu. Kartların yüzleri, beş kalın baskılı sembol arasında eşit olarak bölünmüştü: artı işareti veya çarpı, yıldız, daire, üç dalgalı çizgi ve kare. Tamamen şans eseri, bir kişi, deste iyice karıştırıldıktan sonra yirmi beş karttan beşinin yerini tahmin edebilmeliydi. Eğer denek beşten önemli ölçüde daha fazla kart tahmin ederse, o zaman belki de "başka bir şey" söz konusuydu. Elbette, desteyi tek bir kez veya hatta birkaç düzine kez taramak istatistiksel olarak hiçbir şey ifade etmez. Tamamen şans eseri bir kişinin tüm desteyi doğru tahmin etmesi mümkündür. (Böyle bir serinin gerçekleşme olasılığı düşük olsa da, olabilir.) Ancak, bir kişi tüm desteyi doğru tahmin etmeye devam ederse veya çok sayıda denemede yirmi beş karttan ortalama altı veya yedisini doğru tahmin ederse, deneyci önemli sonuçlar elde ettiğine inanmakta haklıydı.

Rhine'ın önsezi deneylerindeki kilit isim, Duke Üniversitesi'nde ilahiyat öğrencisi olan Hubert E. Pearce'dı. Pearce

Telepatiyi test etmek için basit bir ESP deneyi. Soldaki ajan bir kartı incelerken, algılayan kişi puanlama kağıdında sembolü işaretlemeye çalışır.

Rhine'ın konferansını dinledikten sonra yanına giderek ailesinin psişik yeteneklere ne kadar ilgi duyduğunu anlattı. Rhine, Pearce'tan deneylerine katılmasını istedi ve Pearce kabul etti. Pearce, 1933 yılının başlarında bazı gayri resmi telepati testlerine katıldı. Bu tür deneylerde "ajan" olarak adlandırılan bir kişi, ilahiyat öğrencisinin karşısında oturup kartları çeviriyordu. Pearce'ın, ajanın hangi karta baktığını, muhtemelen telepati

yoluyla veya zihnini okuyarak tahmin etmesi gerekiyordu. Pearce genellikle yirmi beş karttan onunu doğru tahmin ediyordu, bu da şans eseri beklenenden yaklaşık iki kat daha fazlaydı. Bu nedenle, daha ayrıntılı testler için mükemmel bir denek gibi görünüyordu.

Ağustos 1934'te Rhine, "Kampüs Mesafesi Serisi" adını verdiği ve Pearce'in Rhine'ın asistanı olan ve o zamanlar Duke'ta yüksek lisans öğrencisi olan JG Pratt tarafından test edildiği için daha çok Pearce-Pratt deneyi olarak bilinen deneye başladı. Pratt'ın o zamanlar fizik binasında bir ofisi vardı. Her testin yapılacağı sabah Pearce, Pratt'ın ofisine gelir ve ikisi saatlerini senkronize ederdi. Ardından Pearce...

Avluyu geçip kütüphaneye gitti ve rafların arasındaki küçük bir çalışma kabinine oturdu. Önünde bir not defteri vardı. Pratt'in ofisi ile kütüphane kabini arasındaki mesafe yaklaşık yüz metreydi.

Yıllar sonra Pratt, deneyin nasıl geçtiğini şöyle anlattı: “Bir deste ESP kartı seçtim, iyice karıştırdım, kestim ve oturduğum kart masasının sağ köşesine yüzü aşağı bakacak şekilde yerleştirdim. Testin başlaması için kararlaştırılan saatte, destenin en üstteki kartını aldım ve bakmadan masanın ortasındaki bir kitabın üzerine yüzü aşağı bakacak şekilde koydum. Bir dakika sonra o kartı aldım ve hala yüzü aşağı bakacak şekilde ve kendimden habersiz, masanın sol köşesine koydum ve hemen desteden bir sonraki kartı kitabın üzerine yerleştirdim.”

“Bu şekilde ilerleyerek, yirmi beş kartı birer birer masanın ortasındaki kitabın üzerine yerleştirdim. Tüm kartlar kitap üzerindeki sırasını tamamladıktan sonra, yirmi beş kartın kullanım sırasına göre kaydını tuttum.”

Hubert Pearce, kütüphanedeki çalışma odasında tahminlerini birer dakikalık aralıklarla kaydediyordu.

Başka bir seride, Pearce ve Pratt arasındaki mesafe yaklaşık iki yüz elli yardaya çıkarıldı. Her iki seride de (toplamda yetmiş dört koşu) Pearce, şans seviyesinin oldukça üzerinde skor üretti. Mesafe, Pearce'ın skor üretme yeteneğinde hiçbir fark yaratmıyor gibi görünüyordu. Deneyciler, bu tür bir koşu serisinin tamamen şans eseri gerçekleşme olasılığının astronomik olduğunu hesapladılar (10.000.000.000.000.000.000.000'da 1). Neredeyse kesinlikle "başka bir şey" işin içindeydi.

Rhine ve ortakları, bu durumda "başka bir şeyin" durugörü, yani uzak olayları görme yeteneği olduğunu varsaydılar. Pearce, Pratt'ın zihnini okuyamazdı çünkü Pratt bunu yapmamıştı.

Kartları görmüştü. Ancak bu bir 'önsezi testi' değildi, çünkü Pearce'in tahmin ettiği hedef kart, Pratt'in masasının ortasındaki kitabın üzerinde, yüzü aşağıya dönük şekilde tek başına duruyordu. O, gelecekte ne olacağını değil, şu anda ne olduğunu tahmin ediyordu.

Ardından Rhine, deneyi bir adım daha ileri götürmeye karar verdi. Pearce'ın duyularüstü yetenekleri mesafeyi aşabiliyorsa, belki zamanı da aşabilirdi. Bu nedenle, Pearce'tan deste karıştırılmadan önce ESP kartlarının sırasını yazması istendi. Gelecekteki bir noktada kartların hangi sırada olacağını tahmin etmesi gerekiyordu. Pearce bu testlerde oldukça iyi performans gösterdi, tıpkı durugörü testlerinde olduğu gibi.

Parapsikologlar beklenmedik bir ikilemle karşı karşıya kaldılar. Gerçekten Pearce'ın geleceği görme yeteneğini mi test ediyorlardı, yoksa bu durumda "başka bir şey" önsezi değil de psikokinez miydi? Belki de, Pearce tahminlerini yazarken, kartların gelecekteki sırasını tahmin etmek yerine, bir şekilde -elbette bilmeden- etkiliyordu diye düşündüler. Rhine'ın "devasa bir karıştırma çılgınlığı" olarak hatırladığı şekilde, olası psikokinez etkilerinin üstesinden gelmek için kartlar binlerce kez karıştırıldı ve yeniden karıştırıldı. Deneyciler mekanik cihazlara başvurdular. Kullandıkları

cihazlardan biri elektronik olarak çalışan bir kart karıştırıcıydı, diğeri ise mekanik olarak altı zar atıyordu ve zarların toplamı kartların sırasını belirlemek için kullanılıyordu. Rhine ve arkadaşları, bu yöntemlerle "psişik karıştırma" olasılığını etkili bir şekilde ortadan kaldırdıklarını ve saf önseziyi test ettiklerini düşündüler. (Ancak, zihnin kartların hareketlerinin yanı sıra karıştırma makinelerinin hareketlerini de etkileyip etkileyemeyeceği merak konusu.) Fakat önsezi testlerinin PK tarafından olası kirlenmesi, deneycilerin büyük endişesi değildi.

Dr. SG Soal

En büyük sorun buydu. Parapsikologların yapması gereken şey, bilim camiasını, önsezi veya psikokinezi gibi ESP diye bir şeyin gerçekten var olduğuna ikna etmekti.

Kampüs Uzaktan Eğitim Serisi tamamlandıktan kısa bir süre sonra, Pearce'ın duyularüstü yetenekleri ortadan kaybolmuş gibi görünüyordu. Bir gün onu çok üzen bir mektup aldı ve sonrasında duyularüstü algılama testlerindeki performansı ancak şans seviyesinde kaldı.

İngiltere'de, Londra Üniversitesi'nde matematik öğretmeni olan Dr. SG Soal da psişik araştırmaların istatistiksel olanaklarından etkilenmişti. Psişik Araştırmalar Derneği'nden Bayan KM Goldney ile birlikte Dr. Soal, birçok farklı kişiyle uzun bir dizi telepati kart tahmin testi gerçekleştirdi. 1930'larda Soal ve Goldney, saatlerce süren sıkıcı bir çalışmayla tahminlerin uzun kayıtlarını derlediler. 1939'a gelindiğinde, Soal testlerinden tamamen hayal kırıklığına uğramıştı. Bulduğu hiçbir şey sonuçları desteklemiyor gibiydi.

Rhine'ın Amerika'da elde ettiği sonuçlardan şüphelenen Soal, Rhine'ın testlerinin bir şekilde hatalı olup olmadığını açıkça sorguladı. Daha sonra başka bir psişik araştırmacı, Soal'a "yer değiştirme etkisi" olarak adlandırdığı bir olgudan bahsetti; yani denek, hedef kartı tahmin etmek yerine, hedef kartın hemen önündeki veya hemen arkasındaki kartı tahmin ediyordu. Soal, istatistiklerini bu ışık altında yeniden inceledi ve bu "yer değiştirme etkisini" sergiliyor gibi görünen iki denek buldu. İkisinden, profesyonel fotoğrafçı Basil Shackleton, en ilginç ve en başarılı olanıydı.

Shackleton, 1936'da Seal'ın deneylerini okumuş ve matematikçiye kendini sınanmak için değil, psişik yeteneklerini kanıtlamak için sunmuştu; çünkü bu yeteneklere sahip olduğundan kesinlikle emindi.

İlk başta, fotoğrafçı Soal üzerinde hiçbir izlenim bırakmamıştı. Ancak Shackleton'ın kart tahmininde görünen "yer değiştirme etkisi"nin keşfedilmesinden üç yıl sonra, tekrar test edildi. Bu testler, parapsikoloji çalışmalarında şimdiye kadar yapılmış en ayrıntılı testler arasındaydı. Üç kişi aktif olarak yer aldı: "Algılayan" kişi olan Shackleton; deneyci, genellikle Soal; ve seri boyunca ajan olarak görev yapan bir dizi farklı kişi. Soal, standart ESP kartları yerine, üzerinde hayvan resimleri olan kartlar kullandı: bir fil (E), bir zürafa (G), bir aslan (L), bir pelikan (P) ve bir zebra (Z). Beş kart karıştırıldı ve ajanın önüne yüzleri aşağı bakacak şekilde yerleştirildi; ajan, kendisine talimat verilene kadar yüzlere bakmamalıydı. Kartlar tamamen Shackleton'ın görüş alanından gizlenmişti. Deneyci daha sonra rastgele sayılar tablosuna baktı ve birden beşe kadar numaralandırılmış bir dizi karttan birini kaldırdı. Bu kart, ajana önündeki beş karttan hangisini alması gerektiğini gösterdi. Numara kartı Shackleton'dan da gizlenmişti.

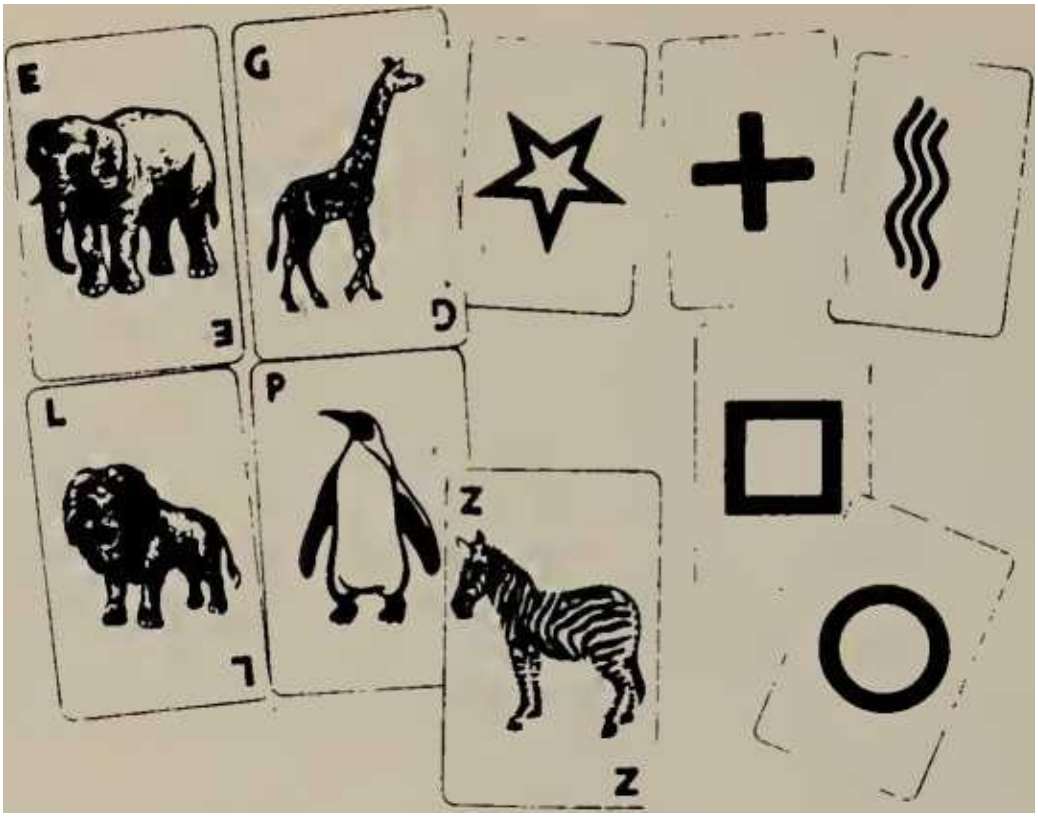

İki tür ESP kartı var: Soal'ın kullandığı hayvan kartları ve Rhine'ın kullandığı sembol kartları.

Bu işlem yapılırken Shackleton'ın karttaki hayvanın adını yazarak tahminini kaydetmesi gerekiyordu. Ancak burada da Shackleton tam olarak beklendiği gibi davranmadı. Ajanın baktığı kartı düzenli olarak kaydetmek yerine, tekrar tekrar seçilecek bir sonraki kartı tahmin etti.

Burada önsezi yeteneğinin iş başında olduğu görülüyordu, ancak deneyciler Shackleton'ın geleceği gerçekten görmek yerine rastgele sayılar listesini durugörü yoluyla görüp görmediğini merak ettiler. Bu nedenle rastgele sayılar yerine renkli fişlerden oluşan bir torba kullanıldı. Her bir renk, ajanın önünde yüzü aşağı dönük duran beş hayvan kartından birini temsil ediyordu. Deneyci elini torbaya sokup bir fiş çektiğinde, bu ajana o renge atanmış kartı alması için sinyal veriyordu. Fişler, rastgele sayılar, kartlar—

Basil Shackleton için pek bir fark yaratmamış gibiydi; bir sonraki kartı tahmin etmede şansın üzerinde puanlar almaya devam etti.

Bu tür testlerin kesin olarak ortaya koymuş olması gerekirdi gibi görünüyor.

Kehanet veya önsezi yeteneğinin gerçekliği. Birçok psişik araştırmacı bu yeteneğe sahip olduklarına inanıyor. Ancak tartışma henüz bitmiş değil.

Rhine'ın testlerinin sonuçlarını ilk kez yayınladığı 1930'ların ortalarından itibaren eleştirmenler ona saldırdılar. Özellikle duyusal ipuçlarına veya açıkça hileye karşı koymak için deneylere koyduğu kontrolleri sert bir şekilde eleştirdiler. Rhine, eleştirmenlerinin haklı noktalara değindiğini kabul etti ve kontrolleri sıkılaştırmaya çalıştı. Pearce-Pratt serisi zamanına gelindiğinde, Rhine kontrollerinin tamamen yeterli olduğuna inanıyordu.

Rhine'ın ilk deneylerini eleştirenler arasında SG Soal'ın kendisi de vardı. Kendi kapsamlı test serisine başlamasının nedenlerinden biri, Rhine'ın yöntemlerinin yeterince titiz olmadığına ikna olmasıydı. Ancak Soal da kısa sürede şiddetli eleştirilerin hedefi oldu.

Basil Shackleton

Belki de Soal'ın çalışmalarına -hatta tüm ESP araştırmalarına- vurulan en acı darbe, 1955'te Minnesota Üniversitesi Tıp Bölümü'nde araştırma görevlisi olan George R. Price'ın ESP alanındaki önde gelen araştırmaları analiz edip son derece olumsuz bir sonuca varmasıyla geldi:

"Parapsikologlar hakkındaki görüşüm, birçoğunun yazım ve istatistiksel hatalara ve duyusal ipuçlarının kasıtsız kullanımına dayandığı ve açıklanamayan tüm olağanüstü sonuçların kasıtlı sahtekarlığa veya hafif derecede anormal zihinsel durumlara bağlı olduğudur."

Eleştiriler can yakıcıydı, özellikle de Price'ın gerek gözlem yapanlar gerekse deneyciler tarafından yapılmış olabilecek sahtekarlık olasılığına çok ağır bir şekilde vurgu yapması nedeniyle.

Parapsikoloji araştırmalarının bir diğer ısrarcı eleştirmeni ise Galler Üniversitesi'nden psikolog Profesör Mark Hansel'dir. Profesör Hansel, yıllarca makaleler ve tartışmalar aracılığıyla eleştirilerini dile getirmişti. Sonunda, tüm bunları 1966'da yayınlanan "ESP, a Scientific Evaluation" (Ekstra Duyusal Algılama: Bilimsel Bir Değerlendirme) adlı kitabında topladı. Price gibi Hansel de, önemli sonuçların çoğunu açıklamak için büyük ölçüde sahtekarlık olasılığına dayanıyordu.

1960 yılında Hansel, Rhine'ın deneylerinin, özellikle de Pearce-Pratt serisinin yapıldığı yerleri incelemek için Duke Üniversitesi'ni ziyaret etti. Oradayken, araştırma ekibinin üyelerinden W. Saleh'ten bir deste ESP kartını incelemesini istedi. Hansel ise tahminlerini kaydetmek için koridordaki bir odada oturdu. Hansel şöyle dedi: “[Saleh], Pratt'ın Pearce ile yaptığı deneyler sırasında kullandığına benzer bir yöntem kullanarak, kartları bir kağıda kaydetmeli ve kapısını kapalı ve kilitli tutmalıydı. Ben de Saleh'in odasına gizlice girdim ve bir sandalyeye çıkıp aralıktan bakarak kartları gördüm.

Kapının üst kısmındaydım. Onları net bir şekilde görebiliyordum ve 25 denemede 22 isabet elde ettim. Saleh'in masası kapıdan yaklaşık 5 metre uzaklıktaydı ve ona söyleyene kadar ne yaptığımı hiç tahmin etmedi.

“İkinci bir testte, masanın üzerinde yazdıklarının izini almak için bir emici kağıt bulunan bir odada kartları kaydetmesini istedim. Daha sonra, yazdıklarının emici kağıt üzerindeki izlerinden kartların kimliklerini okudum. Ancak bu sırada Saleh, onunla dalga geçilmesinden bıkmıştı. Bana yanlış bilgi vermek için emici kağıdı kullanarak dikkatlice ikinci bir liste yazmıştı. Bununla birlikte, bu testlerden, durumdaki diğer faktörler olasılığı

ortadan kaldırmadığı sürece, kartların bilgisine her iki yöntemle de ulaşılabileceği açıktı.”

Hansel'in kitabı parapsikologlardan büyük tepki çekti. Parapsikologlar, Hansel'in dürüst insanların güvenilirliğini haksız yere sorguladığını ve daha da önemlisi birçok gerçeği yanlış aktardığını söylediler. Ancak Hansel, duruşunu koruyarak karşı saldırıya geçti. Tartışma son derece karmaşık ve duygusal bir hal aldı.

Burada tüm argümanları ve karşı argümanları tek tek ele almak çok sıkıcı olurdu. Zaten tartışma çözümsüz, çünkü büyük ölçüde insanların yıllar önce yaşananlar hakkındaki hafızasına bağlı. Bununla birlikte, şüphecilerin inceledikleri ünlü testlerin hiçbirinde hile yapıldığını kanıtlayamadıklarını söylemek doğru olur. Öte yandan, parapsikologlar da birisi yeterince istese hile yapılamayacağını kanıtlayamadılar.

Sonuç olarak, bazı parapsikologlar bile şüphecilerin argümanlarının daha haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldılar. Bu, bir kişinin suçlu olduğu kanıtlanana kadar masum olduğu fikriyle çelişiyor. Ancak bilimsel bir test, bir deneyle aynı kurallara göre işlemez.

Mahkeme. Test sonuçlarının tahrif edilmesi, çoğu insanın hayal ettiğinden çok daha yaygın bir şekilde bilim alanında görülmektedir ve parapsikoloji alanı bilinen sahtekarlıklarla doludur. Tüm alanlardaki bilim insanları, bir deneyde sahtekarlık ve hata olasılığı varsa, deneyin kesin sonuç vermediğini varsayarlar. Şüpheleri gidermenin en iyi yolu, başka birinin veya daha iyisi, birkaç başka kişinin aynı deneyi aynı koşullar altında tekrarlaması ve aynı sonuçları almasıdır. Görünüşte kesin sonuç veren birçok deneyin, başkaları tarafından başarıyla tekrarlanamadığında yanlış olduğu gösterilmiştir. Bu nedenle, parapsikolojide veya herhangi bir başka bilim dalında yapılan son testlerin sonuçlarını kesin sonuç olarak kabul etme konusunda çok dikkatli

olmalıyız. Genellikle, daha sonraki araştırmalar orijinal deneylerde ciddi hatalar olduğunu ortaya koymaktadır.

Deneysel bilimde tekrarlanabilir bir deney kesinlikle şarttır. Ancak laboratuvarda önsezi ve diğer ESP etkilerini test eden parapsikologlar, yeterli ve tekrarlanabilir bir deney geliştirememişlerdir. Bir süre sonra Hubert Pearce'ın yetenekleri kaybolmuş gibi görünmüş ve Rhine ve ortakları dışında hiç kimse tarafından başarılı bir şekilde test edilememiştir. Soal'ın en iyi deneklerinden Basil Shackleton da benzer bir yetenek kaybı yaşamış ve o da başkaları tarafından başarılı bir şekilde test edilememiştir. ESP üzerine yapılan son otuz yıllık araştırmada, bu iki "yıldızın" yerini alabilecek kimse bulunamamıştır. Parapsikologlar, incelemeye çalıştıkları fenomenlerin "elde edilemezliği" hakkında düzenli olarak yorum yapmaktadırlar. Rhine, ESP'yi "kaydedilen en değişken yetenek" olarak nitelendirmiştir.

Son yıllarda parapsikologlar başka bir yaklaşım denediler. İnsan hatası ve sahtekarlık kaynaklarını ortadan kaldırmak için çalışmalarında makinelere güvenmeye başladılar. Amerika Birleşik Devletleri Hava Kuvvetleri tarafından yürütülen bir deneyde, VERITAC adı verilen bir cihaz kullanıldı. Bu cihaz rastgele sayılar üretiyor.

Katılımcılardan sayıları tahmin etmeleri istenmişti. Ne yazık ki, deney çok kısa sürdü ve anlamlı bir sonuç elde edilemedi.

Benzer şekilde, Dr. Helmut Schmidt, deneklerin bir dizi ışığın hangisinin bir sonraki yanıp söneceğini tahmin etmesi gereken deneyler gerçekleştirdi. Işıkların yanıp sönmesi elektronik bir rastgeleleştirme cihazı tarafından kontrol ediliyor. Dr. Schmidt, önemli sonuçlar elde ettiğine inanıyor, ancak eleştirmenler ışıkların gerçekten rastgele bir şekilde yanıp sönüp sönmediğini sorguluyor. Eğer rastgele yanıp sönmüyorlarsa, elde ettiği

şansın üzerindeki küçük sonuçlar anlamsız olurdu. Şimdiye kadar hiç kimse deneyi tekrarlayamadı.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, kart testleri Pythia'nın ilham dolu söylemlerinden çok uzakta. VERITAC ve Dr. Schmidt'in yanıp sönen ışıkları ise daha da uzakta; kehanete inanan birçok kişi için çok uzakta. Başlangıçta bu laboratuvar testleri, psişik araştırmalarda neredeyse herkes tarafından coşkuyla desteklendi, ancak testler beklenen kesin sonuçları vermeyince hayal kırıklığı baş gösterdi. Rhine'ın kendisi de katı kontrollerin ESP etkisini bozduğunu iddia etti. Bugün birçok kişi, ne önsezi ne de varsayılan diğer duyularüstü yeteneklerin laboratuvarda asla yeterince kanıtlanamayacağı sonucuna isteksizce varmıştır.

Kehanet örneklerinin çoğu kendiliğinden ve dramatik olaylardır. Bir kahin başkan suikastı görür, bir iş adamı batan bir gemi rüyası görür veya herhangi birimiz bir akrabamızın veya arkadaşımızın ciddi hastalığı hakkında bir önseziye sahip oluruz. Bu örneklerin hepsinde güçlü bir duygusal unsur vardır. Laboratuvar testlerini eleştirenler, başarısız olmalarının nedeninin duygunun eksikliği olduğunu söylerler; güçlü duygunun bir şekilde kehaneti mümkün kılan enerjiyi serbest bıraktığına inanırlar. Laboratuvar araştırmalarının kartları ve makineleri hiçbir duygu üretmez ve

Medyum Gerard Croiset ve Hollandalı bir polis müfettişi. Croiset, medyum güçlerini kullanarak birçok suçu çözdüğünü iddia ediyor.

Asla olmayacak. Henüz kimse bu güçlü duygusal unsuru laboratuvar araştırmalarına dahil etmenin bir yöntemini geliştiremedi.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, profesyonel peygamberler veya duyusal yeteneklere sahip kişiler, katı bir şekilde kontrol edilen testlere tabi tutulmayı sevmezler. Duyarlı yeteneklere sahip kişiler, kontrollerin onlara duyusal ötesi güçlerini veren hassas güç dengesini bozduğunu ve bu tür testlerde duygusal ve insani unsurların eksik olduğunu söylerler. Şüpheciler ise, profesyonellerin testleri sevmemesinin nedeninin, testler dikkatlice kontrol edilirse, duyarlı yeteneklere sahip kişinin hiçbir özel yeteneğe sahip olmadığını gösterecek olmaları olduğunu söylerler.

Ancak, ünlü Hollandalı duyarlı kişi Gerard Croiset, parapsikoloji ve önseziyle ilgilenen birçok kişinin son derece önemli bulduğu bir başarıya

imza attı. Kehanet konusunu laboratuvarda bırakmadan önce, her ne kadar bir konferans salonunda gerçekleşseler de, "sandalye testleri"nden bahsetmeden geçemeyiz.

Croiset yıllarca Utrecht Üniversitesi'nde öğretim üyesi olan Profesör WHC Tenhaeff ile birlikte çalışmıştı ve sandalye deneylerini geliştiren de Profesör Tenhaeff'ti. Testler gerçekten oldukça basit. Croiset çok sayıda örnek veriyor.

Derslerin planlanmasında, Croiset, bir dersin biletleri henüz alınmadan önce, ders salonundaki belirli bir sandalyede oturacağını düşündüğü kişiyi bir ses kayıt cihazına kaydeder. Dersin ardından, Profesör Tenhaeff veya yardımcıları, sandalyede oturan kişiyle görüşerek, o kişinin Croiset'in tarifine ne kadar uyduğunu değerlendirirler.

1961 yılında Profesör Tenhaeff, çok sayıda sandalye deneyinin sonuçlarını içeren önsezi üzerine bir kitap yayınladı. En çarpıcı vakalardan biri, Haziran 1953'te Almanya'nın Pirmasens şehrindeki bir lisede gerçekleşen bir konferansla ilgilidir. Konferanstan önceki öğleden sonra Croiset, toplantı salonunun oturma planını aldı ve hedef olarak yetmiş üç numaralı sandalyeyi seçti. Otuz yaşlarında, "sıklıkla angora yününden yapılmış bir yelek giyen" bir kadını tarif etti, ancak beyaz bir bluz giydiğini belirtti. Yanında Churchill'e benzeyen bir adam gördüğünü söyledi. Kırmızı bir binanın yakınında, "önünde yüksek sütun destekleri olan" bir yerde yaşadığını söyledi. Bir şarküteride "bir rahatsızlık" geçirdiğinden, bir sepet meyve aldığından veya aradığından bahsetti. "Özellikle bir kutu hurmanın farkındayım." Sağ ayak başparmağında hafif bir enfeksiyon olup olmadığını sordu. Croiset daha genel nitelikte birkaç başka noktaya da değindi.

Croiset o akşam dersliğe girdiğinde Profesör Tenhaeff'e tarif ettiği kadının orada olduğunu söyledi.

Dr. WCH Tenhaeff

Odadaydı ama yetmiş üç numaralı sandalyede değil; ondan iki sandalye ötede oturuyordu. Croiset'in tahmininden sonra konferansın oturma düzeni değiştirilmişti.

Beyaz bluzlu kadın ertesi gün sorguya alındı. Otuz iki yaşındaydı ve angora yününden bir yeleği vardı. Hatta konferansa yeleğiyle gitmeyi düşünmüş, ancak çok sıcak olacağına karar vermişti. Patronu, insanlara Churchill'i hatırlatabilecek şişman ve neşeli bir adamdı. Kırmızı bir binanın yakınında yaşamıyordu, ancak yaklaşık on yıl önce, Croiset'in kırmızı bina tanımına bir şekilde uyan bir mezarlık şapelinde bir cenaze törenine katılmıştı. Sık sık

meyve kutuları sergileyen bir şarküterinin karşısında çalışıyordu, ancak özellikle bir kutu hurma hatırlamıyordu. Son zamanlarda sol ayağında (sağ ayağında değil) bir enfeksiyon geçirmişti, ancak araştırmacılar bunun başparmağında olup olmadığını tespit edemediler.

Tenhaeff ve diğer bazı parapsikologlar bu tür deneylerin sonuçlarından oldukça heyecan duyuyorlar. Ancak sandalye deneylerinin eksiklikleri apaçık ortada. Croiset sandalyeyi tamamen ıskaladı ve odaya girdikten sonra kendi tanımına uyan bir kişiyi seçmiş olabilir. Beyaz bluzlu otuz yaşında bir kadın pek de alışılmadık bir figür değil. Bu konferansa katılan iki yüz elli orta sınıf Alman arasında bu tanıma uyan birkaç kadın olabilir. Angora yelek doğrudan isabet olarak sayılabilir, ancak yine de angora yün yelekler nadir değildi. Croiset'in diğer tahminlerine gelince, doğrudan isabet yok, ancak önemli sayıda kıl payı ıskalama var. Bununla birlikte, bunun Croiset'in en başarılı testlerinden biri olduğunu vurgulamalıyız; çoğu zaman tahminleri çok daha isabetsizdir.

Testler Ren nehrine göre daha çarpıcı ve ilgi çekici olsa da

Soal'ın kart testlerinde olduğu gibi, bu testler de kart testlerinde mümkün olan matematiksel hassasiyetten yoksundur. Kehanet ve önseziye şüpheyle yaklaşanlar, sandalye deneylerinin tamamını çok genel, çok belirsiz, sahtekarlığa ve iş birliğine çok açık ve çok çeşitli farklı yorumlara açık oldukları gerekçesiyle reddederler.

Şu anda kehanet kayıtlarına büyük ilgi var. Bunlar, biri New York'ta, diğeri Londra'da olmak üzere, geleceğe dair sezgileri olduğunu düşünen kişilerin tahminlerini dosyaya kaydedebilecekleri merkez ofislerdir. Gördüğümüz gibi, çoğu kehanet açıklamasının sorunu, tahmin edilen olay gerçekleştikten sonra bilinmesidir. Kehanet kayıtları, daha sonra gerçekleşen olaylar hakkında birkaç çarpıcı tahmin aldıklarına inanıyor. Ancak yine de, tahminlerin hiçbiri kesin değildi ve hepsi büyük ölçüde yorum

gerektiriyordu. Her zamanki gibi, tahmin ancak olay gerçekleştikten sonra netleşti. Yine de, gelecekte olacak önemli bir şey hakkında güçlü bir sezginiz veya önseziniz olduğunu düşünüyorsanız, bunu şu adrese gönderebilirsiniz:

Merkezi Kehanet Kayıt Merkezi

Kutu 482

Times Meydanı İstasyonu

New York, New York 10036

İşte sonuç bu. Yıllarca süren zekice ve yorucu testlere rağmen, kehanetin gücü -eğer gerçekten varsa- hâlâ gizemini koruyor. Kehanet iddiası hakkında yapılabilecek tek adil değerlendirme, kanıtlanmamış olduğudur. Ve eğer, psişik araştırmalarla ilgilenen birçok kişinin şu anda inandığı gibi, kehanet katı laboratuvar koşulları altında asla sırlarını açığa çıkarmayacaksa, bu iddianın muhtemelen kanıtlanamaz kalacağı sonucuna da varmalıyız.

Seçilmiş Bir Bibliyografya

Metinde belirtildiği gibi, kehanet ve falcılığın çeşitli yönleri hakkında yazılmış kitap sayısı gerçekten şaşırtıcı. Bu kitapların çoğu, popüler bir konuyu istismar etme girişimlerinden ibarettir. Aşağıda, konu hakkındaki farklı görüşleri temsil eden kitaplar listelenmiştir. Yazar, bu kitaplardaki görüşlerin hatta gerçeklerin tamamına kesinlikle katılmasa da, bunlar, tam inançtan tam şüpheciliğe kadar değişen tutumların iyi temsilcileri olarak tavsiye edilebilir.

Appel, Benjamin. İnsan ve Büyü. New York: Pantheon, 1966.

Genç okurlar için "büyülü düşünme"yi açıklayan birinci sınıf bir kitap.

Cavendish, Richard. Kara Sanatlar. New York: Putnam's, 1967.

Görünüşte "kara büyü" hakkında olsa da, bu iyi yazılmış kitap astroloji, numeroloji ve tarot hakkında da birçok şey içeriyor.

Cohen, Daniel. Uzay Çağının Mitleri. New York: Dodd, Mead, 1967. Kehanet, astroloji ve diğer güncel inançlara dair oldukça şüpheci bir değerlendirme.

--Batıl İnanç. Mankato, Minnesota: Creative Education Press, 1971.

İnsanlığın tuhaf inançlarını konu alan, bol resimli, genç okurlar için hazırlanmış bir kitap.

De Camp, L. Sprague ve Catherine. Ruhlar, Yıldızlar ve Büyüler. New York: Canaveral Press, 1966.

Astroloji, kehanet ve daha birçok konuyu ele alan, canlı ve şüpheci bir anlatım.

Diamond, Edwin. Rüyaların Bilimi. New York: Doubleday, 1962. Kehanet rüyaları hakkında ilginç bilgiler içeren, rüya araştırmalarına dair popüler bir eser.

Ebon, Martin. Çağımızda Kehanet. New York: New American Library, 1968.

Bugüne kadar yazılmış en iyi kehanet yanlısı kitaplardan biri. Parapsikoloji Vakfı'nın uzun süredir çalışanı tarafından yazılmıştır.

Festinger, Leon, Riecken, Henry W. ve Schacter, Stanley. Kehanet Başarısız Olduğunda. Minneapolis: Minnesota Üniversitesi Yayınları, 1956.

Uçan daire kehanetleriyle ilgili bir kültün iç yüzünü anlatan, büyüleyici, komik, dokunaklı ve biraz da korkutucu bir öykü.

Forman, Henry James. Kehanetin Öyküsü. New York: Farrar and Rinehart, 1936.

Kehanete güçlü bir şekilde inanan birinden ilginç bir açıklama.

Gardner, Martin. Bilim Adına Modalar ve Yanılgılar. New York: Dover, 1957.

Bu kitapta piramitoloji, grafoloji, telepati araştırmaları ve daha birçok konu detaylı bir şekilde inceleniyor.

Garrett, Eileen J. Kehanetin Anlamı ve Anlamsızlığı. New York: Farrar, Straus and Giroux, 1950.

Yazar, modern zamanların en başarılı medyumlarından biriydi ve kehanet hakkındaki görüşleri büyük ilgi uyandırıyor.

Gauguelin, Michel. Astrolojinin Bilimsel Temeli. New York: Stein and Day, 1965.

Astroloji Fransa'da uzun zamandır popülerdir ve bu Fransız yazar, bu uygulamanın iyi araştırılmış bir savunmasını sunmaktadır.

Glass, Justine. Geleceği Öngördüler. New York: Putnam's, 1969. Yazar, kehanetle ilgili olumlu yönleri vurgularken olumsuz yönlerini göz ardı ediyor, ancak kitap canlı bir okuma sunuyor.

Hansel, CEM ESP, Bilimsel Bir Değerlendirme. New York: Scribners, 1966.

ESP araştırmalarına dair mevcut en kapsamlı eleştiri.

Jastrow, Joseph. İnsan İnançlarında Hata ve Tuhaflık. New York: Dover, 1962.

Bir psikolog, okült inançları son derece eleştirel bir bakış açısıyla inceliyor.

Jennings, Gary. Kara Büyü, Beyaz Büyü. New York: Dial, 1965.

Genç okurlar için sihir ve diğer tuhaf şeyleri ele alan, iyi yazılmış bir inceleme.

Johnson, PC. Psişik Araştırma. New York: Funk and Wagnails, 1955. Psişik araştırmanın gerekliliğine dair kısa bir özet.

Leoni, Edgar. Nostradamus: Yaşamı ve Edebiyatı. New York: Nosbooks, 1961.

Ünlü peygamber hakkında yazılmış en iyi şarkılardan biri.

Lewinsohn, Richard. Bilim, Kehanet ve Tahmin. New York: Harper, 1961.

İnsanoğlunun geleceği görme çabalarının iyi bir tarihçesi.

Lind, Ingrid. Astroloji ve Sağduyu. Londra: Hodder and Stoughton, 1962.

Bir astrolog, bu son derece açık ve kısa kitapta mesleğini anlatıyor.

Mackay, Charles. Olağanüstü Popüler Yanılgılar ve Kalabalıkların Çılgınlığı Üzerine Anılar. Boston: LC Page, 1932.

İlk olarak 1841'de yayımlanan bu kitap, insan aptallığının incelenmesinde bir dönüm noktasıdır.

Montgomery, Ruth. Peygamberlik Armağanı. New York: William Morrow, 1963.

Jeane Dixon hakkında yazılan bu övgü dolu kitap, büyük bir satış başarısı yakalayarak onu ulusal bir figür haline getirdi.

Pollack, Jack Harrison. Kahin Croiset. New York: Doubleday, 1964.

Hollandalı "kahin"in hayranlık dolu ve eleştirel olmayan bir biyografisi.

Pratt, J. Gaither. Parapsikoloji, ESP'ye İçeriden Bir Bakış. Doubleday, 1964.

Tarihin en önemli telepati deneylerinden bazılarında yer almış bir adamın yazdığı kitap.

Rawcliffe, DH. Gizemli ve Doğaüstü Olaylar. New York: Dover, 1959.

Bir psikolog, sözde doğaüstü olayların çok çeşitli yönlerini inceliyor.

Rhine, JB, Duyular Ötesi Algı. Boston: Bruce Humphries, 1964.

--Zihnin Yeni Dünyası. New York: William Sloan, 1953.

Rhine, Louisa. Hayatta ve Laboratuvarda ESP. New York: Macmillan, 1967.

Öncü parapsikolog ve eşinin, yaşam boyu çalışmalarına dair birinci elden anlatımları.

Soal, SG ve Bateman, F. Telepatide Modern Deneyler. Londra: Faber and Faber, 1954.

İngiltere'nin önde gelen parapsikoloğu çalışmalarını anlatıyor.

Spence, Lewis. Okültizm Ansiklopedisi. New York: University Books, 1960.

Tuhaf şeylerin birçoğuna inanan bir adam tarafından, her türlü tuhaf şeyin listelenmesi ve açıklanması.

Spraggett, Allan. Açıklanamayanlar. New York: Yeni Amerikan Kütüphanesi, 1967.

Okült inançlara sahip birinin yazdığı en iyi kitaplardan biri.

Sugrue, Thomas. Bir Nehir Var. New York: Henry Holt, 1942.

"Uyuyan peygamber" olarak bilinen Edgar Cayce'nin birçok biyografisi arasında en iyisi.

Tompkins, Peter. Büyük Piramidin Sırları. New York: Harper and Row, 1971.

Piramitlerle ilgili tüm tuhaf teoriler bu güzel hazırlanmış kitapta açıklanıyor.

West, DJ, Günümüzdeki Psişik Araştırmalar. Londra: Gerald Duckworth, 1954. Uygulamalı bir psişik araştırmacı, alanına yakından bakıyor.

İndeks

Abimelek, rüyası, 123

İbrahim, 123

Adams, Evangeline, 50-52

ABD Hava Kuvvetleri, 178

Simyacılar, 52, 53

Büyük İskender, 19, 91

Almanaklar

astrolojik, 46, 48-50

Nostradamus, 151,154

Alphitomancy, 24

Sinir Sisteminin Anatomisi ve Fizyolojisi (Gall), 88

Antik Cenaze Anıtları

(Weever), 102

Anderson, Jack, 161

Cevap, Delfi, 16

Apollo, 138.142

Apollo 13 (insanlı ay uçuşu), 76

Kova burcu, 60

'Aquiba, Haham, 70 ,

Koç, 56

Aristoteles, 82, 83, 91

Artaban, 125

Efesli Artemidoros, 126

Asklepios, Kültü, 118-121,137

Astragalomancy, 24

Astroloji Tahminleri (Lilly), 46

Astroloji, 8^ 9, 11, 30-60, 82, 84, 149, 151, 160

Aziz Augustinus, 40, 70

Augustus, 38

Otomatik yazı, 113

Baker, S., 147

“Canavarca”, 74-75

Berry, Dük, 158

Bessent, Malcolm, 135-136

Bickerstaff, Isaac. Ayrıca bkz. Swift, Jonathan.

Kuşlar, geleceği tahmin etme konusunda, 23

Kara büyü, 99, 104

Kemikler, kahin, 11

Oluşum Kitabı, 69-70

İhtişam Kitabı, 70-71

Booth, John Wilkes, 76

Bosron, Robert de, 139

Bourbonlar, 157

Bridget, Anne, 10,11

İngiliz Psişik Araştırma Derneği, 127,131

Bung, Peter, 75

Kabala. Bkz. Kabala

Sezar, Julius, 21, 38

Kamp, Catherine de, 158

Kampüs İçi Uzaktan Eğitim Serisi, 169-172

Kanser, 58

Oğlak, 59

Cardan, Jerome, 43-44, 84

Kartlar

tarot, 9, 11, 24, 26

Zener (İspanyolca), 168-172

Kart falı, 24

Caruso, Enrico, 36, 51

Cassandra, 138, 140

Cayce, Edgar, 121-122

Göksel Fizyonomi (Cardan), 84

Yüzyıllar (Nostradamus), 151, 153

159.164

Sandalye deneyleri, 180-183

Cheirogmony, 91

Elomansi, 91

Cheiropsy, 91

Mesih. İsa Mesih'e bakın.

Cicero, 38

Tanrı Şehri (Aziz Augustinus), 70

Kehanet, 166,170,174

Medyumlar, tıp, 121

Karşılaştırmalı Fizyonomi (Kırmızı)

alan), 83

Konstantin I, 18, 40,120

Kopernik, 44

Crassus, 38

Kroisos, Kral, 15-16

Croiset, Gerard, 180-182

Cromwell, Thomas Lord, 146

Crowley, Aleister, 70

Kristalomansi, 26-29.160

Asklepios Kültü, 118-121,137

Cumaean Sibyl, 142

Daniel, Kitabı, 123

Davis, Andrew Jackson, 112.121

Dee, John, 102-104

Delphi, kehanet merkezi, 15-18,159,165

Delfi cevabı, 16

“Yer değiştirme etkisi,” 173

Dixon, Jeane, 159-164

Öğreti ve Rithal (Levi), 70

Dondona, Yunanistan, kehanet merkezi, 12,15

Doyle, Sir Arthur Conan, 167

Annenin Rüya ve Kehanet Kitabı

Bridget, 10,11

Rüya Laboratuvarı (Brooklyn, NY), 135-136

Rüyalar, kehanet, 117-137, 159, 160, 179

Duke Üniversitesi, 166-172,176

Dunne, JW, 128-132

Güneş tutulmaları, alamet olarak, 19, 21

Edelstein, Emma J., 119-120

Edelstein, Ludwig, 119-120

Edward VI, Kral (İngiltere), 44

Einstein, Albert, 36

Eisenhower, Dwight D., 163

Endor, 101. yüzyılın "cadısı"

Gılgamış Destanı, 100

Erichtho, 105-106

Zamanla Deney Yap, An (Dunne), 128

Duyularüstü algılama (ESP), 160, 166, 168, 169-183

Faraday, Michael, 116 “Ölümcül 20” batıl inancı, 162-163

Tilki kardeşler, 112.114

Özgür irade, 7

Freud, Sigmund, 132-133

Galen, 112

Galileo, 44

Gall, Francis Joseph, 88-90, 98

Gardner, Martin, 78

Garfield, James A., 162

İkizler, 57-58

Giambattista della Porta, 44

Goebbels, Joseph, 52

Goldney, Bayan KM, 172

Grafoloji, 82, 96-98

Graubard, Mark, 37, 53

Büyük Piramit, 76-81

El yazısı. Bkz. Grafoloji.

Hansel, Markos, 176-177

Harding, Warren G., 162

Harrison, William Henry, 162

Haruspikler, 20

Harvard Psikoloji Kliniği, 132

Henry II, Kral (Fransa), 151, 153,

154,155,156

IV. Henry, Kral (Fransa), 152

VIII. Henry, Kral (İngiltere), 144, 146-147

Hepatoskopi, 12

Herodotos, 125

Hindley, Charles, 148-149

Hipparchus, 35

Hispanus, 91

Britanyalıların Tarihi, 140

Hitler, Adolf, 52

Homer, 100

Horne'un Yıllık Kitabı, 23

Burçlar. Bkz. Astroloji

Sezgiler, 179,183

Hidromansi, 24

Hipnotizma, 112, 121

I Ching, 11 “Kuluçka”, 121

Düşlerin Yorumu (Freud), 132

Sevillalı Isidor, 70

Jefferson, Thomas, 162

Yehova Şahitleri, 80

İsa Mesih, 42, 73, 79, 101, 144

Toledo'lu John, 42, 43

Josephus, 118

Kabala (Cabala), 68-73

Kapnomancy, 24

Kelly (Kelley), Edward, 102-104

Kennedy, John F., 76,161,162

Kepler, Johannes, 44-45

Kleromancy, 24

Krippner, Stanley, 135-136

Laboratuvar, kehanet, 165-183

Lampadomancy, 24

Lavater, Kasper, 84-85, 88

Lazarus, 101

Lebadeia, kehanet merkezi, 17

Lee, “Anne” Ann, 111

Leo, 58

Papa X. Leo, 175

Levi, Eliphas, 70

Lewinsohn, Richard, 126

Terazi, 58-59

Lilly, William, 46-48

Lincoln, Abraham, 128,162

Litomansi, 24

Livy, 20-21

Lomboroso, Cesare, 87

XIV. Louis, Kral (Fransa), 157

Lucian, 105

Luther, Martin, 75

Sihir, siyah, 99, 104

Kuram ve Pratikte Büyü (Crowley), 70

Maimonides Tıp Merkezi (Brooklyn, NY), 135-136

Masonlar, 77

McDougal, William, 167

McKinley, William, 162

Tıbbi medyumlar, 121

Medici, Catherine de, 151-153,154

Ortamlar, 108, 112, 113, 167, 168

Menzies, Robert, 78

Merlin, 139-140

Mesmer, Franz Anton, 109,121

Hipnotizma, 110

Metoposkopi, 84

Michon, Jean-Hippolyte, 97

Middleton, J. Connon, 127, 128

Zihin okuma, 166,169

Monroe, James, 162

Montgomery, Ruth, 159,161,163

Morgan, J. Pierpont, 51

Moses de Leon, 71

Murray, Henry A., 132

Napolyon, 157

Ölülerle iletişim kurma, 99-108

Nero, 74

Nicias, 19

Nixon, Richard, 163,164

Nuh, 77

Nostradamus, 149-159,163,164

Numeroloji, 61-81

Odysseia (Homeros), 100

Olas Magnus, Piskopos, 21

Omarr, Sidney, 36-37

Kehanetler, 19-26

yapay, 23-26

astroloji ve, 37

Oneirokritika, 126

Rüya Büyüsü, 123

Kahin kemikleri, 11

Kehanetler, 12-19,159, 165

Organoloji, 88

Oswald, Lee Harvey, 76

Ouija tahtası, 114.116

El falı, 82, 90-96,159,160

Parapsikoloji, 8, 165-183

Parapsikoloji laboratuvarı, 166-172

Partridge, John, 48-50

Pearce, Hubert E., 168-172, 176,178

Pearce-Pratt deneyi, 169-172,

175.176

Petrie, William Flinders, 81

Frenoloji, 82, 88-90

Fizyonomi, 82-88

Pickford, Mary, 51 '

Balık burcu, 60

PK. Psikokineziye bakınız.

Plutarch, 18

Pompey, Sextus, 105

Pompey Büyük, 21, 38,105

Alametler, 19-22 “Cinlenmiş” kişiler, 108, 110, 111

Pratt, JG, 169-171,176

Önsezi, 8,158,165-183

Önceden belirlenmişlik, 7

Önsezi kayıtları, 183

Price, George R., 176

Kehanet

hediye, 138-164

laboratuvarda, 165-183

Psikik araştırma, 165-183

Psikokinez (PK), 166, 171-172

Ptolemaios, Claudius, 33, 35, 38, 42

Piramitoloji, 76-81

Ateş Büyüsü, 24

Pisagor, 61-64

Pisagor teoremi, 61

Pisagorcular, 62-63, 68

Pythias, 15-18,159

Redfield* James W., 83

Kayıtlar, önseziler, 183

Yeniden doğuş, 63, 68

Araştırma, psişik, 165-183

Vahiy Kitabı, 70, 74

Ren, Joseph Banks, 166-171, 173,

175,176,178,179,182

Ren Nehri, Bayan Joseph Banks, 167

Roosevelt, Franklin D., 162,163

Roosevelt, Theodore, 163

Gülhaçlılar, 77

Russell, Bertrand, 81

Russell, Charles Taze, 80

Rutherford, JF, 80

Sabbatai Zevi, 72-73

Yay burcu, 59

Saleh, W., 176-177

Samuel (peygamber), 101

Kral Saul, 101

Akrep, 59

Kehanet, 26-29

Seanslar, 114

Gizli topluluklar, 62, 77

Kahinler, 141-149,159-164,179

Shackleton, Basil, 173-174,178

Çalkalayıcılar, 111-112

Shakespeare, William, 55

Shimeon ben Yochi, 71

Shipton, Anne, 144-149

Sibyller, 141-144

Smith, Joseph, 139

Smyth, Charles Piazzi, 77-78, 80, 81

Soal, SG, 172-173,175-176,178,183

Spence, Lewis, 107

Spiritüalizm, 110,113-116,167

Sprague, L., 158

Spurzheim, Johann Casper, 90

Stifel, Michael, 75

Stulicho, Flavius, 143

Swedenborg, Emanuel, 109-110,112

Swedenborgculuk, 110

Swift, Jonathan, 48-49

Sempati, 22

Synesios, 22

Masa döndürme, 116

Tarot kartları, 9, 11, 24, 26

Gururlu Tarquinius, 142,143

Boğa, 57

Taylor, John, 77-78

Taylor, Zachary, 162

Telepati, 166, 169, 172

Tenhaeff, WHC, 180-182

Tephromancy, 24

Tetrabiblos (Ptolemy), 33

Thrasyllus, 38, 40

Thutmose IV, 117-118

Tiberius, 38, 40

Tiresias, 138-139,140

Titanik (gemi), 127-128

Truman, Harry, 163

Ullman, Montague, 135-136

VERITAC, 178-179

Başak, 58 I

Voltaire, 137

Wallenstein, General, 45

Waring, Paul, 102

Washington Anıtı (Washington,

DC),78

Weever, John, 102

Wheeler, DR, 132

Wilhelm, Kaiser, 75

Wilson, Woodrow, 163

Wolsey, Kardinal, 144-147

Yazma. Otomatik yazma bölümüne bakınız;

Grafoloji

Xerxes, 125

Zener, KE, 168

Zener kartları, 168

Zodyak, 34-35

HECKMAN 111

BİNDERY A.Ş. |s|

MAYIS 98

-"^a ᶜg

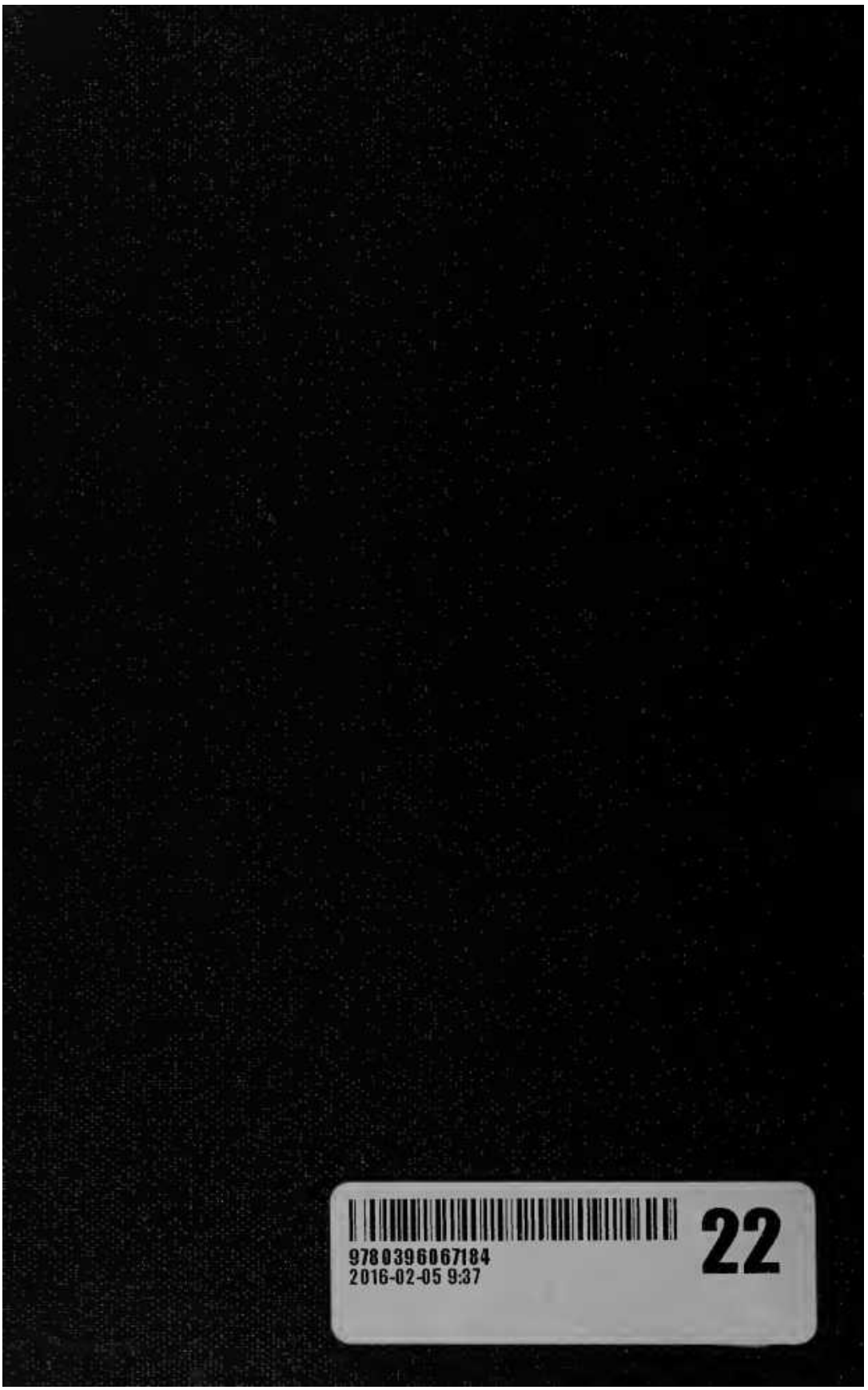
9780396067184
2016-02-05 9:37
22